

ADATOK AZ 1664. MURA- ÉS RÁBAMELLÉKI HADJÁRAT ÉS A VASVÁRI BÉKE TÖRTÉNETÉHEZ.¹

Az 1664-iki esztendő hadi eseményeiről már nem egy közlemény látott napvilágot, mely részint török források alapján, részint pedig a bécsi hadilevéltár, Zrínyi és Montecuccoli munkáinak felhasználásával igyekezett a háború egyes fázisait kellő világításba helyezni. A felvidéki hadjárat, Zrínyi téli expedíciója, Kanizsa ostroma, a Mura- és Rábamelléki hadjárat, a szentgottárdi esata mind hivatott íróra találtak, úgy hogy ezekről az időkről teljesen újat mondani alig lehet. Ha elő is kerülnek egyes újabb adatok, azok az események képén alig egy-két ecsetvonást változtatnak, de mindenesetre tisztábbá és világosabbá teszik az események rajzát. Az alábbi sorokban is ilyen apróbb, de emellett érdekes ecsetvonásokról lesz szó. Közel 40 darab egykorú levél beszél hozzánk az 1664-iki esztendő eseményeiről. A levélírók: gróf Nádasdy Ferencz és Lippai György. Mindkettő nagy méltóságban, hivatalban levő ember; az előbbi országbíró, az utóbbi az első magyar főpap, esztergomi érsek volt. Ha valakinek, úgy nekik bizonyára alkalmuk volt bepillantani az események rugóiba és okaiba. Nádasdy 6 ezer főből álló seregével végigküzdötte a Mura- és Rábamelléki hadjáratot, így levelei, mint első kézből kapott haditudósítások föltétlenül becsesek és érdekesek; Lippai, mint az ország egyik legelső embere szintén pontosan tájékozva van mindenről, de ő a hadi eseményekről szóló tudósításokat csak másodkézből kapja, miért is legértékesebb adatait azon események-

¹ Gróf Nádasdy Ferencz országbíró gróf Rottál János titkos tanácsoshoz s Lippai György esztergomi érsek gróf Rottálhoz és Wesselényi Ferencz nádorhoz intézett egykorú leveleik alapján.

ről közli, melyekben ő is mint szereplő egyéniség vett részt. A bécsi haditanácsról szóló tudósítása, melyet közvetlenül a vasvári békekötés után tartottak; a pozsonyi tanácskozás, mely tulajdonképpen a bécsinek volt a folytatása; az ország hangulatának a rajza, mely a levelekből visszatükröződik; Montecuccoli szereplésére vonatkozó adatok — mind jelentős forrássá avatják Lippai leveleit, melyek nélkül a vasvári béke utáni idők rajzát teljessé semmi esetre sem tehetjük. A levélírók egyénisége, a levelek tartalma, adataiknak jelentősége, a belőlük kiáradó erős, tántoríthatatlan magyar szellem, a pompás — főleg Lippainál tapasztalható — magyar nyelv érdekes történelmi dokumentummá teszik e leveleket. Mivel e sorok írásával nem annyira a már ismeretes anyag felhasználása és újabb földolgozása a czélom, hanem inkább az események rajzának a levelek adataival való kiegészítése, azért nem is törekszem a háború minden egyes fázisának tökéletes, teljes előadására, hanem csak adatokat akarok szolgáltatni a Mura- és Rábamelléki hadjárat történetéhez, vázolni akarom az ország hangulatát a vasvári békekötés után következő időkben. Ha közben forrásaimat kissé gyakran idézem, teszem ezt azért, hogy előadásomat ezáltal is élénkebbé tegyem, s elősegítsem azt a czélt, hogy az eseményekről valóban korhű és világos képet rajzolhassak.

*

Az 1664-iki esztendő Magyarországon kitünő auspiciumok között kezdődött. Mikor a török 1663-iki váratlan és nagyarányú térhódítása nemcsak az aggódó magyarságot, hanem az egész nyugati művelt világot is megdöbbenetete és jóformán kétségbe ejtette, kevéssel azután a tél kezdetén, az 1664. év elején Zrínyi Miklós vitézsége és bámulatraméltó haditalentuma olyan eredményeket vívott ki a győzelmes törökkel szemben, melyek méltán magukra vonták mind Magyarország, mind pedig egész Európa figyelmét s kivívták csodálatát és elismerését.

Az alig három hétig tartó (jan. 20—febr. 14.) téli hadjárat több szempontból is figyelemreméltó. Zrínyi e hadjáratában megmutatta, hogy a török ellen, bármily hatalmas és túlerőben legyen is, a siker reményével föl lehet a harczot venni; s hogy a kivívtat siker nagyon gyakran a vezér rátermettségétől és attól függ, vaj-

jon ki tudja-e használni a kellő, alkalmas pillanatot! Aránylag kevés erővel kezdte meg Zrínyi vállalatát.¹ Rövid idő alatt mint a pusztító fürgeteg végigszárguldott a déli vidéken, a Dráva mentén egymás után kezére kerültek: Berzencze, Babócsa, Segesd, Barcs. Türbék, Dárda, Baranyavár, Sásd s rengeteg hadizsákmány; az eszéki híd, a törökök büszkesége, az egyetlen hadi átjáró február 2-án már romokban hevert. Hadi szempontból főképen ez utóbbi volt nagyjelentőségű esemény, a mely a törököt teljesen megzavarta s rémületbe ejtette.

A téli hadjárat e nagy sikere érlelte meg Zrínyiben azt a gondolatot, hogy elérkezett az alkalmas idő arra, hogy a Dunántúlon a török hatalmát megtörje s Kanizsát, e vidék kulcsát a magyarságnak visszaszerezze. Fáradhatatlan agitációba kezdett. megmozgatott minden követ tervének keresztülvitelére és a siker biztosítására; azonban fájdalommal kellett tapasztalnia úgy fent, mint lent a meg nem értést, a jóindulat hiányát, sőt gyakran a rosszakaratot is. Zrínyi bár idejekorán kezdett mozogni, Kanizsa megszállására csak márcz. 18-án kapott engedélyt,² a kért hadi segítségnek pedig jóformán csak a felét bocsátották rendelkezésére. Ez a késedelmeskedő huza-vona már nagy hiba volt, a mit csak fokozott a regensburgi haditanács tervezete, mely három hadsereg felállítását rendelte el. Az erők tömörítését tehát, melyre pedig a nagy sereggel támadó törökkel szemben égető szükség lett volna, már a kezdet kezdetén maguk a vezető emberek gátolták és akadályozták. Külön működött e szerint a felvidéki hadsereg, melyet Souches vezérlete alá helyeztek³; ehhez csatlakozott volna a nádor vezérlete alatt a felvidéki megyék insurrectiója. E seregtől teljesen függetlenül a Dunántúlon 2 hadsereg operált volna, az egyiket, melyet 29 ezer emberre terveztek, vezette volna

¹ Az összetoborzott hadak számát 20 ezerre teszik, mely nemzetiség szerint a következőképen oszlott el: 8 ezer magyar, 5 ezer horvát és 7000 birodalmi német. A magyarok közül Zrínyi kivül főleg Batthyányi Kristóf és Eszterházy Pál jelentek meg Zrínyi hívására jelentékenyebb csapatokkal; a birodalmi németeket pedig — kiket Hohenlohe Farkas gróf vezetett, a gráci haditanács jóindulata bocsátotta Zrínyi teljhatalmú rendelkezésére. — *Széchy Károly* Gróf Zrínyi Miklós. V. k. 69. l.

² *Széchy* i. m. 83. l.

³ 9000 ember.

Montecuccoli, a másikat 13 ezer emberrel : Zrinyi, Strozzi és Hohenlohe. A három hadsereg közül a Montecuccoliétól édes-keveset lehetett várni, a felsőmagyarországi hadseregnél pedig már eleinte elhintették az egyenetlenkedés magvát, midőn Wesselényit, a nádort mindenáron az osztrák vezér, Souches alá akarták rendelni ; Zrinyi Miklós pedig a vele egyenrangú német vezérekkel mire mehetett volna, mikor minden erőteljesebb tervének már előre levágták az útját.

Zrinyi téli hadjáratának igazi eredménye és jelentősége akkor domborodott volna ki igazán, ha azonnal sürgősen hozzálátnak minden oldalon a készülődéshez. Idő volt elég a cselekvésre. Már-eczius derekán még azt írja Nádasdy: ¹ «az eszéki híd csinálásában semmi sincs.» Tehát a török segítség még nem tudta volna megakasztani a tervezett hadműveleteket. Fontos volt e körülmény Zrinyire nézve, a ki csak így remélhette, hogy Kanizsát ismét visszaserzi a magyar király jogára és főnhatósága alá.

A készülődés csak nagy ügyvel-bajjal folyik. Souches hadát már-eczius vége felé megindítják a felföldre, Zrinyi hadseregéről azonban még kevés szó esik, pedig a török erősen készülődik már s a készülődés éle kifejezetten Zrinyi ellen irányul.² Még április elején is csak tervként emlegetik a magyarság körében, hogy Zrinyi Kanizsát meg akarja szállani, de Bécsben «még legkevesebb subsidium felől sem tettek dispositiót.»³ Nem csoda, hogy ez a politika elkeserítette Zrinyit, ki látva a nagyfokú nemtörődömséget, már-már azon volt, hogy eláll kedvencz tervétől, Kanizsa ostromától. Ez a reményevesztett hangulat uralkodik a vezető magyar urak nagy részén is, főleg azokén, kik — mint Nádasdy is Bécsben — közelről szemlélhetik az udvari körök magatartását. Ez adja tolla alá Nádasdynak ezeket az elkeseredett szavakat : «Nekem minden reménységem elesett. Semmit, semmit nem művelünk.»⁴ Bán uram dolgaiból — félek semmi sem lesz, mert mindent csak halogatnak ; Isten az, ki segíthet bennünket.⁵

¹ Függelék. I. levél.

² Függelék. III. levél.

³ Függelék. VII. levél.

⁴ Függelék. III. levél.

⁵ Függelék. VI. levél.

Az udvarhoz hasonlóképen az ország is nehezen mozdult meg. A hirdetett insurrectióra nem nagy hajlandóságot éreztek, se a Felvidéken, se a Dunántúlon, pedig az uralkodó mindkét országrészbe elküldötte felkelést elrendelő felhívását, de bizony, különösen a Dunántúlon: Vas, Sopron, Moson, Győr, Komárom s Veszprém megyékben annyira kedvezőtlen volt a hangulat, hogy az országbíró még a felhívó szöveget sem tartotta érdemesnek a megyék vezető embereivel közölni. A főurak közül csak egy-kettő teljesítette igazán kötelességét. A Felvidéken Wesselényi nádor, a Barkóczyak, a Csákyak, a Dunántúlon Nádasdy, az Eszterházyak s a Batthyániak buzgólkodtak leginkább. Nádasdy maga körülbelül 6000 főből álló, 8 lovas és 2 gyalogezredet kitevő sereget toborzott össze, a mi abban az időben elég számottevő sereg volt. Valószínűleg ez a körülmény adta a gondolatot Nádasdynak arra, hogy a bécsi haditanácshoz egy beadványt intézzon, mely szerint, mint maga írja, «midőn Zrenyi uram Canisánál operálni fog — approbálta is Ófelsége az itt való Collegiumnak beadott és Palatinus urammal is közlött insinuatíómat, hogy az Duna és Balaton mellett mi is diversiót tegyünk, kit expresse az parancsolatban nem inserálhattak.»¹ Mi indította Nádasdyt e terv fölvetésére, nem tudjuk; a gondolat azonban nem mondható épen szerencsésnek! Lehetséges, hogy Nádasdyt az sarkalta e lépésre, hogy ő, mint e sereg vezére, ha kedvez neki a szerencse, hírt, dicsőséget szerez nevének. A terv keresztülvitele azonban nem sok eredménnyel kecsegtetett, mert e különálló expedíció csak gyöngítette volna Zrinyi Kanizsát ostromló seregét s ha a török sereg egy részét le is kötötte volna, jelentősebb eredményt felmutatni bizonyára nem lett volna képes, hisz kellő fölszerelés hiányában még egy gyöngébben megerősített váracska is sikerrel ellenállhatott volna ostromának. Nádasdy e tervéről más híradást nem olvasunk; bizonyára teljesen elaludt az egész tervezgetés, mert a gyűjtött hadak csatlakoztak Zrinyi seregéhez, mely végre nagy késedelmeskedés után április 28-án megszállta Kanizsa várát.

Ilyen előzmények mellett kezdődött meg Kanizsa ostroma. Alig értek azonban a különböző csapatok Kanizsa alá, már is

¹ Függelék. V. levél.

mutatkoztak a hármass vezérlés hibái és gyöngéi. Hohenlohe, a kivel Zrínyi még Pécs ostromlásánál a téli hadjáratban összekülönbözött, hogy haragját Zrínyi iránt kimutassa, nem fogadta el az egységes megszállás tervét, hanem hadait a vár nyugati oldalán teljesen különállóan állította föl; míg Zrínyi és Strozzi a vár keleti részét vették körül. Nagyon találóan írja erről Zrínyi: «Ha már most égen két nap, egy országban két király, egy hegyben két oroszlán, egy hadban két kapitány nem fér meg, hogyan férhetne meg három?»¹ Mindezen kedvezőtlen körülmények daczára az első rajtaütés némi sikereket is hozott, a mit úgyszólván az ostromló sereg személyes bátorsága és vitézsége vívott ki, mert az ostromhoz szükséges szerek, ágyúk csak 9 nap múlva érkeztek meg. Ám a küldött hadiszerben sem volt sok köszönet, hiszen mire megérkezett, az őrségnek bőséges ideje volt arra, hogy eltakarítson az útból mindent, a mi esetleg tüzet okozhatna; még nagyobb baj volt az, hogy a küldött anyag rossz és hasznavehetetlen volt, mert az ágyúk szétrepedeznek, a gránátok nem gyúlnak vagy kezelhetetlenek, «mert olyan rosszul csinálták őket — írja Lippai a nádornak — tudatlanságból vagy gonoszságból, hogy mind a levegőben szakadoznak el.»² Ilyen fogyatékos eszközök mellett folyt tovább változó szerencsével az ostrom, május 23-ig. Ekkor Zrínyi haditanácsba hívta vezértársait, hogy velük az ostrom további sorsáról tanácskozzék. Közben ugyanis a már meglevő bajokhoz még egy harmadik, az előbbieknél sokkal veszedelmesebb jelentkezett. A szorongatott Kanizsa fölmentésére gyors meneteléssel közeledett már a nagyvezér fölmentő serege. A helyreállított eszéki hídon május 14-én körülbelül 20 ezer főnyi török sereg kelt át s Kanizsának tartott; 25-én Szigethez ért és 30-án a babócsai mezőkön ütötte föl táborát. Hiába buzdított Zrínyi lelkes szavakkal a vár további ostromára, vagy pedig a nagyvezér seregével való szembeszállásra, a német vezérek, főképpen Hohenlohe, minden erejükkel ellenezték a tervet, s a vár ostromának abbahagyását és elvonulást javasoltak. A seregben levő magyar urak ugyan lelkesen kitarítottak Zrínyi mellett, mindez azonban

¹ Gróf Zrínyi Miklós hadtudományi munkái. 301. l.

² Lippai György levele Wesselényi Ferenczhez máj. 20-ról. *Orsz. levéltár.*

nem tudta a németeket lelkesedésre hangolni. Először Hohenlohe, aztán Strozzi is fölszedte sátorát és elvonult. Magára hagyták Zrinyit egyedül, megtörten, szárnyszegetten. Így a magyarok is, Zrinyi is kénytelen-kelletlen abbahagyták a további harezot s elvonultak a vár alól. A nagy lelkesedéssel kigondolt, nagyjelentőségűnek ígérkező hadi akció tehát sikertelen maradt. Zrinyi e kudarcz után egy ábránddal lett ismét szegényebb s egy tanulsággal gazdagabb; megtanulta, hogy nem bízhatik senkiben másban csak saját magában, a maga erejében. Pedig ő váltig bizakodott, hogy most sikerülni fog a török hatalom letörése, vagy mint Lippai magát kifejezte, hogy «az töröknek felpiszkálják az orrát valamennyire»,¹ de mindennek éppen az ellenkezője történt; a téli hadjárat fényes sikere úgyszólván kárba veszett, az udvar cserbenhagyta Zrinyit, Montecuccoli keze visszarántotta a dicsőség útjáról, a német vezérek utolsó viselkedését pedig legjobban ismét Lippai szavai jellemzik, midőn röviden, de magyarosan kimondja róluk, hogy «Kanizsa alól gyalázatosan eloszlanak.»²

Az ostromló sereg Kanizsáról egyenesen délnek tartott és Zrinyi-Ujvár felé húzódott, hova június 3-án meg is érkezett. Ám vele egyidőben megérkezett a török is, mely Berzencze alól megindulva folyton követte a futamodó sereget. Ezzel a háború tulajdonképen odaterelődött, a honnan voltaképen kiindult, ahhoz az erősséghez, mely már jó ideje bántotta a török szemét, mely Zrinyi Miklós birtokában pompás védővára volt a délvidéknek s úgyszólván egyetlen komoly akadály a erőszakos török hódításnak és előnyomulásnak.

Zrinyivár csak három éves multra tekinthetett vissza; Zrinyi 1661 január 14-én kezdett a vár építéséhez a régi Keeskevár helyén, a Mura balpartján, ott, hol a Kanizsa patak szakad a Murába, lejjebb pedig a Dráva vize kanyarodik elő egyesülésre. A Mura jobbpartja Letenyétől kezdve egészen a folyónak a Drávába ömléséig, lapos, posványos, mocsaras, így magában véve is jó védelmi vonal, a balparton pedig a bükkösi hegyek húzódnak a Mura és Dráva egyesüléseig; ezeknek a legvégső nyúlványát, kúpját sze-

¹ Függelék. XXV. levél.

² Függelék. XXV. levél.

melte ki Zrinyi az új vár helyéül, a mely azonban a körülötte lévő magaslatok közül legalacsonyabb volt. Wassenhoven mérnök tervei szerint a vár egy-kettőre fölépült, mert Zrinyi sem költséget, sem időt nem sajnált arra, hogy a várat mielőbb használhatóvá tegye és védelmi állapotba helyezze. Zrinyi a vár építésével azt czélozta, hogy a pusztuló félben levő Légrád helyett Kanizsa ellensúlyozására olyan erősséget emeljen a török hódoltság határára, melyből féken tarthassa a portyázó, magyar területre kalandozó törököket, szóval pajzsa, védőbástyája akart lenni az egész Muraköznek és Szlavonia Dráva-vidékének. A törökök természetesen nem jó szemmel nézték a szomszédságukban fekvő vár építését, meg is kérdezte a kanizsai basa Zrinyit, mi szándéka, terve van a vár építésével. Zrinyi elmésen azt felelte az érdeklődőnek, hogy maga földjén és telkén emeltet aklot barmai számára, hogy ha a király barmai a kanizsaiakkal összekeverednek, az övében kár ne essék s figyelmeztette egyuttal a kanizsai basát, hogy ezentúl a kanizsai mezőre ne ereszsze lábas jószágait, mert az akolban mindég nagy kutyák lesznek. Arra a kérdésre pedig, hogy az akolba miért helyeztet ágyút, azt válaszolta: «vadászatra, hogy a farkasokat és medvéket lelővöldözhesse.»

A várnak mindenesetre megvolt a maga katonai nagy jelentősége, bármennyire igyekezett is Montecuccoli azt lekicsinyleni. Maga a török állított ki erről bizonyítványt, midőn az aggodalmaskodó bécsi udvartól sürgősen követelte a vár lerontását és megsemmisítését. Ha Zrinyivár csakugyan az lett volna, a minek Montecuccoli tartotta, t. i. egyszerű juhakol, mely csak arra jó, hogy a portyázó török területre rontó csapatok oltalmat, védelmet találjanak benne és oda visszavonulhassanak, akkor a török bizonyára nem tulajdonított volna neki olyan nagy fontosságot. *Evlia Cselebi*¹ így írja le könyvében a várat: A Mura folyó partján, erdős és árnyas földnyelven, Kanizsához hasonlóan fából épült vár. Annyi igaz, hogy az átkozott ellenség iszkenderi erődítménnyé alakította át; tömésfalának szélessége ötven láb, magassága ötven rőf... A szárazföld felől Iszkender bástyájához

¹ *Dr. Karácson Imre* E. Cs. magyarországi utazásai 1660—1664. I. k. 512. l.

hasonló hét bástyát készítettek, melyek mindegyikében negyvenötven baljemez-ágyú s több kolumburna és sáhi ágyú van... A vár árka színültig tele van folyóvízzel, úgy, hogy egy gályahajó is járhatna benne.

A nagyvezér minden erejét összeszedte, hogy Zrinyi-Ujvár erősségét, annak gyűlölt, rettegett urát megsemmisítse és letiporja. Teljes sebességgel követte a visszavonuló sereget, s azt a Mura partján utol is érte és portyázó előcsapataival igyekezett az átkelésben zavarni és megakadályozni. Arra az időre azonban már Zrinyi csapatai is megérkeztek és szembeszálltak a törökkel. Zrinyi itt újból megkísérelte, hogy rávegye a vezéreket a törökkel való megütközésre, szavára azonban nemcsak hogy nem hallgattak, hanem a vár körüli elhelyezkedésben épen tanácsa ellenére cselekedtek. Zrinyi ugyanis azt javasolta, hogy szállják meg a vár körüli magaslatokat. Ám a német vezérek annyira fáztak a török közelségétől, hogy a tervet figyelemre sem méltatták s nem nyugodtak addig, míg a Mura mint védelmi vonal köztük és a török sereg közt nem állott. Pedig Zrinyi terve nagyon előrelátó volt és sok katonai előnyt biztosított volna a keresztény seregnek. A Mura balpartjának teljes átengedésével a török urrá lett a vár körüli magaslatokon s ezzel elvágta a keresztény sereg visszavonulási útját s e mellett még az élelmezését is megnehezítette. A védősereg tehát elhelyezkedett és pedig úgy, hogy a vár délkeleti oldalát, a Mura és Rába által alkotott szigetet biztosította, Hohenlohe a Kanizsa patak torkolatával szemben levő területet szállta meg, Zrinyi és hadai pedig folytatólagosan a Mura partján ütöttek tábornak.¹ Ez alatt persze a török sem vesztegelt, hanem megtette az ostromhoz szükséges előkészületeket. A jobbszárnyon Kara Musztafa pasa és Gurdsi Mohamed pasa, északon Kibleli pasa, középen a nagyvezér és a janicsárok agája, Szalih pasa, balról Iszmáil pasa vették körül a várat. Heves ostromharc kezdődött, a törökök azonban semmi eredményt sem tudtak elérni; a Montecucoli által gúnyolt juhakol vitézül ellenállt az ostromló hadnak. Maga Evlia Cselebi bevallja az ostrom sikertelenségét: Különös dolog azonban — írja útleírásában — a váron sehol hasadék

¹ Hadtörténelmi Közl. IV. k. 308–314. l.

nem támadt.¹ Midőn a nagyvezér látta, hogy a vár ostromlása nagyon lassú tempóban halad előre, taktikát változtatott. Egyelőre felhagyott a vár rendszeres ostromlásával, e helyett a védősereget támadta meg s igyekezett a Murán való átkelést kierőszakolni. Megpróbálkozott a Mura minden pontján, de minden támadását sikeresen visszaverték. Ezek a heves harcok igen megpróbálták a folyót védelmező csapatokat és súlyos áldozatokat követeltek. Egy ilyen gyilkos török támadásnak lett áldozata maga Strozzi generális is.

Junius 5-én a török balszárny heves tüzelés alá fogta Strozzi hadállásait és a már említett szigetet akarta mindenáron birtokába keríteni. Strozzi maga személyesen vezette a védelmet és sikerült is neki a török támadást teljesen visszautasítani s a sziget birtokában megmaradni, midőn a harc végén egy eltévedt török golyó találta a hős generálist, mely halálos volt és azonnal kioltotta életét. Nagy csapás volt ez a keresztény seregre, de főleg Zrinyire, mert Strozzi egyike volt azon kevés német generálisoknak, a ki nagy megértéssel és jóindulattal támogatta Zrinyit tervei kivételében.² Strozzi halálán kívül azonban még egy nagy, váratlan csapás is érte Zrinyit; a sűrű portyázások közben elveszítette egyik legkedveltebb emberét, legvitézebb hadnagyát, Kis Farkast. Hogy milyen nagy volt Zrinyi vesztesége, s hogy mennyire fájlalta derék, hűséges emberének halálát, megítélhetjük azokból a szavakból, melyekkel Nádasdy a szomorú esetet elmondja Rottálhoz intézett levelében: «Kis Farkas is elvesze hamar. Strozzi uram után sajnálja Bán uram, ezer emberre böcsüli.»³

Junius 8-án a török, miután a védősereget nem sikerült megtörnie, teljes erővel a vár ostromlásának esett. A vár védői azonban minden támadást elszántan visszavertek. A vár őrségét, mely d'Avancourt tábornok parancsnoksága alatt állott, naponként új,

¹ *Evlia* i. m. I. k. 515. l.

² Függelék. VIII. l.—Lippai egyik levelében (XXV. szám) ezt írja Strozzi haláláról: Strozzi uram is elveszett, mivel az Murán akarván által menni az ellenség, által nem bocsátották az ebecket, hanem jól viselvén magokat; veszett alkalmasint mind az két félen, de számosabban török; ott veszett el Strozzi uram is.

³ Függelék. VIII. levél.

pihent csapatokkal cserélték föl, a belső erődítményeket pedig teljesen helyrehozták és megerősítették. De még ezzel sem elégedtek meg, hanem hogy a törököt munkájában zavarják, gyakran kirohanásokat intéztek a támadókra. A törökök ezzel szemben minden erejüket megfeszítették, hogy a várhoz jussanak; aknákat, alagutakat fúrta, hogy az ostromlott várat megközelítsék. S ha sikerült is kisebb jelentéktelen eredményt elérniök s az ostromlottaknak kárt okozniok, általánosságban a vár kiállotta a próbát, állt rendületlenül, a védelmezők pedig¹ «elszántan akkora iparkodást es küzdelmet tanúsítottak, hogy egymásba ezerszeres lelket adtak . . . A vár még új volt s mivel minden része erősen meg volt építve, szívük ereje is megvolt hozzá. Az átelleni oldalról (t. i. délről) éjjel-nappal jött a segítség, azért úgy állottak, mintha nem is ostromolták volna őket s ez okból félelem és rettegés nélkül harczoltak.»

Mialatt az események a kanizsai ostromtól idáig fejlődtek, a dunai hadsereg (a Montecuccolié) is kilépett eddigi mozdulatlan-ságából. A bécsi haditanács úgy látszik belátta, hogy ekkora veszedelem idején nem tanácsos az erők szétforgácsolása, miért is elhatározta a dunai és déli hadsereg egyesítését s annak főparancsnokságával június 4-én Montecuccoli Rajmundot bízta meg. Az új fővezér tehát megindította seregét, mely Sparr tábornok vezérlete alatt Sopronon, Kőszegen át Fürstenfeld és Radkersburg érintésével lassú menetben vonult Zrinyi-Újvár felé. Montecuccoli maga 15-én érkezett a vár alá s átvette a fővezérletet. Megjelenése azonban a vár védelmében nem jelentett nagyobb változást. Minden ment úgy mint eddig, mert Montecuccoli senmire sem volt hajlandó addig, míg a segélyhadak mind meg nem érkeznek. Ezek pedig csak lassan gyülekeztek. Egymás után jöttek Batthyányi Pál, Nádasdy Ferencz, Esterházy Pál, Zrinyi Péter, az osztrák gyalog- és lovaszredek, úgy, hogy a Zrinyi-vár alatti sereg körülbelül 30 ezer főre szaporodott.² Június 20-án Montecuccoli haditanácsba

¹ *Evliá* i. m. 516. o.

² *Hadtört. Közl.* IV. k. 328. l.

Lásd még a *M. Tört. Társ.* XXII. k. 270–275. ll. A magyar-horvát sereg Nádasdy szerint körülbelül 20 ezerre rúgott. Függelék. IX. levél.

hívta össze a vezéreket, hogy a teendőkről tanácskozzanak, de a haditanács a fővezér akadékoskodása miatt eredmény nélkül oszlott szét. Zrinyi természetesen a törökkel való megütközést javasolta, Montecuccoli azonban a támadásról hallani sem akart, míg Sparr tábornok csapataival meg nem érkezik. A török ezalatt folytatta támadásait a vár ellen, több-kevesebb sikerrel. A vár pedig vitézül ellenállott. Elfoglalása nem ment könnyen, mert mint az ellenfél maga is beismerte, a törökök értettek ugyan az aknák fölrobbantásához, a bombavetéshez s az ostromsánczok elrontásához, leleményesek voltak a hirtelen támadások kieszelésében, de a vár őrzésében, a katonaság fegyelmezésében, harcra buzdításában, a csata megkezdésére való lelkesítésben a keresztények sokkal ügyesebbeknek mutatkoztak a törököknél.¹

Sparr tábornok megérkezése után jún. 26-án ismét haditanácsot tartottak a vezéreik. Nádasdy 27-iki dátummal azt írja a tanácskozásról Rottálnak: Tegnap arrul vala conferentiánk, ha megvárjuk-e az marchio Badensist (ki már közelít hozzánk)² vagy penigh által menjünk az Murán és megcsapjuk az törököt. Bán uram azon lett volna újra, hogy csak megütközzünk, mert ha az várat megveszi az török, nehezebb leszen az Murát megoltalmaznunk. De ugyancsak abban marada — sok hadi példák előhozásával — a dolog, hogy várjuk meg az Badensist s azonban bocássunk derék csatákat, melyekkel azon legyünk, distractiókat tegyünk a pogányságnak.³ A második haditanács is eredménytelenül végződött; Zrinyi hiába kért, hiába javasolt, Montecuccolinál süket fülekre talált. A fővezér ismét várt valakire; ezuttal a badeni őrgrófba kapaszkodott, s aztán jöttek a körmönfont hadi példák, a cselekvést gúzsba szorító elméletek, a bálványozott taktika minden csinja-binja, s maradt minden a régiiben: Zrinyi kesergett, Montecuccoli pedig taktikázott tovább. S a török? — szemlátomást haladt előre a vár ostromlásában. 24-én már veszedelmes közelségbe jutott a várhoz, a mit ki is használt azáltal, hogy a czölöpös sánczot éjjel fölgújtotta s fölégette, 28-án pedig a vár árkait is

¹ *Evlia* i. m. T. k. 527—28. l.

² Bádeni Lipót őrgrófáról, a birodalmi segélyhadak parancsnokáról van szó.

³ Függelék IX. levél. Lásd még a *M. Tört. Tár* XXII. k. 270—275. ll.

megközelítette. A harc egyre hevesebbé vált a két fél között, de az őrség állhatatosan kitartott, támadásra támadással felelt s az ostromlók minden mesterkedését igyekezett meghiusítani. Ám a katasztrófa föltartózatlanul közeledett, a mit aztán még siettetett két szerencsétlen körülmény is: a 27-iki lőszerrobbanás, mely romba döntötte a vár legerősebb bástyáját és Avancourt várparancsnok 28-án történt megsebesülése, kinek helyét Tasso ezredes foglalta el. A vár ezáltal meggyengült, védelme nehezebbé vált, a mit fokozott még az is, hogy Montecuccoli a védelmet egészen a várőrségre hagyta, szóval a várat teljesen átengedte sorsának.¹ A törökök egyre hevesebben szorongatták az erősséget s 29-én eljutottak a vár árkáig, melynek azonnal betöméséhez láttak, hogy így a roham sikerét biztosítsák. Zrinyi nagy elkeseredéssel és szomorúsággal nézte várának korai pusztulását; még egy utolsó kísérletet tett, hogy Montecuccolit támadásra bírja; midőn ez nem sikerült, kétezer embert kért tőle, majd később kevesebbet, hogy a várat megvédelmezhesse. Montecuccoli azonban mindenféle kezdeményezést és tervet elutasított,² sőt hogy Zrinyi semmiképen se legyen útjában, a várból Zrinyi embereit is kiharancsolta. Zrinyi ezeket látva, tovább már nem túrtörtette haragját, keserű, kemény szavakban fakadt ki Montecuccoli ellen, aztán néhány jó emberétől elbúcsúzva, otthagya a fővezért pusztuló vára alatt, s a legnagyobb keserőséggel szívében csapataival Csáktornyára vonult még jún. 29 délutánján. Zrinyi távozása nagy megdöbbenést es elkeseredést szült főleg a magyar táborban. A különben is népszerűtlen Montecuccoli ezzel maga ellen zudította az egész magyarság haragját. Maguk a német vezérek is sajnálkoztak Zrinyi távozásán s mintha Montecuccoli is megbánta volna egy pillanatra helytelen viselkedését, s megaláztatván magát minden satisfactiót ígért őkegyelmének.³ Hogy az olasz vezér e viselkedése csak ravasz taktika és fogás volt, — mert kezdetben talán megrettent Zrinyi bécsi információtól s a császár haragjától, — mutatja az is, hogy minden ígérete daczára keresztülvitte tervét. Esterházy Pál közbenjárására

¹ Hadtört. Közl. IV. 326—28.

² Lippai Rottálhoz. Függelék. XXVI. levél.

³ Lippai R. hoz. Függelék. XXVI. levél.

Zrinyi ugyan visszatért a táborba, de csak azért, hogy szemtanuja legyen annak, a mi elől tulajdonképen menekült, kedvencz vára pusztulásának. Alig hagyta el Zrinyi Légrádot, hol csapataival állomásozott, Montecuccoli a vár kiürítésére s földadására gondolt, a miben csak a gyors török támadás akadályozta meg. A nagyvezér ugyanis még 29-én éjjel felgyújtatta a palánkokat s a mint virradni kezdett, azonnal heves támadásra indult a vár ellen.

Montecuccoli a vár ostromának körülményeiről, a vár bevételéről bőséges leírást közöl *Kriegsnachrichten* cz. munkájában.¹ E tudósítás érdekes dokumentuma rosszakaratú viselkedésének és annak, miképen akarta magát minden vád alól tisztára és fehérre mosni. «A törökök — úgymond — 30-án kora reggel aknát robbantottak föl a ravelin kiszögellése alatt, mely a félholdat részben elrombolta. Mi, Sparr tábornagy és én ott állottunk. Az ellenség elfoglalta a félholdat, oszlopai azután a főmű nyitott és védtelen oldalaival szemben foglaltak állást s magukat közben fölhányt földdel és rőzsével födőzték. Ekkor, miután meggyőződünk, hogy a védelemnek a megjelölt helyeken egy csekély árkon és egy palánk czölöpzetén kívül más eszköze nincs, meghagytam Tasso alezredesnek, hogy midőn az erődöt többé védelmezni nem képes, a farészeket és a barakkokat idejekorán gyujtassa föl, a csapatokat vonja az erődből ki, az erőd alá furt és megtöltött aknákat robbantassa föl s az erődöt röpitse a levegőbe, mert így szokás tenni az olyan művekkel, melyeket tovább védelmezni nem lehet; végre pedig a védősereget vezesse a hídon át s a hidat rombolja le, e közben ügyeljen arra, hogy az emberek közt tolakodásból zavar ne támadjon. A mire alig hagytuk el Sparral az erődöt, az ellenség olyan heves rohamot intézett a védővonal már megjelölt részei ellen, hogy a védő csapatok a legnagyobb zavarba jutottak és megfutamodtak. Sem az erőd felrobbantására, sem a híd elrombolására idő nem maradt. Veszteségünk számos tisztén kívül közel 800 ember volt, azok nagy része a hidnak rohant, mely a nagy teher alatt leszakadt; sokan a Murába vetették magukat és uszva menekültek».

¹ *Montecuccoli* *Kriegsnachrichten*. Lipse, 1736. — Hadt. Közl. IV. k. 329—330. l.

E tudósításból mindenekelőtt megállapíthatjuk azt, hogy míg a várostromnál az egész török sereget mozgósították, addig a vele szemben álló, a vár mögött elhelyezkedett, egyenlő erejű keresztény sereg teljesen tétlenül nézte a török támadást, a vár idegen kézre jutását. Szóval teljesen igaz az, a mit Lippai ír az ¹ ostrom lefolyásáról, hogy «megvette Új-Zrinyvárat szeme előtt Montecuccoli úrnak az pogányság». A vár védelme tehát nem volt komoly dolog, hanem csak katonai játék. Montecuccoli megérkezése nemhogy nehezítette volna a töröknek az ostrom folytatását és a vár elfoglalását, hanem inkább még könnyebbé tette. Mikor legelkeseredettebb szokott lenni a harez, mikor úgyszólván életre-halálra küzdenek az ellenfelek, akkor Zrinyi-Újvár ostrománál a legenyhébb lefolyású a küzdelem; megtörtént az, hogy a török az ellenséges fővezér szeme láttára, úgyszólván egy szál karddal lesz urává a rettegett erősségnek, mert ² a török «sereg kardot rántott az ellenségre s egészen a vár belsejébe menvén, az ellenséget űzve, törve a Mura folyó partjára hajtotta». Evlia Cselebit, ki faját ugyancsak sokszor égig emeli, ellenfeleit pedig végnélkül ócsárolja, ebben az esetben elfogadhatjuk hiteles tanunak, már csak azért is, mert e pontban két olyan szavahihető férfi erősíti meg írását, mint Zrinyi Miklós és Lippai György. Ez utóbbi így beszéli el a vár elfoglalását: ³ «Talán csak négy török ütött be elsőbben reájok meztelen fegyverekkel s megfélemltetnek mindjárt az benlevők és szaladni kezdettek a várból, hanem az officierek nem akarván szintén oly gyalázatosan elveszteni az várat, opponálták volna is örömost magokat, de megölvén az pogányság őket, alkalmasint ott vesztenek, az többi az hídnak szaladott, mely alattok leszakadván az vízben estenek azok is». A legnagyobb mértékben lesújtók és Montecuccolit a vádoltak padjára állítják Zrinyi azon szavai, melyeket a császárhoz intézett felterjesztésében lelke keserűségében mond: ⁴ «Hallatlan dolog — úgymond — ötven török csupán szablvával az árokból és sánczbul 350 németet kiüzött és többet megölt közülök. Egy ember lőtte ki puskáját, de egy sem huzta

¹ Függelék. XXVI. levél.

² *Evlia* i. m. I. k. 528. l.

³ Függelék. XXVI. levél.

⁴ *Széchy Károly* i. m. V. k. 118. o.

ki kardját . . . Montecuccoli gróf boszankodni látszott, sőt kijelentette, hogy példát akar állítani, de beszéde csak szófia volt! . . . az ötven török mieinket végre mind kiverte az árokból és sánczbul és a várba hatolva nemcsak sokat elűzött és legyilkolt a mieink és a németek közül, de oly zavarba hozta őket, hogy mindnyájan rögtön elhagyták állomásaikat és a hídra futottak fegyvelmezetlenül, úgy, hogy a szűk kapun át, melyet a felelem miatt menekültökben nyitva hagytak, a törökök benyomultak és még azt a keveset is, ki az erősségben maradt, egy szálíg felkonozolták.

Az ütközet egyéb fázisaira vonatkozólag még Evlia Cselebinél találunk¹ nagyon különös adatokat. Az egyik a Mura jobb partján álló sereg viselkedéséről szól: «a Mura folyó túlsó oldalán *bámész-kodó* ellenségre a várból (mikor a törökök elfoglalták már az erősséget) 170 ágyút egyszerre elsütöttek s többen közülök a pokolba mentek». Ennyi volt a nagy, hatalmas keresztény sereg összes tevékenysége Zrínyi-Újvár bevételének napján! A másik adat, a mit Evlia Cselebi a harc utolsó körülményeiről elmond, egyenesen megdöbentő volna, ha nem kellene kételkednünk szavainak igazságában. Elmondja, hogy midőn a megfutamodott várórség a Mura összekötő hídján menekült a szembenálló keresztény tábor felé, akkor ezzel a fölkiáltással: hé segítség, elvész a tartományunk, a túlsó oldalon levő ellenség baltákkal a hídfőnek esett és a hídat elvágta, a mire a mi harcosaink egy szempillantás alatt visszatértek.² Hogy a török útleíró honnan veszi ez adatát, nem tudjuk; mint szemtanú állítólag végignézte Zrínyi-Újvár ostromát, sőt saját szavai szerint a harcban is részt vett, adatai azonban sokszor annyira fantasztikusak és részrehajlók, hogy elbeszélésében kételkednünk kell, annyival is inkább, mivel a híd pusztulásáról ugyan csak hiteltérdemlő tanuk egészen másképen számolnak be.

Ezek után Zrínyi Miklós méltán tehetette föl a kérdést a császár-hoz intézett beadványában, vajjon Montecuccoli grófnak komoly szándéka volt-e a vár megvédése? Montecuccoli viselkedése az ostrom napján olyan volt, mely épen az ellenkezőt bizonyítja. Ez a viselkedés azonban csak folytatása volt régebbi magatartá-

¹ *Evlia* i. m. I. k. 528—529. l.

² U. o.

sának; mikor Zrinyi-Újvárra megérkezik, aknákat ásat a vár alá, azzal a világos czélzattal, hogy azt a levegőbe röpíthesse; Zrinyit és katonáit a várból kitessékeli azon ürügy alatt, hogy a német őrség teljesen elégséges a vár védelmére; visszautasítja Zrinyi ajánlkozását, midőn az a vár védelmére kisebbszámú sereget kér tőle; hasonlóképen elutasítja Batthyányi gróf kérését, midőn kétszáz magyar vitézével meg akarja erősíteni a várőrséget; az ostrom napján ugyanilyen elbánásban részesül Hohenlohe tábornok, a ki a törökök által szorongatott őrség segítségére akar sietni csapataival, mert fölébredt lelkiismerete nem tudta tovább nézni az egyenlőtlen, rettenetes küzdelmet. Montecuccoli tehát nem megvédeni, hanem elveszteni akarta a várat s az a félhónap, melyet Zrinyi-Újvár alatt töltött, nem egyéb üres komédiánál. Viselkedését a Zrinyi iránti legnagyobb rosszakarat sugallta, s le nem mosható bűne lesz mindenkor, hogy személyes bosszúvágyának Zrinyi-Újvár elvesztésével száz és száz emberéletet áldozott fel hiába, teljesen czéltalanul!

Zrinyi-Újvár tehát elég olcsón török kézre jutott. Az őrség megszaladt a török elől, de a halálba menekült, mert a kit nem ért el a várban az ellenség kardja, az a Murában lelte halálát. A fejetlen zűrzavarban úgyszólván egymást taposták agyon vagy lökdözték a Mura hullámaiba, a melynek «a színe nem látszott a fekete sapkától, mintha embertenger folyt volna ott».¹ Az 1900 főnyi őrségből 1400 veszett el a harcban ² s vele együtt veszett Zrinyi büszkesége a még csak pár éve álló, de a rövid idő alatt is nagy szerepet játszó erősség, mely a rövid idő alatt is megbecsülhetetlen szolgálatot tett a Dunántúl és az egyetemes magyar érdek megvédésében.

A vár török kézre kerülése után a két ellenséges sereg közelebb jutott egymáshoz, de még mindig köztük volt a hatalmas védelmet nyújtó Mura folyó. A török az elért siker után meg is próbálkozott azzal, hogy a Murán keresztültörve a keresztény sereget csatára kényszerítse, e törekvésében azonban sikerült megakadályozni, a miben nem kis érdeme van Zrinyi Miklósnak, ki időközben újból visszatért Csáktornyárról a táborba. Ennyi csapás

¹ *Evliá* i. m. T. 529.

² *Hadt. Közl.* IV. k. 928. l.

és balszerencse közt törhetetlen lelke még mindig remélte, hogy megfordúl a koczka, mert Montecuccoli még mindig azzal hitegette, hogy a német birodalmi segélyhadak megérkezése után komoly csatába ereszkedik a törökkel. Multak a napok, azonban Montecuccoliban semmiféle igyekezetet nem lehetett észrevenni, hogy döntő csatára készülődnek, pedig már Bécsben is úgy tudták, hogy komoly harcok vannak készülóban». «Úgy hallom — írja Lippai júl. 10. kelettel,¹ — hogy most akarnának próbálni valamit, talán még ez héten, kire segítse Isten őket». Montecuccoli serege azonban nem mozdult, csupán arra szorítkozott, hogy a Mura vonalát a török támadások ellen megvédelmezze. A nagyvezér pedig, mikor látta, hogy terve nem sikerül, nem erőltette tovább a dolgot, hanem Zrinyi-Újvár ügyében tanácsot tartott vezéréivel. A tanácsban úgy okoskodtak a török főemberek, hogy mivel «ez a vár az ellenség szemefénye, az ozmanoknak sok kárt okoz és semmi haszna nem lesz»,² leghelyesebb lesz a várat elpusztítani; föntartása nagy veszedelmeket rejt magában, különben is nagyon sok derék vitéz életébe került a vár elfoglalása s ezt legérzékenyebben azzal bosszulhatják meg, hogy falait a földdel egyenlővé teszik. Csakugyan úgy is tettek. A vár összes fõlszerelését táborukba, onnan pedig Kanizsára hordatták, éghető részeit fölgyújtották, a többi részét pedig azoknak az aknáknak a segítségével, melyeket Montecuccoli ásott a vár alá, július 7-én fölrobbantották s a levegőbe röpítették.³

Ezzel Zrinyi tragikuma befejezést nyert. Ő, a ki minden személyes megbántást, sérelmet félretéve, a vár föladása után is visszatért a táborba, mert ideális, hazája sorsán aggódó lelke még mindig remélte a dolgok jóra fordulását, most már látta, hogy semmi keresni valója sincs Montecuccoli táborában. Az olasz vezér nem várja már a bádeni örgróf és a francia segélycsapatok megérkezését, annyira nem akar csatát a törökkel, hogy csak azt lesi nagy vigyázva, mikor indul meg a török Zrinyi-Újvár romjai alól. Zrinyi tehát a dolgok ilyen fordulatára feldúlt kedéllyel és lélekkel

¹ Függelék. XXVI. levél.

² *Evlia* i. m. I. 530. l.

³ *Evlia* U. o.

odahagyja a helyet, mely annyi dicső harcának, sikerének volt szemtanúja és osztályosa. Igazságának tudatában a császárhoz készül, bízó lelke beléje helyezi minden reménységét, azonban fájdalomosan kellett csalódnia. Bécsban az udvar hidegen fogadta ¹ és csak húzta-halogatta ügyének elintézését. Közel egy hónapig (aug. 10.) ² tartózkodott Zrínyi Bécsben s végre is dölga-végezetlenül kellett elhagynia a császárvárost.

A Mura-melléki táborban, főleg a magyarság körében nem volt valami bizakodó, lelkes a hangulat. Pedig a magyar-horvát sereg száma elég tekintélyes volt; Nádasdy szerint ³ 20 ezer, Lippai szerint ⁴ 23 ezer lett volna a horvátok és magyarok száma. Ennek a jelentékeny erőnek az együtttartására azonban jóformán senki sem gondolt. A magyar főurak egymásután hagyják el Montecuccoli táborát, úgy, hogy Nádasdy méltán arról panaszkodik már július közepe táján, «hogy a fizetelenség miatt igen oszlik az magyarság, magamon és az tőlem fogadott hadakon kívül senki magyar nincs, se generalis, se végbeli, se vármegyék». Mindenki talál valami ürügyet a távozásra az urak is, a nép is; szóval nagy a fejetlenség, a nemtörődömség és «csak Isten tudja, minemű confusióban vadnak ott az dolgok.» ⁵

A két ellenséges hadsereg még jó ideig, júl. 12-ig nézett farkaszemet egymással. A nagyvezér ekkor fölszedte sátrait és elvonult Kanizsára, Montecuccoli azonban óvatosságból még két napig várakozott, csak azután indította meg hadait.

A törökök Zrínyi-Újvár földulása után s azalatt, míg derék-haduk Kanizsánál vesztegel, a vidék fosztogatásához és dulásához látnak. Egyes portyázó különítményeik bekalandozzák Somogyot,

¹ Itt érdemesnek tartom megemlíteni, hogy míg Széchy Károly Zrínyi Bécsbe való érkezését jul. 12-re teszi, addig Lippai *jul. 10-iki* bécsi kelettel azt írja Zrínyi útjáról: Immár megíratam volt ezen leveletem kegyelmednek, hogy értettem bán uramnak személye szerint való ide érkezését, az ki nem jó jel. Nem voltam még szemben ő kegyelmével; nem is tudom, mit hozott, megértem azért ökegyelmétől, tudtára adom s megírom diligenter kegyelmednek. Lippai Rottálhoz. Függelék. XXVI. levél.

² Lippai Rottálhoz. Függelék XXVII. levél.

³ Függelék. IX. levél.

⁴ Függelék. XXVI. levél.

⁵ Lippai Rottálhoz. Függelék. XXVI. levél.

Zalát, sőt átcsapnak Vas megyébe is. A nagyvezér Kanizsáról Ahmed Géráj tatár szultánt küldi ki azzal a megbizatással, hogy különösen a Zrinyiek és Batthyányiak birtokait dúlja föl és pusztítsa el.¹ A tatárok derekasan megfeleltek a megbizatásnak; elpusztították Batthyányi uraimék negyven faluját, elkalandoztak egészen Szent-Gotthárdig és Körmendig s pusztítva-rabolva tönkretették egész Kemenesalját.² Portyázó csapataik nem kerültek ki a kisebb erődítményeket és várakat sem. Megostromolták azokat, ha a bennlévők ellenálltak, az elfoglalás után pedig rendszerint teljesen elpusztították azokat. E kalandozások közben pusztult el Kiskomárom vára is július 15-én. Ezt az erősséget maga a főserg vette körül, mely Kanizsa alól ide huzódott, és egyben fölszólította a várórséget, hogy adja meg magát. A kevésszámú magyar, látva azt, hogy a török túlerőnek sokáig ellen nem állhat, «hűtre föl-adta a várat, de az török hűtét meg nem állotta, mert levágta az magyarokat; igen kevés szaladt el belőlük».³ Mikor ily módon a vár a török kezébe jutott, nem rakott bele őrséget, hanem fölgújtotta és lerombolta. Ugyancsak erre a sorsra jutott Egerszeg vára is. Ez már erősebb volt, mint Kiskomárom, és Ismail pasa ostromló csapatainak egy ideig sikeresen ellenállt. A heves ostrom azonban csakhamar megtörte a magyarok erejét s erős küzdelem után a vár török kézre került. Fölszerelését, a benne talált értékesebb holmit kirabolták, aztán ezt is fölgújtották és elpusztították.⁴ Egerszeg alól a portyázók Egervár alá mentek néhány ezerezer magukkal, itt azonban emberükre akadtak. A várparancsnok Landor Péter vitézül ellenállt az ostromlóknak, úgy, hogy Nádasdy júl. 24-én még azt írja róla, hogy «az helyet mindezeideig tartották». A hősiesség várvédők sorsáról ugyan nincsen más tudósításunk, de valószínűleg ők sem állhattak sokáig ellen a török túlerőnek.⁵

Ezek a rabló fosztogatások rettenetes nagy kárt okoztak a Dunántúl nyugati vidékének, úgy, hogy «szintén boldogtalan állapotban kezdett forgani az Rábán túl való szép föld; sőt attól

¹ *Evlia* i. m. I. k. 530-31. l.

² Lippai Rottálhoz. Függelék. XXVI. levél.

³ Nádasdy Rottálhoz. Függelék. X. levél.

⁴ *Evlia* i. m. II. k. 6. l.

⁵ Nádasdy Rottálhoz. Függelék. XI. levél.

tartottunk — írja Lippai¹ — teljességgel semmivé teszi az ellenség, minthogy Montecuccoli uram csak odaengedte, de az Úristen megváltoztatta az pogány indulatját s annak bekét hagyván az Rába ostromlásának esett». Mindezek az események még a török zrinyivári, majd kanizsai tartózkodása alatt estek meg, a mikor jóformán maga a nagyvezér sem határozta meg hadseregének legközelebbi teendőit. Az elfogott rabok és szökevények vallomása szerint Kanizsától Gyórré szándékozott vonulni a pogány. Készülődött is már, hogy Sümeget, Pápát útba ejtve megkezdi vonulását, de e tervet hamarosan elejtette és megkezdte a menetelést Egerszegen át a Rába felé.²

Mikor a török Zrinyivár alól teljesen eltakarodott, Montecuccoli is megindult két napi várakozás után. Kotorin és Légrádon túl Alsó-Lendva irányában átvezette seregét a Murán, aztán úgyszólván hátat fordított az ellenségnek s Radkersburg felé irányította hadait. Ezt a kanyarodást saját bevallása szerint azért tette, hogy a stájer határ felé közeledő bádeni őrgroffal és a Radkersburg táján levő francia segélycsapatokkal minél előbb egyesülhessen. Főczélja azonban mindenesetre az volt, hogy Stíriát és Alsó-Ausztriát fedezze a török támadás ellenében.³ Míg Montecuccoli a járhatatlan rossz utak és a megindult nagy esőzések miatt csak lassan menetelő segélycsapatok felé indult derékhadával, azalatt Nádasdyt csapataival a főhadsereg elővédjeként a Rába oltalmára küldte. Nádasdy Lentin át gyors meneteléssel Körmend felé vezette hadait, hol júl. 21-én átkelt a Rábán és egyesült Batthyányi Kristóf csapataival. Az előcsapatok megérkezése és egyesülése így szerencsére még idejekorán megtörtént, mert a török előcsapatok és portyázó különítmények júl. 21-én már szintén

¹ Függelék. XXVII. levél.

² A török számát, állapotát, terveit érdekesen mondja el egy törökké lett német kapitány, ki Lippainak, úgy látszik, személyesen mondta el Pozsonyban a maga történetét és a török tábor állapotát. «Ez a német kapitány, kit ezelőtt valamely esztendővel fogtanak volt el Beszprimből az törökök, az ki közöttük is tisztet viselt, mivel törökké lett volt és commendója volt köztök — ez beszéli hogy százezerre számláltatott az vezér hada s maga is úgy vélekedik fölöle, lehetett egy annyi. Ez minden állapotját tudja az töröknek.» Lippai Rottálhoz. Függelék XXVII. levél.

³ Nádasdy Rottálhoz. Függelék. IX. levél.

elérték a Rábát és ugyanazon napon meg is kísérlették két helyen, Sárvárnál és Rumnál az átkelést. Az egyesült elővéd, — melynek nagy részét elenyésző kevés kivétellel magyarok alkották, úgy «hogy sok időtül fogva oly szép magyarság nem volt egycsoportban»¹, — derekasan megoltalmazta a Rába vonalát. A törököt azonban az első sikertelen kísérlet nem tartotta vissza attól, hogy újból meg ne próbálkozzék. Hol itt, hol ott bukkan fel egy erős török csapat, hogy az átkeléshez megfelelő helyet keressen, de az örökös magyarság mindenütt résen áll s így a reábízott fontos és nehéz feladatot, a Rába védelmét, szerencsésen teljesíti. Nem kis jelentőségű dolog volt ez, ha meggondoljuk azt, hogy pár ezer főnyi csapat, a főhaderőtől teljesen elszakítva, ki van téve hatalmas török erők támadásának és nyomásának. Nádasdynak nincs más segítsége, mint Batthyányi uraimék, a kik bizony szívesen otthon hagyják fegyvereik egy részét birtokaik és uradalmaik védelmére; Montecuccoli pedig csak jó ígéretekkel bíztatja a vezért, hogy ha másképp nem, lovasaival majd idejében megjelenik a Rábánál, «csak az török is várná meg ő kegyelmét, addig ne jönne derék erővel reánk» — mondja kesernyésen Nádasdy.² Montecuccolitol mindenesetre hiba volt, hogy ilyen aránylag gyenge csapatot küldött a Rába védelmére, mert ha a török azalatt, míg a fővezér Radkersburg körül kanyarog, esetleg főhaderejével megmozdul, Nádasdy csapatát semmiféle hatalom sem menti meg a megsemmisüléstől. A török azonban szerencsére várakozott, rabló csapatai tönkretették ugyan a szép vidéket, Nádasdy azonban sikerrel megoldotta a reábízott feladatot.

A török hadsereg zöme még július 18-án is Kanizsa alatt vesztegelt. A nagyvezér — úgy látszik — még maga sem állapodott meg a követendő taktikát illetőleg. Zrínyi-Újvár bevétele mindenesetre kedvezőbb katonai helyzetbe juttatta a török hadsereget, úgy, hogy méltán lehetett félni attól, hogy a rettegett török had vérszemet kapva az osztrák tartományokat, főleg Bécsset fogja megtámadni. Montecuccolit cselekedetében állítólag ugyan ezen gondolat vezette. Helyzete azonban, a melyet úgyszólván

¹ Nádasdy Rottálhoz. Függelék. XI. levél.

² U. o.

maga keresett és készített magának, minden bizonnal nehéz volt, a mit enyhített talán némileg az a körülmény, hogy a felvidéki hadsereg Souches vezérlete alatt közben jelentős sikereket ért el a török sereggel szemben: Garam-Szent-Benedeknél hatalmas csapást mért ellenfelére, Érsekújvárt pedig jóformán elszigetelte a török haderőtől.

Montecuccoli éber figyelemmel leste a török sereg mozdulatait. Kezdetben követte előcsapatának útirányát, közben július 17-én fölszedte a birodalmi csapatokat és Lentin át Lövvöre akart menekülni. Kiskomárom megvétele s az a körülmény, hogy a nagyvezér még mindig Kanizsa alatt táborozott, visszatartotta egy időre a Mura mentén, csak azután határozta el magát arra, hogy megindítja seregét Egerszeg felé. A török azonban egy gondolattal ismét megelőzte a császári fővezért, mert 19-én már Egerszeg alatt jártak csapatai, melyet hamarosan be is vettek és így biztosították a főseregnek a Rábához való fölvonulását. Montecuccoli tehát újból irányt változtatott; 20-án visszafordult Alsó-Lendvára, hogy a Radkersburgból feléje tartó francia segítő csapatokat magához vonja; 21-én eljutott Muraszombatba, hol másnap csakugyan egyesült a francziákkal, a kik kezdetben a csapatok rossz élelmezése és az utak járhatatlansága miatt a császáriakhoz való csatlakozást igyekeztek minél jobban elodáztatni. Mialatt a különböző seregrészek is lassanként eggyé olvadtak, a török természetesen nem maradt tétlen. 24-én könnyebb lovassága — számukat 15 ezerre teszik — már teljesen megszállotta a Sárvár-Körmen-di-Rába-vonalat és erősen szorongatta Nádasdy és Batthyányi csapatait. Montecuccoli e hírre tőle szokatlanul gyors elhatározással seregének összes lovasságát és könnyű ágyúit Szent-Gotthárdra indítja, úgy, hogy a következő napon, 25-én a szorongatott csapatok a lovasság elővédével egyesülnek és a Körmen-dnél támadó török haderőt föltartóztatják és az átkelésben megakadályozzák. A veszély azonban ezzel még nem múlt el, sőt másnap 26-án még veszedelmesebb lett a helyzet. A török főhaderő a nagyvezérrel élén megérkezett Körmen-d alá és aznap kétszer is megpróbálkozott az átkeléssel. Az elsőt, melyet a tatárok vittek végbe, még maga Nádasdy verte vissza a maga hadaival és a lovasság elővédével, a második összecsapásra azonban megérkezett maga Montecuccoli is, így sikerült

a török átkelést szerencsésen megghiúsítani. A következő nap, 27-ike még inkább próbára tette a keresztény sereget. A nagyvezér hatalmas erőket mozgósított, hogy keresztültörhessen a Rábán. A körmendi hídon már nagyobb csapat török seregnek sikerült is átjutnia, de Montecuccoli segítségére megjelentek már a vitéz francia csapatok is, a kikkel vállvetve ismét sikerült visszaűzni a nagyvezér hadát a Rába jobbpartjára.¹ Montecuccoli ezen összecsapás után, nehogy seregét e helyeken újabb megtámadás veszélyének tegye ki, a körmendi és hídvégi hidakat a körmendi toronyból lövegekkel fölglyuttatta, így ezt a részt egyelőre biztosította, de egyben Nádallját és Csákányt erősen megrakta katonáival.² A török támadást így sikerült nem is egvízben visszautasítani, bizonyos volt azonban az, hogy a török a kudarcba egykönnyen bele nem nyugszik s ha alkalom kínálkozik, vagy ha a siker némileg kecsgett, újból fölveszi a harczot. Július 28-án Csákánynál csakugyan még egy kísérletet tett a török sereg, azonban itt is kudarczal kellett visszavonulnia. Midőn Köprili Ahmed a további támadás hiábavalóságát és valószínű sikertelenségét észrevette, vonulási irányt változtatott; körmendi táborát feloszlatta és seregét a folyó jobbpartján Szent-Gotthárd irányába indította. Az volt a czélja, hogy Szent-Gotthárdot körülzárja s azt rohammal hamarosan elfoglalja; aztán a hídfőre támaszkodva alkalmas átkelő helyet keres a Rábán, hogy a keresztény sereggel szembenézzen s azt döntő csatára kényszerítse.

A török sereg e vonulását Montecuccoli nagy figyelemmel kísérte s igyekezett minden mozdulatot ellensúlyozni. Hadaival, a már megérkezett lovassággal végigkísérte a törököt párhuzamos irányban a folyó balpartján egészen Szent-Gotthárdig. Itt a két ellenséges fél megállapodott. Montecuccoli csatlakozott hadseregének főerejéhez, a török pedig előkészületeket tett arra, hogy a szent-gotthárdi hídfőt megszállja. E tervével azonban a fővezér már elkésett, mert megelőzte e szándékában Waldeck, a német birodalmi hadak alvezére, ki horvát és dragonyos csapatokkal a

¹ *Kropf L.* Francia adatok az 1664. évi szentgotthárdi csatához. Hadt. Közl. 1915. évf. 335. l.

² Kath. Szemle 1894. évf. 690. l.

helyet előre megszállotta s a török támadásnak mindjárt kezdetben hevesen ellenállt.¹ A török nagy erővel támadt a védekezőkre s túlnyomó erejével annyira szorongatta a védelmet vezető Waldeck csapatait, hogy azok már-már föladni készültek a fontos hídfőt. Az idejében küldött segélycsapatokkal azonban nagy veszteség árán mégis sikerült a pozíciót megvédeni; a hídfő továbbra is a császáriak kezén maradt. Montecuccoli felbuzdult ugyan a sikerre, de annyira mégsem emberelte meg magát, hogy a törökkel komolyan szembeszálljon; meglegedett a Te Deummal, melyet e siker után elénekeltetett. Az volt az erős, elhatározott szándéka, hogy megmarad állásában, míg csak nem háborgatják és semmi esetre sem támad, ha csak nem kényszerítik. A nagyvezér azonban harcolni akart, tehát alkalmat keresett reá.

A körmendi kudarcz után a török sereg Szent-Gotthárd körül koncentrálódott. A nagyvezér azzal az erős elhatározással vezette ide seregét, hogy itt annyi sikertelen kísérlet után a Rábán való átkelést végleg kierőszakolja. Montecuccoli azonban július 31-én Sparr tábornok seregével még jobban megerősítette a Szent-Gotthárdnál elfoglalt hadállást, így a török az átkelést végrehajtani itt sem bírta; lejjebb húzódott tehát. Vonulás közben az útjába eső két falut, Szakonyfalvát és Tótfalut fölperzselte, azután a kínáló terep fölhasználásával így alkotta meg hadállását: jobbszárnyát kinyújtotta egészen Szent-Gotthárdig, balszárnya Alsó-Szölnökig terjeszkedett, centruma pedig a közbeeső magaslatokat tartotta megszállva. Montecuccoli seregének hadállása pontosan igazodott a török hadállás után. A folyó balpartján helyezkedett el és Szent-Gotthárdtól, jobban mondva Nagyfalvától Badafalváig tartotta megszállva a Rába partját. A seregrészeket így osztotta el: a jobbszárnyon a császári sereg foglalt helyett; a balszárnyat a francziák alkották, míg a centrumot a birodalmi sereg képezte. Így nézett egymással farkasszemet a két ellenséges hadsereg; a török azzal a megingathatatlan elhatározással, hogy támad, Montecuccoli pedig azzal a szándékkal, hogy ha lehetséges, kikerüli a mérközést.

Július 31-én kisebb előcsatározások folytak, az ágyúharcz

¹ Kath. Szemle. 1894. évf. 691. l.

azonban mind a két részről igen heves volt. Az augusztus elsejére virradó reggelen aztán megtörtént a fordulat. Még az éj folyamán az éjszaka sötéttségét fölhasználva átkelt a Rábán egy erősebb janicsár-csapat és elsáncolta magát. Kora reggel pedig megkezdődtek az előcsatározások. A harcot török támadás vezette be. Különösen Nagyfalvát kezdték ágyúikkal lövöldözni a törökök. Ezt a heves tüzelést azonban, mint később kitűnt, csak megtévesztésre szánták. A Rába jobbpartján álló janicsár-csapat már kora hajnalban heves harcot kezdett és mindenképen igyekezett félrevezetni az ellenséget, melyet már Nagyfalva ágyúzása és lövetése is eléggé lekötött. Ezt a kedvező pillanatot használta föl Ismail boszniai basa, ki háromezer szpahival és 3000 janicsárral Montecuccoli seregének centrumával szemben kieroszakolta a Rábán való átkelést és az ott álló csapatokat hevesen megtámadta. A centrumot alkotó német birodalmi sereg, mely összetételében a legvegyesebb népségből állott, a törökök vad rohamát nem bírta föltartóztatni. A szpahik és janicsárok a kiállított őrs csapatokat egy-kettőre szétugrasztották, úgy hogy teljesen szabad volt az út Nagyfalva felé, melyet aztán a törökök hamarosan birtokukba is kerítettek. A visszaszorított birodalmi sereg támogatására, mellyel Köprili Ahmed hadainak jóformán a zömét-javát állította szembe, egyenként siettek segítségére a Schmidt lovasezred s Nassau és Kielmannsegg gyalogezerdek, de a csata folyását ők sem bírták megállítani; a centrum megingott és fejvesztetten hátrált a janicsárok elől. A törökök ez első sikere nagy zavart és félelmet keltett a keresztény táborban; a hanyat-homlok rohanó, rendetlen összeviasszásban hátráló, kiképzetlen zsoldosok teljesen megbontották a rendet, úgy, hogy a középben teljes volt a zürzavar és a velejáró pánik. A harczedzett szpahik s janicsárok ki is használták a pillanatnyi sikert és egészen a táborig üldözték a menekülőket. Úgy látszott, hogy a csata teljesen a törökök javára dől el, hacsak az előrenyomuló janicsárokat valamilyen nem sikerül megállítani. S ez a szerencsés fordulat csakugyan be is következett. A törökök a Rábán mind kevesebb és kevesebb csapatot bírtak átszállítani s így tömegerejüket nem tudták érvényesíteni; az üldözés és a támadás hevessége némileg lanyhulni kezdett. A megszalajtott sereg magához tért első meg-

lepetéséből, lassanként megszokta a törökök vad harczy lármáját, főleg azonban a jobbszárnyon álló császáriák adtak közbelépésükkel más irányt a harcz menetének. La Corona, Sparr és Tasso gyalogosezredek, Lothringen és Schneidau lovasezredek teljes erővel a támadó törökökre vetették magukat s azokat föltartóztatták. A megfutamodott seregek ezalatt lélekzethez jutottak, újból csatarendbe álltak s élükön Bádeni Lipót őrgróffal szembezálltak támadóikkal, majd jobbról és balról is olyan heves oldal-támadást intéztek ellenük, hogy a törökök kénytelenek voltak a Rába felé visszahúzódni. Egymásután adták föl elfoglalt állásaikat, kiürítették Nagyalvát is, melyet Hohenlohe csapatai foglaltak vissza. A török egészen a Rábáig hátrált, hol a bátorságukat teljesen visszanyert keresztények kétszeres erővel támadtak reájuk. Rettenetes, öldöklő harcz keletkezett itt, melybe török részről Mehmet aga és Káplán basa új erőkkkel, friss csapatokkal igyekeztek a siker mérlegét a törökök javára billenteni. Az új török csapatok beavatkozása csakugyan fordított egyet a szerenese kerekén, a birodalmi és császári hadak a török túlnyomó erő elől ismét hátrálni kezdettek. Ekkor azonban a balszárnyon álló francia csapatok is megmozdultak, különösen Bauvaise válogatott vitéz lovasai *teljes erővel vetik magukat* a törökökre, kiknek támadó ereje a francziák vitéz falanxán egyelőre megtörött. Még egy jelentékeny tényező avatkozott bele a véres harczba. Dél tájban hatalmas, északról jövő zápor keletkezett, mely a harczoló törököket szembe csapta; a Rába hirtelen megdagadt, folyása sokkal sebesebbé vált, a mi nagyon hátráltatta újabb török csapatoknak a folyón való átkelését; a balparton küzdő, többnyire lovasokból álló csapatok pedig a felázott, agyagos, ragadós talajon már nem tudtak olyan biztossággal és gyorsasággal mozogni, mint eddigelé, a mely körülmény aztán őket¹ a harcz földadására kényszerítette. A közelharcz így lassanként elcsendesedett, a farkaszemet néző csapatok egymást kémelve, egymás mozdulatait figyelve, ágyúkkal igyekeztek egymás soraiban kárt tenni és zavart előidézni.

Ezzel a szent-gotthárdi csata első része eldöntetlenül bevég-

¹ Kath. Szemle 1894. évf. 704. o.

zódott. A török ugyan átkelt a Rábán, kezdetben vissza is szorította a keresztény seregeket, teljes sikert azonban még sem tudott elérni; a harczt abbahagyta, de még mindig veszedelmesen fenyegette a szemben álló keresztény seregeket; a Badafalvától Nagyfalváig húzódó Rába-kanyarulatban erősen tartott pozíciójában csak kedvező pillanatra várt, hogy a harczt újból fölvegye a keresztényekkel.

Az önkénytelen fegyverszünet jó alkalom volt Montecuccolinak arra, hogy a vezéreket haditanácsba hívja, hogy a beállott hadihelyzet által követelt intézkedésekről tanácskozzanak. A haditanács nagyon vegyes érzelmekkel ült össze. Maga a hadsereg sem bízott már a további küzdelem sikerében, s ez a bizalmatlansággal vegyes félelem átragadt a vezérek jó nagy részére is. Montecuccoli, ámbár úgy írja le a tanácskozást, hogy ő volt az egyedüli, ki a harczt további folytatása mellett nyilatkozott, sőt a haditanács tagjait csak egyedül az ő meggyőző érvei tudták rábírní a küzdelemre, a való igazság az, hogy ő reménytelennek tartva a harczt, egy elsáncolt táborban akarta bevárni a török támadást. A vezérek nagy többsége pedig teljesen a küzdelem földadását javasolta. Ilyen volt a hangulat, mikor Hohenlohe, a birodalmi hadak vezére emelt szót. Ellentétben Montecuccoli elsáncolási tervével és a többi vezérek pesszimisztikus, harczföladó véleményével, minden erejével a további küzdelem mellett érvelt. Sikerült is neki a haditanács hangulatát megváltoztatni, úgy hogy Coligny, a francia hadak vezére, a ki kezdetben szintén a küzdelem további sikeretelenségét hangoztatta, teljesen melléje állt, így a haditanács a további küzdelem mellett döntött. Hohenlohe azonban nem állapodott meg a félsikernél, rávette Montecuccolit és vezértársait arra is, hogy a rögtöni támadás mellett döntsének. Ha másnapra tolják ki — úgymond — a támadás határidejét, akkor a sereg nagy része, mely csüggedten, reménye vesztetten áll szemben a törökkel, az éj leple alatt elhagyja állásait és megszökik, «fejeink holnap a törökök abrakos tarisznyájában fognak pihenni.»¹ Ez az

¹ Lásd erre nézve *Mezey Miksa* A szentgotthárdi csata cz. értekezését a Kath. Szemle 1894. évfolyamában. Ezenkívül Orteliushnál Hohenlohe és Coligny leveleit. Nádasdy is kitér erre híres «Oratio»-jában.

érvelés döntött. Ámde ideje is volt végleg határozni, mert a török már három óra tájban mozgolódni kezdett. Míg a Rába kanyarulatában álló török sereg a szünet alatt állásait hatalmasan megerősítette, azalatt Köprili Ahmed fővezér szintén megalkotta haditervét. Két erős lovas csapatot indított útnak; az egyiknek, mely 5 hadoszlopból állott, az volt a rendeltetése, hogy Badafalva táján kierőszakolja az átkelést a császáriakkal szemben és oldalba fogja a keresztények jobbszárnyát; a másik lovas sereg pedig a francziákkal szemben próbálja meg az átkelést. Köprili Ahmed terve tehát a keresztény sereg körülzárását, bekerítését czélozta, a mi ha sikerül neki, teljes diadalt arat a keresztény seregen. Nem lehetett tehát sokat tétovázni, cselekedni kellett. A Badafalvánál átkelt lovas hadoszlopok visszaűzésére Montecuccoli Spork tábornok hadosztályát küldte, mely rövid, kemény küzdelem után visszazorította a már partra jutott hadoszlopokat s aztán egész Alsó-Szölnökig üldözte a futamodókat. A balszárnyon a francziák heves ágyútűzzel fogadták a törököket, a kik így át sem juthattak a túlsó partra. Ezalatt a Rába kanyarulatánál is megindult a harcz. Montecuccoli a 9 tömött török hadoszloppal szemben az előbbi fölállításban rendezte el seregét: a jobbszárnyon most is a császáriak állottak: Spik, Pio, Tasso, Lothringen, Schneidau és Rappach csapatai, középen a birodalmi seregek, s a balszárnyon ismét a francziák a kevésszámú horvát-magyar csapatokkal. Montecuccoli együttes támadást rendelt el; mikor tehát a törökök megkezdték a Rábán való átkelést, megindult a harcz minden oldalon. Hohenlohe és Waldeck csapatai teljesen kiszorítják a janicsárokat Nagyfalván elfoglalt állásaikból és egyre hevesebb támadásba mennek át. Példájukat a jobb- és balszárnyon álló császáriak s francziák is követik. A törökök elszántan és makacsul védekeznek, de ezuttal sikertelenül, a heves támadás miatt egyre-másra kénytelenek földadni megerősített hadállásaikat. Főleg a francziák vakmerő, elszánt rohama és oldaltámadása megbontja soraikat, a törökség meginog s fejvesztetten kezd hátrálni. A menekülőket a megáradt Rába vize várja, melyen a szűk átjárók miatt nagyon nehezen megy az átkelés. A teljesen fölbomlott rend még inkább segítségére siet a keresztényeknek, a kik rettenetes pusztítást visznek véghez a törökökben. A kit

nem ért el az üldözők kardja, a Rábának szaladt, hol a nagy tolongásban és pokoli zürzavarban ezereken és ezereken pusztultak el. A keresztények e fényes diadalát látva, a jobb parton álló török sereg és visszahúzódott, miután Köprili Ahmed kétségbeesésében hiába próbálta meg, hogy a futamodókat megállítsa és csatarendbe szedje. A tüzerek ott hagyták a parton levő ágyúkat is, melyeket aztán a keresztények átúszva a Rábát vagy megsemmisítettek vagy a folyóba dobtak.¹

A küzdelem bár rövid ideig tartott, teljes diadalt hozott. A török sereg óriási veszteséget szenvedett. Az elpusztult törökök számát Montecuccoli 16 ezer emberre becsüli; mások szerint 12 ezer, sőt húszezer lett volna az áldozatok száma. Nádasdy az első híradás nyomán azt írja Reönek-ről Rottálnak, «hogy a törökök közül öt-hat ezerig circeiter elveszett; legtöbb a Rába vizében annyira, hogy ugyan feketélett a víz a sok török és ló testektől, a mieink közül ha ezerig veszett, nem több. A parton levő ágyúkat is húszon felül elnyerték a mieink.»² A török veszteség nagyságát még növelte az a körülmény is, hogy a török sereg színe-virága és a legjelesebb vezérek pusztultak el az öldöklő harcban. Odavesztek Kaplan basa, Ismail boszniai basa, Ali basa, a janicsárok agája, Ibrahim basa, Kaprili vezér, az aleppói basa, Mehmet basa és még számosan a török főtisztek közül.³ Bár a keresztény sereg nem üldözte a megvert törökséget, mégis igen jelentékeny zsákmány jutott a győzők kezére, így 20—22 ágyú,⁴ 100 zászló,⁵ körülbelül 3300 ló,⁶ rengeteg sok lószerszám és fűlszerelés, melyek közül az előkelőbb törököké egy kis vagyont ért; gyönyörű mívű drágakövekkel ékített kardok és fegyverek. A legértékesebb fegyverdarab mindenestre az a Rákóczy czímerrel díszített kard volt, melyet egy előkelő töröknél találtak meg. A kard minden valószínűség szerint a Fenesnél Kolozsvár mellett 1660 május 22-én elesett Rákóczy György kardja volt.⁷

¹ Kath. Szemle. 1894. évf. 705—706. o.

² Nádasdy Rottálhoz. Függelék XII. levél.

³ Függelék. XIII. levél.

⁴ U. o.

⁵ U. o.

⁶ Kath. Szemle. 1894. évf. 708. l. Montecuccoli 30.000 lovat említ.

⁷ Kath. Szemle 1894. 708. o.

Azonban a keresztény seregnek is súlyos veszteségei voltak. Elestek: gróf Fugger tábornok, gróf Pleuntner vezérkari ezredes, gróf Wied, gróf Trautmannsdorf, a testőr-ezred kapitánya, báró Kielmanseg, gróf Schmidt és Zobel ezredesek, gróf Ursenbek lovaskapitány és Engel százados; a francia sereg vezérei közül is nagyon sokan maradtak holtan a csatatéren s ugyancsak számosan megsebesültek mind a két részen. Hogy a keresztények összesen mennyi embert veszítettek, pontosan megállapítani nem tudjuk. Vannak, a kik kétezerre teszik az elesettek számát; Nádasdy Rottálhoz intézett levelében csak ezeret említ. Hogy ezernél mégis jóval több keresztény harczos esett el, azt a harc nagy hevességéből is következtethetjük, s abból, hogy főleg a csata első felében a centrumot ért kudarc nagy áldozatokat követelt.

Nagyon érdekes és hitelt érdemlő följegyzes az, mit Lippai György ír erre vonatkozólag Rottál Jánosnak Pozsonyból szept. 5-iki kelettel. Az érseknél szept. 4-én nagy haditanácskozás volt, melyen majdnem az összes számottevő vezérek — köztük Montecuccoli is — megjelentek. Itt beszélték aztán nagy panaszkodással az érseknek, hogy a szentgotthárdi csatában igen nagy veszteséget szenvedtek a keresztények, mint ők mondták: «megfogyatkoztak.» Tehát maguk a vezérek beismerték a nagy veszteséget, mely a keresztény sereget emberanyagban érte, így ezek után nemcsak a Nádasdy által említett számot, de a későbbi történetírók által megállapított kétezer főnyi veszteséget is jóval föl kell emelnünk.

Ezen a pozsonyi értekezleten, — melyről alább még szó esik — egy másik érdekes körülményről is történt említés. Az eset egyrészt megmagyarázza a nagy emberveszteséget, másrészt pedig jellemző adalékul szolgál a keresztény sereg fölkészülttségéhez, jobban mondva készületlenségéhez, s egyszersmind emeli az értékét és nagyságát a szentgotthárdi győzelemnek. Lippai a maga magyaros, kifejező nyelvén így írja le a csata vezetőinek vallomás számba vehető kijelentését: Itt lévén az generalisok s mások is, maga is Montecuccoli uram s beszéllették, hogy az Szent Gotthárdnál való ütközetben megfogyatkoztak és porok nem volt az mieinknek. Az franczusok is igen sajnálották, hogy egy lövésre valónál

többet nem adtak volna nekik. Ilyen gondviselés vagyon minálunk.¹

A Szentgotthárdnál kivított diadal csakugyan jelentős és fényes volt. Hogy maguk az egykoruak is ilyennek tartották, kiténik Nádasdy Rottálhoz írt leveléből: «A mint magam is láttam — írja Nádasdy — a sok testeket s az Rábából kivont ló és embertestek, szerszámokból és öltözékekből kitétszik, bizony nagy szerencse.»² Jelentős esemény volt e győzelem, mert megdöntötte a török legyőzhetetlenségébe vetett hitet s reményt nyújtott arra, hogy a hatalmas ellenséget magyar földről mégis csak sikerül majd valamiképpen kiszorítani.

Többen a későbbi történetírók közül³ igyekeztek a szentgotthárdi csata jelentőségét és eredményeit lebecsülni, hogy ez által Montecuccoli későbbi magatartását megmagyarázzák és megvédelmezzék. A főleg Montecuccoli írásai⁴ alapján készült tanulmányok azonban magukon viselik az elfogultság bélyegét. Montecuccoli természetesen azon volt minden erejével, hogy magát tisztára mossa, s így előadásában semmi esetre sem objektív; különben is őt bíróul el nem fogadhatjuk akkor, mikor a saját ügyéről, szerepléséről, a maga személyéről van szó. Montecuccolinak bizonyára vannak érdemei a kivított diadalban a seregek elrendezése körül; az a körülmény azonban, hogy a törökkel való összeütközést kerüli, mikor pedig jelentékeny haderő birtokában sikerrel vehetné föl a harcot; nemkülönben a csata napján, a fegyverszünet közben tartott haditanácsban tanúsított, halogató, kibuvót kereső viselkedése is csak terhére billentik az igazság mérlegét. A diadal kivívásában mindenesetre legnagyobb érdeme van Hohenlohe férfiás, határozott viselkedésének, a ki minden ellenkező véleménnyel szemben a törökkel való megütközést sürgette s vitte

¹ Függelék. Lippai Rottálhoz. XXX. levél.

² Nádasdy Rottálhoz. Ex castris ad Reőnek 2. Aug. 1664. Függelék XIII. l.

³ *Nottebohn Vilmos* porosz tanár: Montecuccoli und die Legende von St. Gotthard. 1887. A munka ismertetését lásd a Századok 1887. évf. 456. l. és Mittheilungen des Instituts für österreichische Geschichte 1889. 453. l. Írt még e tárgyról *Angeli őrnagy* a Mittheilungen des k. u. k. Kriegsarchiv 1876—78. évf. kötetében.

⁴ *Montecuccoli* Kriegsnachrichten. Lipse, 1736.

keresztül s ezzel eldöntötte a csata sorsát. Ugyancsak jelentékeny szerepet vittek a diadal kivívásában a francziák La Feuillade parancsnoksága alatt. Rettenthetetlen bátorságuk és vitezségük a csata mindkét fázisában döntő tényezőként szerepelt. Az akkori közvélemény egyébként teljesen nekik tulajdonította a szentgotthárdi csata fényes sikerét. Maga Nádasdy öt nappal a csata után ezt írja: «Bezzeg drága segítség a franczia segítség.»¹

Érdekes és még nem teljesen tisztázott kérdés, vajjon a magyaroknak volt-e részük a fényes szentgotthárdi diadalban. Teljes határozottsággal azt kell mondanunk, hogy nem. Ámbár Evlia Cselebi útleírásában a következőket írja:² «Baloldalon mintha piros vérbe mártva lettek volna, piros ruhás, zöld bársonyos, fehér parókás francia katonák tüntek fel s csapatokban felvonultak. Azután Zerín-Oglu (Zrinyi), Battján-Oglu (Batthyányi), Nádasz-Oglu (Nádasdy), Gepán-Oglu (Frangepán) szlavoniai, mekemóriai (muraközi) bórdolmányos, zöld posztókalapos, kettőlovu, kovaköves puskás csapataik jöttek és a Rába folyó jobb oldalán állottak meg.» Evlia e híradása teljesen téves. Vegyük csak sorba a megemlített vezéreket. Zrinyiről tudjuk, hogy Zrinyi-ujvár fölrobbantása után Montecuccoli seregét teljesen odahagyja és hadaival Csáktornyára vonul vissza, s bizonyára követte őt öccse Péter és az ő sógora Frangepán is. A Zrinyiek tehát semmiképen sem vehettek részt a szentgotthárdi ütközetben. A törököknél Zrinyiről két versio keringett: az egyik az, melyet Evlia Cselebi mond el, midőn aktív részt juttat Zrinyinek a diadalban, a másik pedig az, hogy a török vezérek, így maga a nagyvezér is azt hitte, hogy Zrinyi különváltan ugyan Montecuccolitól, mégis követi őket, hogy alkalmas időben reájuk csapjon, s ez tartotta volna vissza attól, hogy a Rába balpartján küzdő seregének, bár nagyon szorongatták a keresztények, segítséget nem küldött, mert mindenkor számított Zrinyi hirtelen, váratlan megjelenésére. Így Zrinyi, ha nem is közvetlenül, de közvetve mégis döntő befolyást gyakorolt nevének varázsával a szentgotthárdi csata szerencsés kimenetelére.³ Nádasdy és Batthyányi ugyancsak nem vettek

¹ Függlék. XIII. levél.

² I. m. II. k. 63. l.

³ Hadt. Közl. IV. k. 637. l.

részt az ütközetben. Nádasdy aug. 1-én még csak Reőnekig jutott el és így ír a szecsüdi táborból a szentgotthárdi csatáról jul. 21-ki kelettel: Tegnap (vagyis aug. 1-én) generál Montecuccoli uram után nyomakodván az alattam való hadakkal Szecsődről (tehát Szecsődről indulnak aug. 1-én, a csata napján) *utamban értettem* minden bizonyosan, minthogy valóságos is, hogy tegnap a Rába vizén Szent-Gotthárdon felül Szerdahelynél hat vagy hétezer török, ki nyolcznak is mondja, gázlóban által jött és a mi gyalog strázsánkra ütött, melyet megtolván, alkalmasint le is vágott benne, azonban több német segítség érkezvén, ezek is szívet vettek magoknak és emberül mind visszaverték az törököt stb.»¹ Tehát Nádasdy csak út közben, másodkézből értesül a nagy győzelemről, így a csatában jelen nem lehetett. Vagyis a szentgotthárdi csatát teljesen a magyarok segítsége nélkül vívták meg s ha volt is magyar jelen az ütközetben, az csak jelentéktelen csapat lehetett, melyet a balszárnyon küzdő francziákhöz osztottak be a horvátokkal együtt.

A szentgotthárdi győzelem után Montecuccoli tétlenül megpihent Rába-melletti táborában. Összes tevékenysége abban merült ki, hogy aug. 2-án gyászmisét mondatott a nagyfalvai templomban az elesett hősök lelkiüdvéért és ünnepélyes Te Deumot a kivívott győzelemért. Emellett különös gondját képezte az, hogy diadalának hírért mielőbb tudassa császárával és Beccsel. Ezért Maschare tábornokot a zsákmányolt értékes Rákóczy karddal és két aranyos kopjával felküldötte Lipóthoz, hogy a nagy győzelmet ura tudomására hozza. A diadal híre Bécsben nagy lelkesedést keltett, s a bécsiek ünnepélyes körmenetekkel s hálaadó istentiszteletekkel ünnepelték a kereszténység nagy szerencsésjét.² Nem feledkezett meg azonban Montecuccoli arról sem, hogy győzelmének híre messzebb határookra is eljusson; s csakugyan el is terjedt a hír egész Európában, hol mindenütt Montecuccoli dicsőségét emlegették a szentgotthárdi győzelemmel kapcsolatban.³ Montecuccoli tehát tudatában volt nagy győzelmének, felismerte annak

¹ Függelék. XII. levél.

² Vitnyédy István levelei II. k. 230. l. — Kath. Szemle 1894. 708. l.

³ *Acsády* Magyarország története I. Lipót és I. József korában. 198—199. l.

értékét és jelentőségét. Nagyon jól tudta ezt minden számottevő katona-ember; Nádasdy például ezt írja egyik levelében¹ a csata után 5 nappal: «Nem köll derekas operatiótól félni ennek az töröknek az idén, ha más succursusa nem lesz». Ezért sürgették a francziák az újból való támadást, a szétugrasztott török sereg üldözését, hogy ezzel teljesen megsemmisítő csapást mérjenek a nagyvezér hadára. Montecuccoli a magyar közvélemény nyomása alatt, maga is érezte, hogy nem úgy cselekedett, mint egy a maga dolgát értő, eszes, előrelátó hadvezértől ezt várni lehet, azért mindenképen igyekszik magát menteni és tisztára mosni. Azt írja, hogy a keresztény sereget az egynapos, ádáz harc teljesen kimerítette; nem volt elégséges élelme, hiányzott a kellő fölszerelése, a sebesültek és betegek nagy száma pedig nagyon hátráltatta a sereg szabad mozgását. Hozzjárult mindehhez az a körülmény, hogy a csapatok a harc hevében teljesen szétszóródtak, úgy, hogy még a szükséges őrséget is csak nagy nehezen lehetett összeszedni; az üldözés egyik legnagyobb akadálya azonban a Rába volt, melynek hatalmasan megáradt medre — hidak hiányában — nagyon gátolta az átkelést². Montecuccoli szerint ezek voltak az okok, melyek őt az ellenség üldözésétől visszatartották. Megelégedett tehát az egyszerű győzelemmel s így időt engedett a nagyvezérnek arra, hogy az első meglepetésből magához térjen, szétvert seregét rendbe szedje. Így nézett egymással farkasszemet a két hadsereg; aug. 6-án aztán Köprili Ahmed megindította seregét a Rába partján Körmend felé, hogy onnan a Bakonyon át Székesfehérvárra menteljen. Montecuccoli Körmendig követte a Rába balpartján a nagyvezér seregét, itt aztán nagy kanyarulatot csinált, elhagyta a Rába folyását s egyenesen Szombathelynek tartott; innen Csepregre menetelt, majd aug. 28-án megindult Sopron és Magyaróvár felé, hogy aztán innen Győrre vonuljon, hova serege szeptember 6-ikán meg is érkezett. A Rába őrizetére Montecuccoli Nádasdyt hagyta hátra a magyar hadakkal, 6 dragonyos ezreddel és Kusamir horvátjaival azzal a megbizatással, hogy tartsa szemmel a nagyvezér seregét, aztán Pápa és a Rábaköz között vonuljon Győr felé,

¹ Függelék. XIII. levél.

² Kath. Szemle 1894. 710. o.

hogy ott a főszerephez csatlakozzék. Nádasdy a megbízatást nem vette valami nagy szívesen, nyilván érezte, hogy a vezérlete alá adott erő teljesen elégtelen egy komolyabb török támadás föltartóztatására, ha a török netalán meggondolná a dolgot és át akarna kelni a Rábán. Panaszkodik is emiatt Rottálhoz írt levelében. «Egyszer már — írja — csak az Isten irgalma tartott meg az egész török erő ellen, mikor Regede felé ment a tábor s engem a Rába oltalmára bocsátottak. Ím most is valahány ezer emberrel a töröknek szélében engem tesznek ; bízom Istenben és a jó vigyázásban . . . Isten *ne adjon olyan segítséget, mint az minemű az mi kegyelmes urunktól adott segítség.*» Nádasdy aggodalma azonban nem vált be, aug. 15-én Rumnál békében átkelt a Rábán, innen Marcaltőre menetelt, honnan szept. 3-án elindult seregével s 5-én szerencsésen megérkezett Győrbe.¹

A török ezalatt kényelmesen háboríttatlanul folytatta útját ; Körmendről Vasvárra menetelt, hol egy kevésbé megállapodott. Itt aztán betetőzést nyert az a rosszakaratú politika, melyet a magyarsággal szemben folytattak, s a mely Zrínyi Miklóst is végkép elkedvetlenítette és elkésérítette. Reninger Simon teljhatalmú császári meghatalmazott, ki már jó ideje a török táborban tartózkodott, aug. 10-én Köprili Ahmeddel békét kötött.² Ennél szégyenletesebb, megalázóbb békét akkor sem köthettek volna, ha a keresztény sereget csakugyan csúfos vereség éri Szent-Gotthárdnál. Montecuccoli hibázott akkor, mikor győzelmét nem értékesítette, azonban a császári diplomácia még azt az értéket is megsemmisítette, a mit a keresztény hadak nagy erőfeszítése a töröktől kicsikart. Mire volt jó az a sok vérontás, annak a sok ezer kereszténynek a halála, ha Lipót diplomatái egy fényes diadal után képesek olyan föltételekkel békét kötni, mint a minőket a békekötés előtt fölkínáltak. A mit ezrek és ezrek fáradozása, vérehullása megszerzett, az egy tollvonással megsemmisült ; így ne csodálkozzunk azon, «hogy a török történetírás a szentgotthárdi ütközetet nem is tartja vereségnek a törökökre nézve, hanem szerencsés háborúvá minő-

¹ Függelék. XIV. levél.

² *Széchy Károly* Zrínyi M. élete. V. k. 138. l. széljegyzet.

sította».¹ És méltán! mert a célt, a melyért harczolt teljesen elérte: Zrínyi-Újvár eltűnt a föld színéről, a török a béke által teljesen megszabadult legnagyobb és legveszedelmesebb ellenfelétől Zrínyi Miklóstól, az Erdélyre gyakorolt német befolyás majdnem teljesen megszűnt, Székelyhidat lerombolták, Lugos, Karánsebes, Jenő, Nagyvárad, *Érsekújvár* véglegesen török birtokba mentek át. Ezzel szemben a bécsi udvar, jobban mondva a magyarok semmit sem kaptak, sőt mondhatni mindent veszítettek. A békekötést az udvar egy ideig még titokban tartotta, miért is a két egyezkedő fél fegyverszünetet kötött arra az időre, míg uraik a békeszerződést meg nem erősítik.

Köprili Ahmed Szent-Gotthárdnál csatát veszített, de teljesen helyrehozta a fegyverén ejtett csorbát Vasvárnál, mert a vasvári békekötés fölért egy fényes, döntő diadallal. Folytatta tehát útját Székesfehérvár felé. Útközben a török sereg nagyon csendesesen viselkedett, «oly csudálatosan penig és jámborúl, — írja Lippai Wesselényinek² — hogy valamely végház Montecuccoli úr generaliságában találtatott, a legrosszabb palánkokat is: Keszthelyt, Vásont és a többit, annyival inkább Pápát, Beszprimit semmi uttal neim bántotta, sőt nagy alázatosan kvártélyt kért tőlük — hogy ne lőjjenek — valahány darab kenyeret és ital vizet, melyet közönségesen az emberek tulajdonítanak nagy erőtlenségének az török tábornak, mások Montecuccoli uramnak köszönik ezt». Lehetséges, hogy a vasvári békekötés hatása alatt viselkedett így a török hadsereg; mert nehezen tételezhető föl, hogy a rabláshoz, fosztogatáshoz, öldökléshez szokott török katonaság így megtartóztatta volna magát, ha érzi hatalmát, erejét. Igazat kell tehát adnunk, Nádasdynak, ki néhány szóval bár, de tömören így festi a török sereg akkori állapotát: «Igen elbágyadt népe és marhája. Ez idén nem kell félni derék operatiótól».³ Nem is történt jelentősebb esemény a török sereg útja közben, minthogy egy kisebb portyázó török csapat Marczaltó tájára tévedt, a kikkel

¹ Kath. Sz. 1897. évf. 401—02. *Karácson Imre* Török követségi jelentés a vasvári béke megerősítéséről.

² Függelék. XXXI. levél.

³ Függelék. XIV. levél.

aztán Esterházy Mihály uram bánt el amúgy magyarosan.¹ Székesfehérvárról a török sereg aug. 24. v. 25-én indult meg, érintette Pátkát, a hol meghált, és Bicskét, a honnan aug. 27-én Esztergom alá szállott.²

A német birodalmi hadak vezérei és a francziák az események új fordulatával, rendjével semmiképen sem voltak megelégedve; ők nem azért jöttek Magyarországra, hogy taktikázzanak, hogy Montecuccoli seregében pompás manővereket tegyenek. Ők harcolni akartak. Montecuccolival azonban semmire sem mentek. Megpróbálták tehát, fölemelték szavukat Bécsben, mire az udvar kénytelen-kelletlen engedett a sürgető kéréseknek. Mialatt Montecuccoli hada Szombathely és Csepreg táján pihent, azután pedig a Fertő-tavát kerülgette s utjában «mindent elélvén, elrontván, mint a sáskahad elsepervén és az éretlen szőlőkben is igen nagy kárt tevén»,³ azalatt Bécsben a generálisok és a főemberek (aug. 24—27 táján) haditanácsot tartottak. A német birodalmiak és francziák váltig azt sürgették, hogy minden haladék nélkül, még a tél beállta előtt meg kell kezdeni a török ellen a hadműveleteket, mert ha most ezt a kedvező alkalmat elmulasztják, az többé soha vissza nem tér. A birodalmi segítség, melynek pedig olyan nagy hasznát látták az elmúlt hadjáratban, még csak most áll rendelkezésre, később ha segíthetnének is, az a segítség nem lenne olyan jelentékeny és számottevő, mint most. Maga a hadihelyzet is azt parancsolja, hogy a támadást ne huzzák-halogassák; a török sohasem volt ily gyöngye, hiszen seregeinek színe-java, a janicsárság mind a szentgotthárdi csatában, mint Souches felvidéki hadjáratában igen megfogyott. «Sorok is megtikkadt — írja Lippai Rottálnak⁴ — elveszett, magok is döglenek és betegesek soká az pogány ebek». Ezek a bajok ugyan megvannak a keresztény seregeknél is, főleg Souches hada nagyon megfogyatkozott; «éhel is sokan haltak és most az nyomorult Csallóköznek megmaradt moslékjával táplálkoznak»⁵, remény van azonban arra, hogy a

¹ Függelék. XV. levél.

² A török tábor leírását l. Függelék. XV. levél.

³ Függelék. XXXI. levél.

⁴ Függelék. XXX. levél.

⁵ Függelék. XXX. levél.

francziák, s necusok újabb segélyesapatokat fognak küldeni. A haditanács tehát ezek után azt határozta, hogy a keresztény sereg fölveszi a harczt a törökkel és legelsőbbben is Esztergomot szállja meg és pedig olyanformán, hogy a felvidéki sereg Souches vezérlete alatt a Duna balpartján, Montecuccoli serege pedig a Duna jobbpartján veszi ostrom alá a várat, melyet remélhetőleg el is foglalnak Szent Mihály napjára, hacsak a török őket ebben meg nem akadályozza.¹

Souches a haditanács után mindjárt hozzá is látott Bécsben az ostromhoz szükséges eszközök beszerzéséhez. Nagy volt hát a bizakodás és reménykedés a magyaroknál, mikor a haditanács határozatát megtudták. «Nem kétlem — írja Lippai² — el nem mulatja a vezér, hogy egyszer még reájok ne jöjjön (t. i. a törökökre). Szerencsétlense az Isten őket s vigasztalja meg immár annyi kár-vallása után az kereszténységet ezáltal is.» Szegény magyarok persze még mitsem tudtak a vasvári békekötésről, nem is gyanították, hogy az udvar rút, csúfos játékot űz velük és az orruknál fogva vezeti őket.

A magyarok reményét s a bécsi haditanács számítását és határozatát, miként előre várni lehetett, teljesen keresztülhúzta egy nagyobb hatalom: a török. A nagyvezér — mint tudjuk — már aug. 27-én Esztergom alá érkezett hadseregével s így a vár ostroma, a mint azt a haditanács kieszelte, már előre kudarczot vallott. A késedelmeskedés, a folytonos halogatás tehát új helyzet elé állította a vezéreket. Az udvar és Montecuccoli szívesen abba-hagytak volna mindent, a bécsi haditanács azonban elvben kimondotta a harc további folytatást, meg kellett tehát a látszatot őrizni, már csak azért is, hogy az elégedetlenkedő magyarokat valahogyan lecsillapítsák. Az új helyzet új haditanácsot követelt. Ezt azonban már nem Bécsben, hanem Pozsonyban tartották és pedig szept. 4-én. Lippai György esztergomi érsek házában és az ő elnökelete alatt gyűltek össze tanácskozásra Gonzaga és Lobkovitz hercegek, Bádeni Lipót örgróf, Hohenlohe, Waldeck, a birodalmi sereg vezérei, a műnszteri püspök, a francia generalisok Colignyval

¹ Függelék. XXVIII. levél.

² Függelék. XXVIII. l.

az élükön, azon kívül Montecuccoli, Souches, Sparr, Hohenfeld generalis comissarius, Hoher Pál cancellár és még többen a számottevő, vezető emberek közül. Az értekezletről ezeket írja Lippai Wesselényi nádornak: «*Véletlenül* meggondolván magát ami jámbor urunk és császáruk, megparancsolta az generalisoknak, hadi fejedelmeknek és vezéreknek, hogy ide gyűljenek mindnyájan én hozzám és velek együtt tartsak tanácsot; utolsó resolútiót tegyek, mit kellenék tovább és lehessen az pogány ellenség ellen az tél előtt mívelni; úgy annyira, hogy arra is szabadságot adott, hogy ne is reportáljuk Bécsbe, ami siető, csak ugyan mindjárt executióba vehessük végzésünket. Von Traun uramat küldötte alá ő felsége az propositiókkal, melyek bizony igen helyesek és substantialisok voltak. Sommája az volt, hogy sok tanácskozás után, concludálta volt immár őfelsége, hogy csak reá menjünk az törökre, a hol kap-hatjuk, megvívunk véle; ha pedig ki nem jön, szálljuk meg tüstént Esztergomot (a bécsi haditanács határozatára gondol itt Lippai!), mely jó ügyekezeten nem kicsiny akadást és változást láttatott tenni, hogy az fővezér, az mint hozták, minden hadaival és erejével Esztergomba érkezett; az hídat megcsinálta és feles hadát bocsátotta által rajta».¹ Az értekező tehát az új események által teremtett helyzetet vette tárgyalás alá. Esztergom megszállásának tervét, ha némileg el is tolódott az ostrom megkezdésének határideje, el nem ejtette; kimondotta a sürgős nemesi fölkelés (personalis insurrectio) szükségességét, mind a Dunántúlon, mind a Felvidéken és a készenálló seregeknek azonnali hadbászállását, szóval a törökkel való megütközés tervét a bécsi haditanács határozatai nyomán nemcsak helybenhagyta, hanem sürgette is. Az értekező megállapodásait von Traun vitte föl írásba foglalva a császárnak, a gyülekezőt azután szétszoglott; kiki dolga után látott, a vezérek fölkeresték hadaikat, hogy a legközelebbi teendőkre előkészüljenek.

Montecuccoli hada Győr alatt állott, hova csak szept. 6-án érkezett meg; ha érdemleges, komoly műveletekbe akart volna a vezér bocsátkozni, akkor mindenesetre az lett volna a kötelessége, hogy Souches felvidéki hadával — mely fölött a vezérséget idő-

¹ Füg. Lippai Wesselényi nádorhoz. XXXI. levél.

közben Souches betegsége miatt Heister generalis vette át — minél előbb egyesüljön. A felvidéki hadsereg a pozsonyi tanácskozás idején, a Csallóközben állt. Kevéssel előbb még Érsekújvárt ostromolta, mikor azonban a nagyvezér Esztergom alá ért, az ostromot gyorsan abbahagyta, a komáromi hidon át Csallóközbe vonult vissza, s biztonság kedvéért maga után még a hidat is fölégette.

A két sereg egyesülése nagyon nehézkesen ment; Montecuccoli hadai csak szept. 10-én, 11-én mentek át a Dunán Pozsony tájékán. A sereg élén a francziák haladtak, a kik igen lelkes hangulatban voltak, a kikről — Lippai szerint — olyat is beszélnek, hogy ha nem is akarja, reá veszik Montecuccoli urat az ellenségre. Annál nyomottabb hangulatban voltak a magyar csapatok, kiket a horvátokkal együtt Nádasdy vezetett; most már nem az a lelkes sereg, mely a hadsereg előtt jár, hanem útóhad, hátvéd minden kedv és lelkesedés nélkül. Pedig a derékhad állapota elég kielégítő. «Isten látja — írja Lippai¹ — oly nagy és szép hadaink vannak, kiket csak magam is láttam, hogy bizvást megütközhetünk az ellenséggel». Montecuccoli azonban, miként eddig is, igen kevés hajlandóságot mutat arra, hogy a törökkel fegyverét összemérje, nevezetesen Esztergom ostromához semmi kedve sincsen. Szokása szerint késedelmeskedve, lassú tempóban halad fölfelé, mialatt a török hadainak jó részét már régen átszállította Esztergomnál a Dunán.

A personalis insurrectio sem mutatott föl semmi eredményt. A vármegyék jóformán meg sem mozdultak; a sürgető fölszólításnak bizony kevés foganatja lett. Ha feleltek is a fölszólításra, inkább a fölkelés veszedelmes voltát emlegették, a saját maguk nyomorult helyzetével hozakodtak elő és megelégedtek azzal, a mit eddig tettek. A Wesselényi s Barkóczy István vezérlete alatt összegyűlt hadak pedig már régóta tétlenül Szendrő alatt táboroztak, a hol azonban könnyen a török veszedelem sodrába kerülhettek volna. Mindenütt kedvetlenség, halogatás, tétlenkedés.

Ilyenek voltak szeptember derekán az állapotok, mikor Montecuccoli Cseklésznél végre egyesült a felvidéki sereggel.²

¹ Függelék. XXXII. levél.

² *Acsády* i. m. 199. l.

Egymás után csatlakoztak hozzá Hohenlohe és a francziák új segélycsapatai, azonban még így is gyöngének érezte magát. Jó ideig ott kanyargott, manőverezett a Dudvág körül; csapatainak egyedüli tevékenysége a falvak fölégetésében merült ki, míg végre nagynehezen elérkezett Galgóczig, szóval eljutott a Vág vizéig. Itt aztán jó időre megállapodott, elővette régi kipróbált taktikáját, húzta, halasztotta a cselekvés idejét, de mindezt úgy csinálta, hogy még ekkor is félre tudott vezetni egyeseket, kik elhitték neki, hogy határozott czélja az Érsekújvár táján táborozó török hadsereg megtámadása. Lippai, a ki veséjéig ismerte már Montecuccolit, erre keserűen kifakad s így ír Rottálnak¹. «Adná az Úr Isten, mívelne egyszer innmár valami jó dolgot a jó Montecuccoli úr, de én nehezen hiszem, hogy megütközzenek az ellenséggel». Száz és egy oka van Montecuccolinak arra, hogy kikerülje az összeütközést, s most már az udvar is teljesen az ő álláspontjára helyezkedik; jöhetnek már ezerszámra a francia segélyhadak, az már mit sem változtat többé a helyzeten, a vezér rendületlenül kitart álláspontja mellett: nem akar csatát semmi áron, tehát nem is lesz csata a törökkel.

Közben azonban már előreveti árnyékát a közelgő fegyverszünet. A különböző hírnökök, futárok egymásnak adják a kilincset a bécsi udvarnál; Lippai előtt már kezd gyanussá válni ez a föltűnően sok járás-kelés, ez az állig való begombolkozás, ez a furcsa titkolózás. «Mit tractálnak, én nem tudom — írja Rottálhoz² — de most sem bizhatom, hogy valami jót cselekedjenek, mivel Montecuccoli uram, hol által akar menni a Vágon, hol hátrább megy a Vágtól». Meg kell adni, Montecuccoli a maga szempontjából nagyon jól játszott a szerepét, mindvégig következetes maradt. Ő már bizonyosan előre tudta, hogy csak napok kérdése a fegyverszünet. Most már mit változtathatott ezen az a körülmény, hogy a vármegyék mégis csak megemberelték magukat és kezdtek gyülekezni a nádor zászlaja alá; mit használhatott már az, hogy a magyar csapatok, melyeket Montecuccoli a Majtényhez való visszahúzóadásakor hátrahagyott, Galgócznál átkeltek a Vágon és meré-

¹ Függelék. XXXIV. levél.

² Függelék. XXXV. levél.

szen a törökre csaptak ; mindezek már csak jelentéktelen epizódok, melyek az események rohanását többé föltartóztatni nem bírják. Hogyan várhatják azt a reménykedő magyarok, hogy Montecuccoli és a bécsi udvar máról-holnapra megváltozzanak? Hiszen a háború egész folyása alatt az udvar Montecuccoli hatása alatt egy csepp jóakaratot sem mutatott a magyarok iránt. Maga a vasvári béke a magyar nemzet legnagyobb fokú megbántása, megsértése, semmibevétele ; az a másfélhónapi viselkedés — a vasvári egyezségtől¹ — a fegyverszünetig² a tettetésnek, a képmutatásnak olyan példája, melyre kevés példa van a történelemben. Találón mondja róluk Lippai :³ «Egyébiránt ezek mind az udvarnál, mind az táborban olyanok, mint az teknőben az víz, mennének is, nem is az ellenségre. Az udvar igen perplexus és kiváltképen Portia uram úgvannýira, magát is alig tudja, hun (sic!) van». A bécsi haditanács, a pozsonyi értekezlet — úgy látszik — csak porhintés volt a magyarok szemébe, ne mondhassák később, hogy az udvar nem akart semmit sem tenni érdekükben.

A fegyverszünet híre, mint afféle rossz hír, futótűzként terjed el mindenfelé. A galgóczi táborban már szept. 24. és 25-én teljes határozottsággal beszélnek róla. Így hozzák azt hírül a török rabságból kiszabadult keresztények s ugyancsak megerősítik ezt maguk az elfogott török rabok is. A nagyvezér pár nappal előbb hirdette ki a fegyverszünetet, azután hivatalosan tudtára adják a galgóczi tábor népének is, mire a nagy fáradsággal, rengeteg költséggel összetoborzott had dolgavégezetlenül eloszlik három-négy nap alatt a szélrózsa minden irányában.

Még jóformán semmit sem tudnak maguk a vezetőemberek sem a béke feltételeiből, máris a legnagyobbfokú megdöbbenést és elkeseredést váltja ki a békének a publikálása ; tehát már maga a békekötés ténye is a legnagyobbmértvű ellenkezéssel találkozik. Nádasdy, ki pedig az udvar embere, s a ki kétszer is meggondolja, mielőtt valamiről véleményt nyilvánítana, szomorú, resignált hangon ezt írja Rottálnak : «Adjá Isten békesség legyen, a

¹ Augusztus 10.

² Szeptember 26-ig.

³ Függelék. XXXVI. levél.

melyet annak hiszünk. Újvár nélkül¹ Magyarország szokott igáját megtanulja.² Lippai magyar lelke pedig nagy keserőséggel telik meg. Fájdalmas, elkeseredett hangon panaszkodik hazája és a kereszténység ügyének pusztulásán. «Őfelsége jelenti — így ír Rottálhoz³ — hogy armistitiumot publicált az törökkel, mely minékünk magyaroknak és az egész kereszténységnek valóban keserves és káros, a mi romlásunknak és kárunknak ez a haszna. Most, mikor szintén kezünkben volt az pogányság, armistitiumot és békességet publicálni? Ha Újvárat oda engedte őfelsége, csak keresztet vehet Magyarországra, mert az soha többet nem leszen. *Nem írhatok többet keserűségemben kegyelmednek.*

Szerte az egész országban hasonlóképen elkeseredett volt a hangulat. Különösen Érsekújvár elvesztése volt érzékeny veszteség a magyarságra. Ennek a jelentékeny várnak török kézre kerülése úgyszólván kettészakította a király kezén levő magyar ország-részeket. Ez a beékelődés majdnem teljesen megbénította a keleti és nyugati rész között a szabad, békés közlekedést s veszedelmes volt azért is, mert előre lehetett látni, hogy a török szokása szerint nem áll meg a meghódított területen, hanem tovább terjeszkedik és a vár környékét is előbb-utóbb hamarosan hódoltsága alá hajtja. Ez országos veszteségen kívül nagy volt az egyéni veszteség is. Különösen súlyos veszteség érte Lippait, a primást, ki jövődelméből állítólag 50,000 tallért veszített volna Érsekújvár török kézre jutásával. A primáson kívül természetesen voltak még számosan, a kiket anyagilag is érzékenyen érintett Érsekújvár veszte. Mindezen okokon kívül még az a körülmény is szította az elkeseredés és elégedetlenkedés lángját, hogy az egész békességet teljesen a magyarok megkérdése és hozzájárulása nélkül kötötték. Róluk határoztak nélkülük, sőt akaratuk ellenére. Egyes kósza hírek pedig — így például, hogy a török teljesen kiszolgáltatta volna a magyarságot a bécsi udvar kénye-kedvének, — csak a végsőkig fokozták a visszafojtott elkeseredést és gyűlöletet. Forrongott az egész ország, de különösen a felvidéki vármegyékben izzó volt a

¹ Érsekújvár.

² Függelék. XVII. levél.

³ Függelék. XXXVII. levél.

hangulat, mely ha elharapódzik, könnyen végzetessé válhatott volna.¹

Az udvar ezalatt fokozott érdeklődéssel és figyelemmel kísérte a magyar eseményeket s hogy a felzaklatott kedélyeket némileg lecsillapítsa és megnyugtassa, elhatározta, hogy a császár magyar tanácsosait fölhivatja Bécsbe és velük is mintegy jóváhagyatja a kötött békeszerződést. Az udvar azonban gazda nélkül számított, bár jó előre igyekezett a talajt előkészíteni. A gyűlés résztvevőit búsas ígéretekkel igyekezett lábukról levenni: így Lippainak, a ki talán legingerültebb volt közöttük, érs ekújvári birtokainak elvesztéseért kárpótlásul évenként 6000 tallérnyi évjáradékot ígértek s hozzá még biborosi kalappal is kecsgették; mindenkit a leggyöngébb oldaláról törekedtek megközelíteni: Zrínyi Péternek odaigérték a károlyvárosi főkapitányságot, Eszterházy Pálnak pedig a bányavidékit. Nádasdynak, a kiről tudták, hogy hiú ember és nagyon áhítozik a nádorság után, üresedés esetére a nádori méltóságot helyezték kilátásba. Mindez azonban édes-keveset használt, a magyar főurak hajthatatlanok maradtak, így pl. Lippait annyira nem hatotta meg a puhíthatás és tapogatódzás, hogy egy alkalommal a béke elleni fölháborodásában azt jelentette ki, «hogy inkább a bőrét nyúztatja le, semmint abba beleegyezzék».² Mivel pedig különösen a felvidéki megyék lázongtak, arra is hajlandó lett volna a bécsi udvar, hogy a protestánsok sérelmeit orvosolja.³

Ilyen auspiciumok között tűzték ki az értekezlet idejét Bécsbe okt. 31-re. Az első kísérlet azonban teljesen kudarczot vallott. Ámbár Lipót a meghívottak mindegyikét sajátkezű levelével invitálta Bécsbe⁴ egy sem jelent meg; Wesselényi, a nádor betegen feküdt, Lippai pedig egyszerűen nem akart menni.⁵ Az udvart a szenvedett kudarcz nem rettentette vissza, tovább igyekezett megpuhítani a magyar főurakat, a kik a sok zaklatásra azt felelték, hogy a dolog, az ügy megbeszélésére és jóváhagyására nem illetékesek, mert az az országgyűlés jogkörébe tartozik, hirdessen

¹ *Acsády* i. m. 203. 1.

² *Széchy Károly* Zrínyi Miklós élete. V. k. 153. 1.

³ *Acsády* i. m. 204. 1.

⁴ *Széchy Károly* Zrínyi Miklós élete. V. 163. 1.

⁵ Függelék. XXXVIII. levél.

tehát őfelsége Pozsonyba országgyűlést, azon szívesen megjelennek. Erre az udvar még abba is belement, hogy az országgyűlés összehívására szóbeli ígéretet adott, mire a meghívottak megunva a sok zaklatást, futárjárást, elhatározták, hogy a kitűzött újabb terminusra nov. 25-re megjelennek Bécsben, de feltételül kötötték ki, hogy ők csak az előterjesztések meghallgatására mennek föl, jóváhagyást, vagy a béke aláírását tőlük ne kívánják.¹ Legnehezebben mégis Lippait lehetett az értekezleten való megjelenésre rábírní. Lipót egymásután négy sajátkezűleg írt levelet küldött hozzá, hogy a morgó kuruczot kapacitálja és engesztelékenységre bírja. Nehezen ment a dolog, de végre sikerült. Maga írja Rottálnak: «Most ismét 25 praesentis (nov.) hivatta őfelsége fel az urakat, engemet is, immár negyedik levele az, kivel hivat, hogy az többi urak előtt felmenjek és szokása szerént confidenter akar velem minden dolgokról magánosan konferálni. Felmegyek azért immár Isten segítségéből. Engemet bizony senki arra nem veszen, hogy jóvá hagyjam azt az veszedelmes békességet, az ki minket elvesztett s mivelünk az kereszténységet magát is, az, mint Isten ad értenem és jó conscienciám, megmondom, lássa aztán őfelsége, mit cselekszik.»² Hogy a többiek sem mentek valami nagy kedvvel, érthető; így a többek között Wesselényi palatinus uramnak a z kurára hévizhez több kedve vagyon, hogvsem az bécsi consult atióra.»³

Az értekezlet végre a kitűzött határidőre nagynehezen egybegyűlt Bécsben. Kezdetben azonban nagyon ingerültek lehettek a kedélyek, mert Nádasdy tudósítása szerint csak decz. 4-én foghattak érdemleges munkához, vagyis a tanácskozások megkezdéséhez, «mivel némelyek igen mélyen bocsátkozván be az dolgokban, nehezen disponáltathatnak jó útra az előbb megvesztegetett állapotok.»⁴ A gyűlés positiv eredménye az volt, hogy az értekezlet tagjai a császárhoz egy memorandumot nyújtottak be, melyben erőteljes, kissé éles hangon sorolták föl panaszait, a

¹ *Széchy Károly* i. m. 163. l. és *Monumenta Slavorum Meridionalium* XIX. k. 7. l.

² Függelék. XXXVIII. levél.

³ U. o

⁴ Függelék. XXI. levél.

mfn aztán az udvar embereivel össze is zördültek. Lipót udvari emberei és tanácsosai a magyarság sérelmeit nem vették komolyan; a magyarság gondolkodásmódjától teljesen idegenek lévén, nem értették meg a magyar nemzet lelkületét, «holott panaszaink — írja Nádasdy¹ — olyak, kik elszenvedhetetlenek és csak privatusoktól esnek, kik gyűlölik nemzetségünket.» Az értekezlet résztvevőit Lobkovitz herczeg igyekezett a béke jó oldalairól meggyőzni, de persze kevés sikerrel. A főbb emberek közül mintha csak a Nádasdy engedett volna merevségéből, mert kezdi már nem jó szemmel nézni a felvidéki megyék panaszolkodó követeinek Bécsben való megjelenését, míg a dunántúli megyék csendes viselkedését — melyek többnyire az ő befolyása alatt állanak — nagy önérzettel és elégtétellel emlegeti s bízva reméli, hogy «csendesesen lesz mindeneknek vége.»² A meghívottak mindegyike kivétel nélkül megmaradt intransigens álláspontja mellett, hiába ígért Lobkovitz herczeg Érsekujvár helyett új hatalmas várat a Vág mentén, hiába ígérte az udvar egy bizottság kiküldését élén a nádorral, mely a végek határait pontosan megállapítaná és a sérelmeket orvosolná; az értekezlet teljesen eredménytelenül végződött. Decz. 18-án Portia herczeg megvendégeli még a magyar urakat, aztán harmadnapon kezdenek lassanként oszladozni.³ Nagy elégedetlenül távozik Lippai és mind a többiek is. A főbb emberek közül Wesselényi és Nádasdy még Bécsben maradnak, hogy egy-más hivatalos ügyeket még elintézzenek és rendbehozzanak Portia herczeggel.⁴

Az udvar próbálkozása tehát teljesen visszafelé sült el. Mindezzel azonban Lipót emberei nem nagyon törődtek, haladtak tovább a maguk útján. Azt gondolták, a mit nem tudtak elérni ésszel, jó szóval, elérik majd más úton-módon, hisz annyi eszköz állott rendelkezésükre. Az értekezletnek azonban mégis volt egy haszna és eredménye. Ezt Nádasdy a következőkben írja meg Rottálnak: «Az kassai generalisságot Csáky Ferencz uramnak

¹ U. o.

² U. o.

³ Függelék. XXIII. levél.

⁴ Függelék. XXIV. levél.

adák ; Liszthius uramat gróffá tevék ; Barkóczy István uramat tanácscsá és komornikká tették , Esterhas Ferencz uramat is tanácscsá, Czobor Ádám uramat komornikká. A koronát visszavivék Pozsonyba. A Dunántúl való generálisság még hallgatásban vagyon, ha ugyan Souches uram marad-e vagy másnak — magyar-nak adják. A bánóság, úgy ítélem, Zrinyi Péter uramé léssen, ki, ha nem akceptálta vagy sollicitálta volna őfelsége maga indulatjából, Draskovics Miklós urra hajlott volt még bejövetelünk előtt.» Ezzel az érdekes, jellemző epizóddal zárulnak le, fejeződnek be a bécsi tanácskozások a karácsony előtti napokban.

A béke tehát megvan, s az udvar minden magyar tiltakozás ellenére rendületlenül állja és igyekszik annak pontjait hűségesen betartani és végrehajtani. Szigorú rendelettel eltiltja katonaságát a határszéli összecsapásoktól, kérelhetetlenül leromboltatja Apafival Székelyhíd szép, erős, fölszerelt várát s óvatosan kerül minden incidenst, a mely csak némileg is zavarólag hatna a portával kötött jó egyetértésre.

A magyarság a bécsi értekezleten hiába tiltakozott a vasvári béke veszedelmes pontjai ellen, szavát figyelembe sem vették, a gyűlés minden eredmény nélkül oszlott szét. A következő év elején, mikor tehát már semmi remény sem volt arra, hogy az udvart álláspontjának megváltoztatására bírják, a nádor, hogy a magyar tiltakozásnak mégis némi nyoma maradjon, 1665 január 5-én megjelent a pozsonyi káptalan előtt és ott írásba foglaltatta tiltakozását a káros vasvári béke ellen. Tiltakozott maga és az ország rendei nevében, hogy az udvar a nemzetre rákényszerítsen, ráerőszakoljon olyan békeszerződést, mely létérdekeivel homlok-egyenest ellenkezik ; ő a maga részéről részt vesz ugyan két császári biztossal az Érsekujvár helyett építendő vár területének kijelölésében, de határozottan tiltakozik minden olyan cselekedet ellen, mely a magyar nemzet jogait bármi módon sértené, vagy semmibe sem venné.¹

Ez volt egyelőre a magyarság felelete a bécsi udvar magyar-ellenes politikájára.

Ez az elvi tiltakozás persze semmi hatást sem tett ; Bécsben

¹ *Acsády* i. m. 204. l.

és Konstantinápolyban lázasan készülődtek a béke ünnepélyes megerősítésére. A kijelölt követek: a császár részéről gróf Leslie Walther, a szultán részéről Kara Mohamed pasa, Rumelia beglerbégje az aláírt békeszerződésekkel s a kialakított ajándékokkal hatalmas, fényes kísérettel megindultak, amaz Bécsből, emez Budáról, mind a ketten pontosan 1665 május 15-én. A két császárváros nagy fényvel és pompával fogadta az idegen követeket és az uralkodók végleg ünnepélyesen megpecsételték a mult év aug. 10-én kötött vasvári békét.¹

A császár és a szultán — a tűz és a víz — tehát jó barátságba keveredtek egymással. Ennek a nagy barátságának azonban a magyarság adta meg az árát, mely soha olyan elhagyatott, nehéz állapotban nem volt, mint a vasvári béke utáni időkben. Sorsát a szerencsétlen béke megpecsételte egy egész emberöltőre. A lelkében napról-napra több keserűség és indulat sűrűsödött össze, mely aztán szomorú, szerencsétlen végű kilobbanásokban jutott kifejezésre. Az 1671. esztendő, a léteért, magyarságáért küzdő nemzet évtizedes szenvedései, a Thököly és Rákóczi szabadságharczának hősiei, emberfeletti erőfeszítései mind mind csak határkövei egy korszaknak, mely végeredményben a vasvári békénél kezdődik. Így lesz bekezdő eseménye a szomorú emlékezetű békekötés azoknak az időknek, mikor az absolutizmus minden nyers eszközzel a nemzeti öntudat vív élet-halál küzdelmet, mely korszak annyi szomorú és véres, de egyben annyi dicsőséges lappal gazdagította nemzetünk történelmét.

FÜGGELEK.

Értekezésünk alapját képező levelezést — szám szerint 38 darab levelet, — az alábbiakban közöljük, mintegy kiegészítésül. A levelek a gróf Nádasdy család nádasdladányi levéltárából valók. Nádasdy Ferencz országbíró levelei a Levelezések A. V. nro 554. sz. alatt, míg a Lippai-féle levelek a Levelezések A. 560. (1659—1664.) jelzés alatt találhatók. Kevés töredéke ez annak a nagyarányú levelezésnek, melyet Rottál János titkos tanácsos folytatott az akkori Magyarország majdnem minden közismert egyéniségével.

¹ Kath. Szemle. 1897. évf. 402. l.

A levelek közül 24 (I—XXIV.) gróf Nádasdy Ferencz országbíróé; legnagyobb részben sajátkezü írás. Mind a 24 levél Rottálhoz van intézve, ki ebben az időben nem tartózkodott Magyarországon, hanem Csehországban, holleschauer birtokán, a mit magukból a levelekből is megtudhatunk, de a mit a levelek külső czímzése is bizonyít, a mely rendszeren ez: Excellentissimo Domino Joanni Sacri Romani Imperii Comiti a Rottal, Domino in Napagedla, Holeschau, Hrad et Knarich, Aurei Velleris Equiti, Sacrae Cæsareæ, Regiæ Majestatis Intimo Consiliario, Camerario etc. etc. Domino Domino Fratri Colendissimo — Holleschau.

A többi 14 levelet (XXV.—XXXVIII.) Lippai György esztergomi érsek intézte ugyancsak Rottálhoz. E levelek közül azonban a XXXI., XXXII., XXXIV., és XXXVI. szám alatt közöltek tulajdonképen Wesselényi Ferenczhez küldötte Lippai; másolataikat azonban közölte Rottállal is, így kerültek ezek a Rottálhoz intézett levelek közé.

A levelek megszólítását, nemkülönbén a csak szokásos udvariasságot kifejező befejezést elhagytuk, a mi a levelek lényegét semmiképen sem érinti. A levelek kronologikus rendjét annyiban tartottuk be, hogy először a Nádasdy-féle levelek (I—XXIV.), aztán a Lippai-féle levelek (XXV—XXXVIII.) követik egymást pontos időrendben.

(I.) Méltóságos Gróff Úr! Kedves Uram Bátyyám! Az kurir által vitt levelemben elfelejtettem vala kegyelmednek megírnom, hogy az Dunán innend való vármegyéknek generális gyűlése szolgáltatását eő felsége az tepliczei conferentia szerént viszont újabban konfirmálta. Kegyelmed méltóztatnék ahoz képest Palatinus uramat disponálni, iratna újabb publicatori alatt pro 21 ápril, avagy ha ugy tetszenék kegyelmednek hadná én reám a napot, üres helit hagyván az levelekben, hogy az urakkal edgyet értvén, kegyelmednek is alkalmas terminussa lenne azon gyűlés kihirdetése.

Bizonyos, hogy Hajduk össze vevén magukat Endred nevű török kastélyt az Somogyon fölverték, hat Taraczkot hoztak el. Az Eszéki Híd csinálásában semmi sincs.

U. i. Ezen órában veszem Kegyelmednek 27.-i hó praes. méltóságos levelét. Az Collegium leveléből megérti Palatinus uram disgustusa okát!

Kelet nélkül.

(II.) Kérem bizodalmasan kegyelmedet, az győri végbeliaknek javából legyenek velem. Első utóhad legyenek olly Emberek velem, kikhez bizván, vehessenek informatiót. Eszterhas Ferenc uram és Eszterhas János Uram hadd jöhessenek el Győrről és Pápáról.

Kelet nélkül.

(III.) Kegyelmed 13-án költ méltóságos levelét vettem. Holesói utjára szivemből minden szerencsét ; adgya Isten, bucsuvétele ne legyen kegyelmednek tüle. Nekem minden reménységem elesett. Semmit, semmit nem mivelünk. Souches Uram indulása el vagyon végezve, de ha alul ezer módon gátollják ; némely Regimenteket kedvezésből nem örömet bocsátanak el. Palatinus Uram 6-án költ leveleiből is örömet ollyat hoznának ki, hogy jobb volt volna ennek az armadának oda nem menni. Az *dependentia* dolgát forgatván Palatinus Uram és hogy az magyarok Souches Uramtól nem függenek (kirül kollegialiter irtak Palatinus uramnak, disponálja.). Ha másképen nem disponáltatik az felföldi állapot és az nem lesz, kirül fellebb beszélgettem Cancellarius uram irt kegyelmednek, elvesz Souches uram hada, elvesz Erdély, elvesz az a felföld két hónap alatt okvetlen. Igen szépen irtak immend Palatinus uramnak, hogy nem kételkedünk, Souches uram eő fogja magát compareálni. Az publikált *Insurrectio* sem teczett, mert maga is Palatinus uram ollyat ir felőle, mintha tartana tüle ; kéri innend is, eő felsége intencióit secundálja, nehogy particularist csináljon abbul.

Gróff Zreny Uram kimenetele felől semmit sem tudok, noha vettem Draskovics János uram levelét ; az mi földünkön is mind helyben vadenak. Az Esztergomi Hid eddig is el készült, Szolnok felől is takaroszik föl a Török. Az hire az, Zreny uramra mennek.

1664. március 15.

(IV.) Méltóságos levelit de dato 20 és 22 (március) vettem nagy böcsülettel. Jó lélekkel irom kegyelmednek, nem vehettem jelét, honnand köllött Palatinus uramnak azt a kétséget szivében venni, hogy az magyarokat Souches uram alá akarják adni ; mert miulta én itt vagyok, hasonló csak szót sem hallottam. Sőt az itt való Collegium javallására, mivel én deklaráltam magamat, hogy az földföle nem mehetek, eő Felsége szabadon hadta Palatinus uramat, hogy mivel Tökölly uram lesz az vármegyék elött, az fogadandó badak eleiben akár azt *præficiálja*, ha mikor maga jelen nem lehet. Sőt tt. Kk. jelentvén az Collegiumnak, azt írja eő Felsége, hogy mindenben úgy tartassék Palatinus uram, valamint b. e. Eszterhas Miklós uram idejében tartatott. Jó igazsággal irom Kegyelmednek, oly reflexióval cselekszenek itt most az emberek akármit is Palatinus uram dolgaiban, hogy ugyan derekasan examinálják, valamiben ne offendálják. Talán jó volna Rákóczi Ferencz uramat nevezni az Uram, ki kívánna szolgálni s az többé nem competálnának vele s rendelhetné Bori uramat mellé, szinte úgy vezetné az Ur az dolgokat, mintha maga volna köztük . . .

Bécs, 1664. martius 27.

(V.) Hogy is őfelsége szolgálatja annál hasznosabban mehessen végre, akartam bizodalmasan az én had fogadásom állapotjáról azért bővebben informálni, hogy Palatinus uram legkevesebb idegen gyanúságra való okot és idegenséget ne vehessen, sőt méltóztassék inkább segéteni Elsőbbben is azért akartam azt explicálni, mit teszen az Őfelsége leveliben, kit Palatinus uramnak irt, hogy 15 compagniát én ingyen offeráltam Őfelségének. Én az magam erszényén bizonyos lovasokat és gyalogosokat tartok s minden főkapitány hasonlóképpen; de ehelyett viszont más lovasokat és gyalogosokat nem fogunk tartani az articulusok szerént; mert duplán nem szolgálhatunk. Hanem ez az különbség, hogy az mi compagniáink is fogadott hadból valók lesznek és disciplina alatt valók, nem úgy, mint a vármegye paraszt népe. Ez iránt azért Palatinus uram gráciája kívántatik, hogy a Dunántúl való urak közül engedje ide Czobor Ádám uramat, hogy fogadhasson ötszáz lovast vagy gyalogot; és az maga személyétül, az mivel tartoznék az vármegye köriben, had hozhassa ide maga mellé; többet az derekas urat az Dunántúl nem kívánok, hanem ha az apróbbak közül hadnagyságra valakik jönnének, kerem alázatosan, ne bánja.

Az fölföldre is irtam, ha lovast kaphatnék, abban is ő kegyelme gráciáját várván, mivel az lovas itt nálunk szükséges; onnand ha Esterhas Sigmond, vagy Barkóczi uraimék közül Barkóczy István uramon kívül valamelyik eljönne; had ne ellenezné ő kegyelme s méltóztatnék Pátenst adatni, ki mellett, ha fogadhatnak valakiket, fölhozhassák. Dependentiámat is kegyelmétül, az mi illeti, őfelsége levelébül meglátja ő kgme, de cselekedetimbül inkább. Azért kérem kgdet, tegyen minden gyanúságot félre s hidje el én demonstrációmra, bizory nem kívánom méltóságát ő kgmnek homályosítani.

Őfelsége irt Vasvár, Soprony, Mosony, Győr, Comarom és Wespém vármegyére ez includált minta szerént, kiket kiküldeni nem merészlek . . . melyek nem egyébért irattak; hanem midőn Zrenyi uram Canisánál operálni fog — approbálta is Őfelsége az itt való Collegiumnak beadott és Palatinus urammal is közlött insinuationomat, hogy az Duna és Balaton mellett mi is diversiót tegyünk, kit expresse az parancsolatban nem inserálhattak. Kgd azért előbb az Urnál méltóztatván representálni, várom eziránt is az ő kgme méltóságos consensusát, valamint én cselekszem, az ő kgme méltósága nevelkeszik azzal, mivel ő kgmétől delegált authoritással s nem magamtól cselekszem s szintén eszköz lesz az parancsolatok végben vitelére.

Bécs, 1664. március 28.

(VI.) Palatinus uramtul kurirt csak ma expediálhatok. Méltóztás-sék állandó jó rendet végben vinni az Souches úr hadai állapotjában, mert anélkül semmi jót nem remélhetünk, kiváltképpen igaz lévén, hogy már Erdélyben Kuczuk bassa az gubernátor, kit bizonyosan irnak. Bán uram dolgaibul — félek — semmi sem lesz, mert mindent csak halogatnak; Isten az, ki segíthet bennünket.

Bécs 1. april 1664.

(VII.) Jelentem, hogy Bán uram Kanizsát meg akarja szállani, kirül nekem is irván, jó szívvel segítém magam részérül, de innend még legkevesebb subsidium felől sem tettek dispositiót. Csáki uram hozzám dirigált levelét includálom kegyelmednek. Ma egy kevéssé kifordulok Pozsonyba; pénteken avagy szombatou visszatérek Isten engedvén. . . .

Bécs, 2. april. 1664.

(VIII.) Micsoda okokbul indíttatott Eő Felsége kegyelmedet Méltóságos Palatinus uramhoz küldeni, az Eő Felsége levelébül instructióibul meg fogja kegyelmed látni . . . Szintén szivbül szánom Rákóczi László urat; Isten irgalmazzon lekének. Mi Regede felé való utban vagyunk, az Zreni vári lövést halljuk erőssen. Montecuccoli maga tegnap érkezett Regedében. Spar Fürstenfeldnél vagyon ma; elhagyja az infantériát, siet segítségére az mieinknek, kik igen fáradtak, mindennap actióban lévén az törökkel. Kis Farkas is elvesze hamar. Strozzi uram után sajnálja Bán uram, ezer emberre böcsüli. Bottyán ma az Muránál lesz, holnap Bán mellé érkezik. Az vármegyékbul még senki sincs itt. Suches jó progressusinak itt már nagy híre volt; úgy látom, még eddig semmi sincs.

Farkasfalvai Táborbul 4 mértföldre Regedétül. 15. Junius 1664.

(IX.) Ez előtti leveleimet, nem kétlem, vette kegyelmed, melyekből megérthette, mint folytanak ez ideig az ide való dolgok. A többi között *(itt 12 sor titkos írás következik.)* Tegnap arrul vala conferentiánk, ha megvárjuk-e az Marchio Badensist, (ki már közelét hozzánk) vagy penigh által menjünk az Murán és megcsapjuk az törököt. Bán uram azon lett volna újra, hogy csak megütközzünk, mert ha az várat megveszi az török, nehezebb leszen a Murát megoltalmaznunk. De ugyan csak abban marada — sok hadi példák előhozásával — az dolog, hogy várjuk meg az Badensist s azonban bocsássunk derék csatákat, melyekkel azon legyünk, distractiókat tegyünk az pogányságnak.

Zríni Vár alatt való Tábor 27 Junii 1664.

U. i. Kegyelmedet ismét kérem, megbocsássa, magam nem írhatok, képtelen sok a dolog rajtam az rendetlen népség miatt, ki attul is vagon, hogy sokféle nép vagon itt. Magyar-horvát vagon 20 ezerig. Palatinus uramnak írnék, ha tudnám, kedves volna.

(X.) Zríni után Kis Komárom is elvesze. Kis Komáromot, úgy hozzák hírül, elégette az török; hűtre földadták, de az török hűtit meg nem állotta, mert levágta az magyarokat, igen keves szaladt el belőlük. Mi megyünk Pápa felé, mivel az török Hidvégnél csinált hidat által. Az fizetlenség miatt igen oszlik az magyarság; magamon és az tőlem fogadott hadakon kívül senki magyar nincs, se generalis, se végbeli, se vármegyék

Alsóindvánál való Tábor 17. Julii 1664

(XI.) . . . Porrá évetvén Kis Komáromot az pogány, visszaszállott volt Kanizsához s onnand Szalán által Hidvégnél hidat akart csinálni Sümegre és onnend Pápára, azután pedig Gyórré szándékozván, amint az elfogott rabok vallották. De észre vévén, hogy azok is jó készüllettel vannak, megtartózkodott és Egerszegre menvén, onnand egész a Rábáig rablót küldvén, az egész Rábán túl való földet porrá tette, Kemenes-aljának is nagyobb részét. Egerszegről kimenvén az vitézlő nép, valahány ezred magokkal a törökök Egervár alá mentek, kiben Landor Péter böcsületesen viselvén magát, az helyet mindedig megtartották. Ugy hozzák tegnap az hirit, hogy az török alól előbb szállott volna vagy fél mértföldnyire. Die 14 az egész hadak megindultak. Légrád és Kotorin túl mindnyájan által költeztünk Lendvánál a Murán, resolválván magunkat, hogy szívvvel lélekkel az pogányságnak obviálhassunk, az mint-hogy Montecuccoli uram hadainak bizonyos része elő járóban el is jött volna Lentiig, ahonnét Bakacs Barabás felé nyomakodván hadaimmal, reméntelenül csak azt írta Montecuccoli uram, hogy ő kegyelmének Regede felé köll menni és az francziákkal Regede és szent Gotthárd között coniungálni fogja magát, kik elérkezvén, azután sietni fog utánam, azonban azt kívánta, hogy én a Rábán által menjek annak defensiójára, kire nézve die 21 presentis (julius) Körmendnél által jöven a Rábán, Bottyány uram hadaival coniugáltam magamat, mindenütt jól vigyáztatván, hogy által ne csapjon a Rábán, az minthogy 21 presentis Rumnál és Sárvárnál próbálta is az által jövetelét, de megoltalmaztuk Istennek segítségével, aminthogy azután is mindennap mutogatja magát, hol egy helyen, hol másik helyen, kik ellen naponként csaták járván, Istennek neve dicsértessék, még mindenütt ejtettek el benne. Nem

azért írom, hogy magam fogadtam, de bizonyosan azt irhatom kegyelmednek, hogy sok időtül fogva, oly szép magyarság nem volt egy csoportban, s az is majd mind el olvad, sőt magok is Bottyáni uraimék magok szolgálait sem vezetik föl. Elég súlyos ugyan, sőt egész mértföldnyire ily kevés néppel az Rábát őrzeni s ha derék erővel reánk jön az ellenség, Isten tudgya csak maga, mi lesz ezeknek kimenetele, noha Montecuccoli uram biztat, hogy a lovassággal siet hozzánk, csak az török is várná meg ő kegyelmét, addig ne jönne derék erővel reánk. Az egész föld itt mind futásban és rút konfusióban vagyok; a vármegyének semminémű hada nincsen; ennek az én fizetett hadomnak egy hónapnál többet nem adtak, valóba el oszlott ez is. Ma lészen Vas vármegyének itt Körmenten gyűlése, ha mit végezhetek, végezek velek. Adja Isten, hogy kegyelmedet ezután jobb hírekrül tudósíthassam.

Ex castris ad Szecsüd die 24. Julii 1664.

(XII.) . . . Tegnap generál Montecuccoli uram után nyomakodván az alattam való hadakkal Szecsüdről, utamban értettem minden bizonyosan, aminthogy valóságos is, hogy tegnap a Rába vizén Szent Góthárdon felül Szerdahelynél hat vagy hét ezer török — ki nyolcnak is mondja — gázlóban által jött volna és a mi gyalog strázsánkra ütött, melyet megtolván, alkalmasint le is vágott benne, azonban több német segítség érkezőn, azok is szívet vetek magoknak és emberül mind visszaverték az törököt, úgy hogy öt-hat ezerig circiter elveszett benne, legtöbb a Rába vizében annyira, hogy ugyan feketéltet a víz a sok török és ló testektől; a mieink közül, ha ezerig veszett, nem több. A parton levő ágyukat is huszon felül elnyerték a mieink.

Ex castris ad Reőnek 2. Augusti 1664.

(XIII.) Kegyelmed 23. Julii költ méltóságos levelét vettem szeretettel, csudálkozással értem, hogy kegyelmed ritkábban veszi levelemet, holott mióta ezen tábori expedícióban fáradozok, valami arra való operációk történetek, mindenkor kötelességem szerint irtam kegyelmednek, aminthogy 1. presentis Istentül adott kereszténységnek szerencséje felül 2 eiusdem költ levelemben is. Amint magam is láttam a sok testeket s az Rábából kivont ló és ember testeket, szerszámokból és öltözetekből kitetszik, bizony nagy szerencse. Azután, hogy 2. presentis irtam kegyelmednek, bizonyosan három basa, úgymint: Kaplan basa, Izmael basa, Amhét basa: fővezér kamekája, kit fölöttébb sajnál a fővezér; és Jancsár aga, s több főrenden való törökök elveszték. Zászlót százig való elnyertek és husznál több ágyut is, amint az előbbeni levelemből is megérti kegyelmed.

Ex castris ad Goston 6. Augusti 1664.

U. i. Nem köll derekas operatiótúl félni ennek az töröknek az idén, ha más succursusa nem lesz. Bezzeg drága segítség a francziai segítség. Jobb az, ki czimbora nélkül számíthat.

(XIV.) . . . Az postákon köll leveleimnek elveszni, mert igazsággal írom kegyelmednek, valami írásra való dolgok voltak, mindenekről tudósítottam kegyelmedet. Most nincs mit írnom, hanem hogy pusztúl az egész darab föld. A német hadak Sopron és Óvár felé mennek Győr-höz, én a magyarokkal, 6 dragony regimenttel és a Kusamir¹ horvátival a Rábán holnap megyek által, egyenesen Győr felé: Pápa és Rábaköz között. Egyszer már csak az Isten irgalma tartott meg az egész török erő ellen, mikor Regede felé ment a tábor s engem a Rába oltalmára bocsátottak. Im most is valahány ezer emberrel a töröknek szélében engem tesznek; bizoni Istenben es a jó vigyázásban. Ha szólhatnék kegyelmeddel, volna miről beszélennem. Isten ne adjon olyan segítséget, mint az minemű az mi kegyelmes Urunktul adott segítség. Montecuccoli urral ígen szép, jó egységben vagyunk mindnyájan. Az török Székesfejérvár felé megy. Igen elbágyadt népe, marhája. Ez idén nem köll félni derék operatiótúl.

Rumi Táborbul. 14. Augusti 1664.

(XV.) . . . Kegyelmed 24. Augusti költ méltóságos levelét vettem, köteleesen megvizsgálom az pataki állapotokról való includált páriákat, hogy addig magam nem írhatok, az íránt bocsánatot várok kegyelmedtől. Esterházy Mihály uram minapi szerencsés csatáját Marcaltórról megírtam kegyelmednek,² a honnan 3. presentis megindulván táborostul, tegnap ide³ érkeztem szerencsésen. Mára várjuk az egész armádiát, mely 28 Augusti Szombathely és Csepreg tájárúl indúlt meg, Sopronra és Óvárra nyomakodván. Isten együvé hozván bennünket, egy haszros operatiohoz akarnánk Isten segítségével kezdenünk; adja Isten jó, szerencsés egressusát. 24. v. 25. Augusti, azminthogy zavarihethő emberek írják, megindulván a török tábor Fejérvár alól Pátkai nevű falú mellett hált meg, onnét másnap Bicskéhez érkezett, ahonnét másnap, úgyimint 27. Augusti Esztergomhoz szállott s most is ott fekszik. A fővezér sátorát a strázsa nevű hegynél vonták föl, a tábora népe pedig Keztonig (?) alá Szent György mezeig és Fát (?) felé, a tatárság alább szállott Buda felé dorogi pusztán Csem (?) felől magánosan; a mint írják, két hold föld hossza

¹ Gucsenics.

² Ez a tudósítás ügylátszik elveszett, mert nincs a levelek között.

³ T. i. Győrré.

a köze a török és tatár tábornak, de nem soknak mondják a tatárt. Ez napokban Lobkovicz, Gonzaga hercegek is gróf Montecuccoli ural Posenban consultatiót tartottak és a mit concludáltak, attul fognak függni mind az dolgok.

Ex castris ad Jaurinum, die 6. Septembris 1664.

U. i. Szintén most hozták hírül: nagyobb része a töröknek Esztergomnál által ment a Dunán.

(XVI.) . . . Vagy három napra Bécsben fordultam vala, hol is csuda világot találtam. Eő felsége igen kegyelmesen megelégedett az én hadaimnak ilyen állandóságával és tovább is parancsolta hűségünket, kihez képest generál comissarius uramat várom fizetéssel. Noha a táborra visszaérkezvén, mint szabadúlt keresztények, mind hozott rabjaim egyaránt beszélnek, hogy Rév Komárombul érkezvén valami német a fővezérhez, megkafftányozták (?) és másnap seregekről seregekre a török publicálta az békességet Eő felségével. Négy-öt nap alatt el is megy haza a fővezér. Ha igaz, elválík. A mi népünk a hideget és esőket nehezen szenvedí. Lamberg urammal kegyelmed felől is emlékezetben voltunk. Engem minden satisfactióval bocsátott Eő felsége vissza.

Galgóczy Tábor. 25. Septembris 1664.

(XVII.) . . . Kegyelmed 13. presentis irt méltóságos levelét vettem; szintén, midőn Eő felsége kurirje érkezett és annak hozott levelei mellett a török ellen való hostilitas megtétatott. Adja Isten, békesség legyen, a melyet annak hiszünk. Ujvár nélkül Magyarország szokott igáját megtanulja. Még semmi conditiók nem tudathatnak. Galgóczra már nem irt az török.

U. i. Ugy tetszvéen Montecuccoli urammak, kivel igen szép egyességgel éltem végig, én eloszlatom a hadakat három-négy nap alatt.

Galgóczy Tábor. Ult. Sept. 1664.

(XVIII.) . . . Istennek áldásából én ma érkezem hazámhoz; nem tudom, mire magyarázsam, szerencsére vagy szerencsétlenségre, utamban Prukban (sic!) találtam a residens secretariusát, a ki a békesség, diplomáját in originali Bécsbe vitte. Első én voltam magyar, a kinek kezében volt. Úgy látom, érsek urammak nem tetszik ez a békesség; akar is valami consultatiókat felőle tartani, hivatja palatinus, bán uraimékat. Én Czellebe megyek, imádkozom, Isten kísértetbe ne vigye az embereket. Mely szivesen látnám kegyelmedet, hogy hova hamarabb beszélgethetnék.

Pottendorf 4. Octobris 1664.

(XIX.) . . . Igazsággal írom kegyelmednek, gyakran irtam, de úgy látom, valóban rendetlenül járnak a levelek a magyar postákon. Gyánakodtam abban is, ha némelyeket mások nem nyitottak meg, azért tartózkodóbban irtam. Tagadhatatlan, mélyen jár némelyeknek veszedelmünkre inkább, mint nyereségünkre (noha ők úgy itélik) czélozó factiója, kit noha tudnak az nagy emberek, de nem látom, hogy gyökereiből kívánják kiirtani, az régi szokás szerént simogatván mindeneket. Megjövetelemkor mindjárt irtam valahány szóval erről kegyelmednek. Én itthon ülök s csak nézem, mit mivelnek. Csaknem egy, s majd jobban vagyon dolga, az ki rosszat mivel, mint az ki jót Hadak már mind haza mennek; tegnapelőtt vala itt Hohenloe (sic!) uram nálam, ma jöttek által az Lajtán mindenestül hadai. Elemésztvén mindenünket, nem is kívánom jószágimat látni a rút pusztulás miatt. A török a Dunántúl egész a Fejérhegyig hódító leveleket küldött; nem oly barátságos, mint Putnok tájékán, kire én nagy reflexiót teszek. A Dunán innend még semmit sem kezdett. Hanem az magunk élhel haló magyarink alkalmasént hozzá kezdettek a prédáláshoz, a hol még mi kevés megmaradt. Bécsben sem mehetek az magunk hazája fiai miatt, kirúl nem irhatok többet; olyat tulajdonitanak nekem ebben az békességben, kiben szintén annyit tudtam, mint az mai lött gyermek. Nehéz ezekben az időkbén élni. Alig várom, Isten kegyelmedet hamar közinkben hozná. Ezen levelemet, meghagytam, kegyelmed hauszmaisteri maga levelében csinálja.

Pottendorf, 24. Octobris 1664.

(XX.) Kegyelmed 13. és 20. presentis irt leveleit, ez estve érkezvén ide be, vettem. És mivel confidenter ir kegyelmed, úgy adok én is választ reá. Az békesség ellen se irtam, se szólottam; az mit én felőlem ez iránt hintegetnek, azoktól jönnek, az kiket az elmúlt gyűlésben ellenem fölütettek; sőt hogy némelyekkel, kik az vármegyéket alattomban zavarják (az kiknek egy része — úgy értem — követeket is küldött ide) s azzal kereskednek — egyet nem értek; elég böcstelen, hazug beszédekot köll nyelnem. Többszöri leveleiben is láttam, kegyelmednek, mihelyest valami az országban tetszése ellen foly, az elmúlt gyűlési állapotokra vitt. Valami abban rossz volt és abból következett, köszönjék annak, az ki kész volt lölkét kárhozatra vetni, csak boszút állhasson. Nem jó maga fölmagasztalására mást el akarni nyomni. Az ki emberséges ember, reputatiója oltalmáért kész meg is halni. Hogy az ország megszakadozson s csak egy része végezzen, az 1659. esztendőben valljon ki vala legfőbb segédtője? Nem mene akkor végben, ugyan még is elvesze Várad.

Nem kétlem, azok az emberek, kik között kegyelmed most vagyon, örömmel értik, ha az romlásnak okát arra vetjük, de mi, kik Bécshez közelebb lakunk, tudjuk, hogy az gyűlésbeli dolgok az közben való békességet az törökkel nem mulattatták el. Eő felsége nekünk urunk Elei koronáit készebbek voltak el veszteni, mint Isten megbántásával legkevesebbet cselekedni. Ha most más szándékok, azt cselekedhetik, amit akarnak; minket mindazonáltal löki esméretünk ellen semmire nem kényszeríthet. Igen új példánk vagyon, minemű áldást vett egy fő patronussa az más hiten valóknak. Kegyelmed megbocsássa, hogy okot adván reá, én is bátorsággal élek és a mit igaznak tartok, meg irom. Isten meghozván kegyelmedet, megértheti kegyelmed méltósága ellen ezen materiában micsoda hírek folynak itt Bécsben. Én meg sehol nem voltam, ezért itt való dolgokról nem irhatok. Gróf Csáki István uram kegyelmének sokat szolgálhat, az én kevés tehetségem szerént, mint ötödik kerék, örömetest segíték.

Bécs, Ult. Nov. 1664.

(XXI.) Mi csak ma kezdünk dolgozni, mivel igen mélyen bocsájt-kozván némelyek be az dolgokban, nehezen disponáltathatnak jó utra az elébb megvesztegetett állapotok. Alkalmasint kinn vagyon az czégére, honnad indítottak föl az emberek és mi végre; nem csudá-lom már, miért akartak engem bele keverni, aki igaz szívvvel kívántam a békességet, nem hogy vagy szóllottam, vagy annyival inkább irtam volna ellene. Bálintfit is eléggé examináltam, ki akkor jött el Kassáru, mikor a consultationak vége lett; azt nem tagadja, hogy maga részérül érzékenyen szóllott másokkal együtt a békesség conditioirul, de hogy vagy én levelemet mutatta volna, avagy olyat szóllott volna, hogy én irtam hasonlót, nagy esküvéssel tagadja; az minthogy bizony én sem neki, sem senkinek nem irtam, sőt az hova irtam, sajnállottam azoknak cselekedeteit, kik magokat az ösztönnek opponálni akarták. S azért irtam kegyelmednek is fájdalmasan, hogy itt, az ki jót s rosszat cselekszik — mindegy, mert kevés assistentiámat kezdém vala akkor udvartul látni, sőt mind másoknál följobb terheltegetett jószágom a mi hadainktúl. Én bizony állhatatosan meg maradok az én uram mellett, ha az gonosz akarók irigysége áskálódik is ellenem; az én dicsőségemre lesznek mindenek, midőn napfényre jönnek. Ám lássa a világ, az egész országot föllázasztották, de a Dunán innend való földet, hála Istennek, nem zavarhatták meg. Kegyelmed fölszabadulásában szivesen fáradok az Herczegnél.

Bécs 4. Decembris. 1664.

(XXII.) . . . Mi itt csak időt töltünk. Eő felségének egy írást adtunk

be, melyet noha alkalmas élesen tettek volt föl, de moderáltattak, noha bizony izetlenséggel; nem ítélem, hogy megbántódásával volna az udvarnak, holott panaszink olyak, kik elszenvedhetetlenek és csak privatusoktól esnek, kik gyűlölik nemzetségünket. A vármegyékről azonban sűrűen szaporosznak itt a követek s többeket is várnak, alig ha azért is nem szereznek késedelmet némelyek. Ám részünkről a Dunán innend ugyan nem csinálhatnak zavarodást. Hiszem Istent, csendesen lesz mindeneknek vége. Kegyelmed megszabadulása felől valahány ízben szólottam, utolszor együtt Lamberg ural, biztata a herczeg, nem tartóztatják kegyelmedet. Keserves panaszom volna kegyelmed előtt, de elvárom, hogy Isten elhozza kegyelmedet; inkább nyögök, sem privatumomért Uram szolgálatját gátoljam. Által menvén az köz dolgokhon, mocskolódását az embereknek bizony el nem szenvedem, készebb vagyok életemet elvesztenem; úgy látom, éppen érzékenység kívül valónak akarnak tartani.

Bécs, 11. Decembris 1664.

(XXIII.) . . . Minket még eddig itt tartóztatott Eő felsége, reménelem, satisfactióval oszlunk el. Palatinus uram megyen ki más comissariusokkal együtt az uj csinálendő végeknek meglátására, hogy informatiót vévén, Eőfelsége azután determinálhassa magát mindeneknél. A Dunán innend való végeket is Eőfelsége új rendben akarja vétetni, mely könnyebb lészen sokkal is. Ma Porczia herczeg őnagysága vendégli meg a magyar urakat s holnapután el igyekeznek oszlani. Csáki István uramat nem láttatik Palatinus uram faveálni, ki ellen nekem nem lehetett semmit cselekednem, hogy a közjó a miatt ne szenvedjen.

Bécs, 18. Decembris 1664.

(XXIV.) Az urak innend egymás után eloszlanak. Érsek uram nem látszott contentatus elmenni, noha egészségtelenségét is vetette okúl. Palatinus uram itt vagyon és az innepekben itt marad, nekem is ott köll lennem, Porczia herczeg őnagysága némely dolgokat halasztván a jövő hétre, Isten kegyelmedet szerencsésen meghozván, megjelentem, minemű dolgokban. Az kassai generalisságot Csáki Ferencz uramnak adák, így Csáki István uramnak nem lehetett szolgálni, mivel Palatinus uram egyáltalján contrarius volt őkegyelmének. Liszthius uramat gróffá tevék; igen keres pénzt, hogy kegyelmednél levő aranymivét kiválthassa; Barkóczy István uramat tanácsá és komornikká tették, Esterhas Ferenc uramat is tanácsá, Czobor Ádám uramat komornikká. A koronát visszavivék Pozsonyban. Ezek voltak az eddig itt forgó dolgok. A Dunántúl való generálisság még hallgatásban vagyon, ha ugyan Souches uram marad-e

vagy másnak, magyarnak adják. A bánság, úgy ítélem, Zrenyi Péter uramé leszén, ki, ha nem akceptálta vagy sollicitálta volna Eő felsége, maga indulatjából Draskovics Miklós urra hajlott volt, még bejövetelünk előtt. Sok kárvallási után, micsoda grátiával lesz Eőfelsége, el köll várunk. Ha kegyelmed késése lenne oda az Pataki dolgok miatt, kérem, méltóztassék idején értesítést adni nekem. Februáriusban messzi utam leszen Isten áldásából, örömet az előtt szólanék kegyelmeddel, avagy ha az nem lehetne, bizott emberemet küldeném.

(XXV.) . . . Szegény Rákóczy László uram halálán bizony nem kevésé busulok és szánakodom, mert jó fia volt hazájának és igaz szolgálja Öfelségének ; kegyelmednek is sokat használhatott volna. De mit tehetünk róla, így szokott az vitézség jární. Az fejedelem asszonynak¹ és az Páternek megíratam az leveleket, majd nem is leszén immár, kinek írnom az derekas urak közül, meghalván Rákóczy uram is, mindazáltal el nem mulatom, hogy jóakaróimnak és barátaimnak ne irassak. Úgy is hiszem, minthogy az fölföldiek most szerencsésen jártanak s az törökek felpiszkálják az orrát valamennyire, csenedesebbek lesznek és könnyebben reá birhatja őket jóra kegyelmed. Hogy pedig Vitnédyt kegyelmed magával elvigye, nem javalhatom, sőt kérem inkább szeretettel kegyelmedet, hagyja hátra őtet, mert több kárt tenne, sem hasznót, az eretnekséget is incitálná jobban. Kanizsa alól gyalázatosan eloszlának, Strozzi uram is elveszett, mivel az Murán akarván által menni az ellenség, által nem bocsátották az ebeket, hanem jól viselvén magokat ; veszett alkalmasént mind az két félen, de számosabban török ; itt veszett el Strozzi uram is. És noha oly hire volt, hogy Zrini urat Uj-Zrin várában szállotta volna meg az pogánység, de abban nincsen semmi, mert még eddig nem is bocsáttatott által az Murán.

P. S. Zuza² ő kegyelméhez mutatott jó akaratomért és szolgálatomért, énnekem injuriákkal füzet . . .

1664. Junius 13.

(XXVI.) Az mi az többi közönséges dolgokat illeti, megvette Uj-Zriny várát szeme előtt Montecuccoli uramnak az pogánység ; talán csak négy török ütött be elsőben reájok meztelen fegyverekkel s megfélemltettenek mindjárt az benlevők és szaladni kezdetek az várból, hanem az officierek nem akarván szintén oly gyalázatosan elveszteni az várát, opponálták volna is örömet magokat, de megölvén az pogánység

¹ Báthori Zsófia.

² Souches, a felvidéki hadsereg vezére.

őket, alkalmasént ott vesztenek; az többi pedig az hidnak szaladott, mely alattok leszakadván, az vízben vesztenek azok is. Akart ugyan valamit próbálni Bán uram, és kért is mintegy kétezer embert egy elsőben, azután pedig kevesebbet segítségére Montecuccoli uramtól, de nem adott, ki miatt igen öszve is háborodván vele Bán uram, igyenesen Őfelségéhez akart jönni, hanem az magyarság tartóztatta meg valami nehezen s Montecuccoli uram is megaláztatván magát, minden satisfactiót ígért őkegyelmének. Az török, hogy vesztes ne légyen, immár is negyven falujokat rabolta el Bottyány uraiméknak; Szent-Gotthárd és Körmond táján tovább is el nem mulatja tudom alkalmatosságát. Most egyébaránt oly hírünk is érkezett, hogy rontaná az török Zrinyi várát, sőt egy részét már is porral vetette volna föl s el akarna menni onnét; de merre megy, nem tudhatni. Az magyar és horvátságot 23 ezerre számlálják volt, de az is azonnal eloszol, ki aratásához, ki máshoz lát; csak Isten tudja, minémű confusióban vadnak ott az dolgok. Báden hada sem érkezett volt még hozzájuk az nagy vizeknek árja miatt. Most akarnának, úgy hallom, próbálni valamit, talán még e héten, kire segítse Isten őket. Zusa uram az Vágon túl Galgócznál sánczolja be magát, az mint secretariusá beszéli; vagyon, nem kétlem, értésére kegyelmednek, hogy megint valahány ezer gyalog és lovasságot rendeltének melléje, hogy az fölföldre menjen.

Viennæ. (Bécs) 10. Julii. 1664.

P. S. Immár megirattam volt ezen leveletem kegyelmednek, hogy érttettem Bán uramnak személye szerént való ide érkezését, az ki nem jó jel. Nem voltam még szemben őkegyelmével, nem is tudom, mit hozott, megértem azért őkegyelmétől, tudtára adom és megírom diligenter kegyelmednek. Azonban itt oly hirt is beszéllenek, hogy Ujvárhoz (kit kegyelmed jobban tud) feles török érkezett volna, sőt hogy maga is ott volna Apaffy fejedelem, de ez még bizonytalannak látszik lenni.

(XXVII.) . . . Bizonyos, hogy szintén boldogtalan állapotban kezdett forgani az Rábán túl való szép föld, sőt attól is tartottunk, teljességgel semmivé teszi az ellenség, minthogy Montecuccoli uram csak oda engedte, de az Úr Isten megváltoztatta az pogány indulatját s annak békét hagyván, az Rába ostromlásának esett. Szándékját és bizonyos számát derekasán mind ez ideig nem tudhatni az vezér hadának, hanem e minapiban jött ki valami német kapitány, kit ezelőtt valamely eszterdóval fogtanak volt el Beszprimből az törökök, az ki közöttük is tisztet viselt, mivel törökké lett volt és commendója volt köztük, — ez beszéli, hogy százezerre számláltatott az vezér hada s maga is úgy vélekedik

felőle, lehetett egy annyi. Ez minden állapotját tudja az töröknek. Győr alá mondják, hogy szándékozik. Zuza uram miképen verte fel légyen Párkánt, kegyelmed tudom, hogy hallotta jobban. Bizonyos, vitézül viselte magát, gyalog szállott és úgy vivott.; az hidat elégette, Esztergamot a Dunán által hirért és félelemért meglőtte, grammatát is vetett, mondják, bele, ki miatt nagy sivalkodás volt köztök Esztergamban.

Zrinyi uramat, ugy értem, accomodálták, de micsoda satisfactióval, nem tudhatom, harmadnap alatt meg kell indulnia Bécsből és dolgához látnia.

Pozsony 8. Augusti 1664.

P. S. Én kegyelmednek minden héten irok, legalább egyszer, ha penig alkalmatosság léssen, többször is. Cameræ Præfectus uramnak is megmondom, tegye jobb rendbe az postákat.

(XXVIII.)... Azonban, minthogy Barkóczy uram hadainak 26. præsentis (t. i. augusti) kellett össze gyülniök, oly szándékkal, hogy az ellenségre menjenek, tartok tőle, ne talántán szintén az mai napon lett valami próbájok, mely nap az magyaroknak igen szerencsétlen volt mindenkor, ugy mint Szent János nyakavágása napja. Adjon az Úr Isten minden jó szerencsét s győzelmet őkegyelmeknek is. A mellett az elmúlt napokban az Bécsi tanácskozásban az egész generálisok tetszésekből azt találták, hogy Esztergamot szállják meg. Zuza uram hada innét, Montecuccoli uram népe penig túl léssen a Dunán, az minthogy ma kellett mindenfelől indulni az hadaknak; egy hét alatt Isten akaratjából alatta lesznek, remélik is, hogy Szent Mihály napig, ha az nagyvezér nem impediálja, megvehetik. Nem kétlem, el nem mulatja az vezér, hogy egyszer még reájok ne jöjjön; de közel lévén egymáshoz mind az két armada, egymás segítségére könnyen által mehetnek s alkalmatosabban ellene állhatnak az vezérnek. Szerencséttesse az Isten őket s vigasztalja meg immár annyi kárvallása után az kereszténységet ez által is. Zuza uram eddig mind Bécsben volt, de nem haszontalanul, mert az gránátokat s egyéb obsidióra való szükséges eszközöket szerzett és colligált is őkegyelme; hanem ma várom őkegyelmét ide, nem mulat, innét Komáromhoz fog az armádájához sietni.

Posonii 29. Augusti 1664.

P. S. Zuza uram Bécsből való elmenetelekor betérvén hozzám, bezzélllette, hogy diligenter szemlélte és considerálta Esztergamot s nem tartja oly erősnek a várát, mint Nyitra, hanem az városához majd nehezebben, mondja, hogy juthatna; mindazáltal három hét alatt biznék, hogy Isten által kézhez juttathatná, csak az vezér reá ne menne.

(XXIX.) . . . Montecuccoli uram itt volt nálam ; tanácsba jól mutatta magát mind hozzám, mind pedig Zuza uramhoz, noha tudom, egyikünknek sem barátja, de csak jól viselje magát, engem mindgyárást barátjává teszen.

Posonii 8. mensis Septembris anno domini 1664.

(XXX.) . . . Bizonyos, hogy az imperiális direktorok igen urgoálják, legyen valami derekas operatio még a tél előtt ; magok is nem igen remélik, hogy az jövő esztendőre ilyen derekas erővel compareálhatnak az török ellen . . . Bizonyos az, hogy az idén az török hadnak színe igen elveszett és kiváltképpen az jancsárság mind az Szent Gotthárdnál való ütközetben, mind pedig Suza urammal való harcokon igen megromlott. Sorok is megtikkadt, elveszett, magok is döglenek és betegesek soká az pogány ebek. Meg kell azt is vallanunk, hogy az mi hadunk is nemcsak károkat vallott imitt és amott is feleset, de sok meg is holt és ezerek, sőt feles ezerek, az kik most is betegek, bágyadtak és nem harcra valók. Várnak mindazonáltal az franczusoktól, suecusoktól, Sabaudustól, és másunnét segítségeket, az kik utban vannak, de ha elérkeznek in tem-pore, abban igen kétes vagyok. Nevezet szerint a Suza uram hada felettébb megfogyatkozott ; éhel is sokan holtak és most az nyomorult Csallóköznek megmaradott moslékjával táplálkoznak . . .

Posonii 5. 7bris 1664.

P. S. Azt is irom confidenter kegyelmednek édes gróf uram, hogy itt lévén az generálisok s mások is, maga is Montecuccoli uram s beszéllették, hogy a Szent Gotthárdnál való ütközetben megfogyatkoztak és porok nem volt az mieinknek. Az franczusok is igen sajnállották, hogy egy lövésre valónál többet nem adtak volna nekik. Ilyen gondviselés vagyon minálunk ; hanem azután küldöttek feles munitiót s ágyukat is mind az két tábornak. Az olaszországi fejedelmek és őfelsége szövetségi igen nagy segítséggel vadnak és feles puskaport, salétromot és kovákövet küldöttek ; megérjük vele alkalmasént.

(XXXI.) . . . Adom tudtára nagy szeretettel édes Palatinus uram,¹ minémű nagy tanács és synedrium volt itt nálam tegnapi napon.² Véletlenül meggondolván magát a mi jámbor urunk es Császárunk, megparancsolta az generálisoknak, hadi fejedelmeknek és vezéreknek, hogy ide gyűljenek mindnyájan én hozzám és velek együtt tartsak tanácsot ; utolsó resolutiót tegyek, mit kellessék tovább és lehessen az pogány el-

¹ Lippai e levelet eredetileg Wesselényi Ferencz nádorhoz intézte.

² Pozsony szeptember 4. (1664.)

lenség ellen az tél előtt mivelni, úgy annyira, hogy arra is szabadságot adott, hogy ne is reportáljuk Bécsbe, a mi siető, csak ugyan mindgyárt executióba vehessük végzésünket. Von Traun uramat küldötte alá őfelsége az propositiókkal, melyek bizony igen helyesek és substantiálisok voltak. Sommája az volt, hogy sok tanácskozás után, concludálta volt immár őfelsége, hogy csak reá menjünk az törökre; a hol kaphatjuk, megvivjunk véle; ha pedig, ki nem jön, szálljuk meg tüstént Esztergamt, mely jó ügyekezeten nem kicsiny akadékos és változást láttatott tenni, hogy az fővezér, az mint hozták, minden hadaival és erejével Esztergamba érkezett, a hidat megcsinálta és feles hadát bocsátotta által rajta. Elannyira hogy Zuza uram győzedelmes hadával, Bécsben lévén, Haiszter uram úgy megijedett és rémült, hogy elszaladott, Csallóközbe recipiálta magát az komáromi hidon által. Sőt az hidat is elrontotta atána. Öregbétette ezt a félelmet az is, hogy mintegy ötszáz lovas török Ujvár felől által jöven az Vágon, Farkasdon, Szelibén, Zigárdon. Sellyén nem keveset vágott le és vitt el a szegénységből. Így azért véletlenül megváltozván az dolgoknak állapotja, mihez kellessék tovább alkalmaztatni magát az mi hadainknak es táborunknak, az ki Szent Góthárdról a Rába mellől által utat ment, hogy már Győr és Komárom felé Sopronynak a táján mintegy tiz nap megnyugodjon; megkerülte éppen az Fertőt Óvárhoz sietvén, onnét Győr felé, mindent elélvén, elrontván, mint a sáskahad elsepervén és az éretlen szőlőkben is igen nagy kárt tévén. Az török pedig Fejérvár felé ment volt minden hadával; oly csudálatosan pedig és jámborúl, hogy valamely végház Montecuccoli úr generalisságában találtatott, a legrosszabb palánkokat is: Keszthelyt, Vásonst és a többit, annyival inkább Pápát, Beszprimit semmi uttal nem bántotta, sőt nagy alázatosan quártélyt kért tőlök, hogy ne lőjjenek, valahány darab kenyeret és ital vizet, melyet közönségesen az emberek tulajdonítanak nagy erőtlenségének az török tábornak, mások Montecuccoli uramnak köszönik ezt.

Jelen voltak pedig az consultatió és conferentián az két herceg,¹ direktori az imperiális hadaknak,² monaszteriumi püspök³ és Durlak. Más fejedelmek is: Szalczpach (igy!), Holstein, Franczusok valahánya generális Kellinivel,⁴ mert Szoinló⁵ betegen fekszik, . . . ezeken kívül Generalisok: Montecuccoli, Zuza, Sparr, generalis commissarius Hohenfeld

¹ Gonzaga és Lobkovitz.

² Badeni Lipót örgróf, Waldeck és Hohenlohe.

³ Münszteri püspök.

⁴ Coligny.

⁵ Egyik francia vezér felismerhetlenségig elferdített neve.

és többen egyebek, velek együtt jött cancellarius¹ uram alá. Ezekkel együtt az mit végeztünk és felküldöttük őfelségének. Precise mostan nem bizhatom, de jónak tartom, ha meg nem változik ismét. Az többi között, mely magunkat illeti, personalis insurrectiót parancsol őfelsége, mind az Dunántúl, mind penig innen, igen sietséggel. Kik készen lévén, menten menjenek, az hová fogják kívánni az generálisok. Meltónak ítélem azért lenni és szükségesnek, hogy kegyelmed is Palatinus auctoritásával írjon e szerint az vármegyéknek.

Az mi penig az kegyelmetek táborozását illeti, volt arra is reflexió, ha az török derék erővel által jönne az Dunán s arra felé tartana, Zuza uram hada siessen segítségére menni kegyelmeteknek. Kegyelmetek is pro se nata et occasione, ha Fülel felé, vagy a tájára fordítaná hatalmát az török.

Elvégezvén itt az consultatiót, monasteriumi püspök és Durlak a több fejedelmekkel és Franczusokkal az tábor után sietett, Montecuccoli uram és Paar (igy!) is a szerint. Zuza uram vissza ment Bécsbe, von Traun uram felvitte és reportálta az opiniót őfelségének.

Nádasdi uram bucsuzik és nem akar tovább az hadakkal maradni, az kik el is oszlottak, kevés maradván helyben, mivel az fizetést is nem akarják tovább continuálni nekik. (Kelet nélkül.)

(XXXII.) Az mi hadaink által jövének az Dunán, tegnap utólszor Nádasdi uram magyar és horvátokkal mentenek, utoljára értek, az kik egyébként elől szoktak járni ; azonban az franczusokat küldték elől avangardiában, kik igen animatusok és olyat is beszélének, hogy ha nem akarja is, reá veszik Montecuccoli urat az ellenségre. Isten látja, oly nagy és szép hadaink vannak, kiket csak magam is láttam, hogy bizvást megütközhetünk az ellenséggel, kiről oly hir foly itt minálunk, hogy által kelvén minden hadával az Dunán, kegyelmetek felé tart ; féltem is kegyelmeteket, nem lévén elég erővel ellenek, az mieink penig késedelmesekek, nem érkeznek in tempore. Élések sincsen az utban. Méltó azért kegyelmeteknek vigyázni és őrizkedni mennél jobban. Most kellene Esztergamot is megszállani, kihez nem sok kedvét látom Montecuccoli úrnak. Egyébaránt mondják, hogy igen megromlott az ellenség is, harezokban is elveszett a színe, kiváltképpen gyalogságának.

Igen betegeskednek s halnak ők is az ebek ; mi is sok beteget számolunk imitt amott, nem sok hia tiz ezernek.

Bécsben mondják, hogy érkeztenek ujjonnan franczusok, mintegy

¹ Hocker Pál.

három ezeren ; az imperiumi gyűlésben el is végezték, hogy contiunálják a hadat több esztendőkre is, valamíg az szükség kívánja : más keresz-tény fejedelmeket is invitáljanak az hadra . . .

Posonii die 12 7 bris 1664.

P.S. Zuza uram elhagyta az generálisságot és hadakat ; generális Sport (igy!) tették helyébe. Csudálatos hir futamodott Hispániából, tudni illik, hogy az király ugyan most mindjárt éltében resignálni akarná az gubernatiót a királyné asszonynak, feleségének. Kiből sokat érthet kegyelmed és az consequentiákat is, melyek ebből fognak következni.

(XXXIII.) . . . Gyülekeznek most is mindenfelől az hadak. Ezer francia megyen az armadához ; Hohenlohe uram hátralevő népe is mintegy három ezerig, az is oda siet, Kaiserstein uram is Győről arra igyekszik. És így elég számosan lennének, csak az Úr Isten engedné, hogy mi-velnének valami haszonra valót . . .

Posonii die 19. 7 bris 1664.

(XXXIV.) . . . Az mi derék és hatalmas hadaink mindez ideiglen is még csak az Vág partjára sem helyezhették magokat, hanem inkább a Dudvágot őrzik. Látjuk minden éjjel a tüzeket, hogy a falukat égetik a mieink. Mind ekkoráig sem hihettük, hogy az töröknek derék ereje által jött volna a Dunán, hanem tegnap mintegy négy óra tájban ebéd után érkezék az armadátul Nádasdy uram. Én hozzám be sem tért, elsietvén ; postán ment fel is Bécsbe ; Zichy uramtól üzenvén némely dolgokról én-nekem, kinek summája ez : hogy az töröknek ereje Ujvár táján fekszik s az mieinknek az intentiójok s elvégzett akaratjok, megütközzenek véle. Adná az Úr Isten, mivelne immár egyszer valami jó dolgot a jó Montecuccoli ur, de én nehezen hiszem, hogy megütközzenek az ellenséggel, vannak is bizonyos okaim erre. Mivel olyat hirdetett es üzent is Montecuccoli, hogy az török száz ezerig vagyon, kit én nem hiszek, mert még . . .¹ ezerig sincsen, kiváltképpen az, ki ütközetre való volna. Második : Montecuccolinak az szándékja volt eleitül fogvást, a Vág mellett Galgóczig csináljon fel . . .*(olvashatatlan)* . . .nek. Harmadik : minthogy olyat értek, őfelsége minémű requisitumokat kíván, azok lehetetlenek és így félek, rajta el ne olvadjon az megütközés. Tartván egyébaránt az generalis konfliktustól, annyival inkább, mert sem Zuza, sem Zrinyi uram hadai nem lévén. Jól esnék azért, ha az fölföldi had ezekhez nyomokod-nék, kiváltképpen, ha ugyan meg kezdene a derék harcz lenni, annál na-

¹ Az írás itt teljesen olvashatatlan.

gyobb segítséget nyújthatnának ők is. Az vármegyéknek is, úgy látom, nem nagy kedvek vagyon az personalis insurrectióra, sőt inkább deprecálja mindenik, exponálván veszedelmét és kárvallott nyomorult állapotját; nem is tudok még, kik ültének volna föl közülük, sőt félő e mellett az is, az particularis, kit adtanak, el ne muljék és csak füstbe ne menjen. Erre nézve azért azt várhatom, hogy . . . vissza jön Monteculy (igy!) úr megint és azt kevés szőlős tartományt, s az hátralevő hegyalját éppen semmivé teszi. Azonban az kvártélyba való beszállásnak ideje majd elérkezik, Pozsonytól fogva Trenchénig vesz kvártélyt hadának. Kihez képest erről is gondoskodnunk kelletik, hogy az, kik itt nem volnának szükségesek, látnák ők, azokat hova helyeztetnék, az kik pedig szükségeknek láttatnának lenni, azokat se osztaná szabad akaratja szerint, ahová maga akarná, avagy pénzért kovártélyozná Montecuccoli uram, hanem rendelnék el idején, az mint azt is, mit adjanak nekik, mert ezek bizonyára elromlottanak és rosszaságra jutottanak teljességgel, annyi-val is inkább, ha ezt a kis szüretet ki huzzák torkokból és elprédálják. Az imperiálisok és az gallusok azok mégis magok pénzén élhetnek, de ezek csupán csak prédálással.

Pozsony, 19. 7 bris 1664.

(XXXV.) . . . Az itt való állapotokról azt irhatom kegyelmednek, hogy csak jöttön jön és mentest megyen az sok kurir. Negyed napja maga ment fel Nádasdy uram Bécsbe postán, harmad napja pedig gróf Traun Landtmarschall úr ment alá az armadához; mit tractálnak, én nem tudom, de most sem bizhatom, hogy valami jót cselekedjenek, mivel Montecuccoli uram hol által akar menni az Vágon, hol hátrább megy az Vágtól, az minthogy most is Majténhez vonta vissza magát s az magyarokat (kik közül levágott Galgócznál mintegy százig a török) az armada mellé Galgócz ellenében helyeztette. Noha bizony cselekedhetnének hasznos dolgot, ha jót akarnak, elég népek lévén . . . francziák is többen jönnek, kiket nem akarván admittálni, azt üzenték, minthogy immár benn vannak az imperiumban, ők bizony csak eljönnek, de ezek talán csak későbbben érkeznek. Számtalan mindenütt a sok beteg, kik fedél nélkül lévén, úgy halnak, mint az barmok . . .

Posonii 22. 7 bris 1664.

(XXXVI.) . . . Igen örömet értem, hogy azok az vármegyék jó egyességgel, örömet és számosan is felülnek. Jónak tartanám az én vékony itéletem szerint, ha kegyelmetek is, Szendrő, Füle és Léva felől feljöhetne és közben venné az pogány ellenséget, az extrema unctiót adhatná nekie. Noha bizony máskeppen is annyi népünk vagyon immár az Vág mellett, hogy máskeppen is erősebb az ellenségnél. Az török pe-

nig, az mint mindnyájan valakik onnét jönnek, mind pribékek, szabaduló rabok és elfogott nyelvek, sőt az egész világ kiáltja is, hogy ugyan megerőtlenedett, hal is és számtalan a beteg, úgy hogy csak reá mennének, adná Isten szerét és lelket, könnyen semmivé tehetnénk azt az ellenséget.

Tegnap és ma hozták hírről, hogy az mieink Galgócznál a hidon derekasan által mentek volna az Vágon, kit jó jelnek tartok ; talán Isten megszálja sziveket és mívelnek valamit. Egyébaránt ezek mind udvarnál, mind az táborban olyanok, mint az teknyőben az viz, mennének is, nem is az ellenségre. Az udvar igen perplexus és kiváltképpen Portia uram, úgy annyira, magát is alig tudja, hun (igy!) van, mivelhogy őkegyelmére vetnek, hogy az imperialis Bannumot reá küldötte Erfurt városára, az kik az Heroldot publice az piacra vitték és megpálcázták az prégely (?) alatt gyalázatosan . . . Az mi hadainkban számtalan a beteg ; itt minden helyek és városok rakva vannak velek ; nem kételkedem, ezek a gonosz idők szaporítani fogják őket. Az imperialisok és gallusok jól provideáltak költségről az magok betegjeinek. Az császár hada penig, mint az barom, úgy hal ; csak fedél alatt sincsenek ezekben az gonosz üdőkben, semmi provisio, semmi gondviselés nincsen reájuk.

Posonii 26. 7 bris 1664.

(XXXVII.) . . . Ezen órákban érkezék őfelsége kurirja, handbrieflit hozván őfelségétől, kiben őfelsége jelenti, hogy armistitiumot publicált a törökkel, mely minekünk magyaroknak és az egész kereszténységnek valóban keserves és káros ; a mi romlásunknak és kárunknak ez a haszna. Most, mikor szintén kezünkben volt az pogányság, armistitiumot és békeséget publicálni? Ha Ujvárat oda engedte őfelsége, csak keresztet vehet Magyarországra, mert az soha többet nem léssen. Nem irhatok többet keserűségemben kegyelmednek.

Posonii 29. 7 bris 1664.

(XXXVIII.) . . . Az itt való dolgokról egyebet nem irhatok kegyelmednek. Nyilván nagyon kegyelmednél, hogy az urak pro ultima 8 bris fel nem mentenek Bécsbe, azért is, hogy Palatinus uram jelen nem lehetett és hogy én is nem akartam felmenni. Most ismét 25 praesentis hivatta Őfelsége fel az urakat, engemet is ; immár negyedik levele az, kivel hivat, hogy az több urak előtt fel menjek és szokása szerént confidenter akar velem minden dolgokról magánosan conferálni. Felmegyek azért immár Isten segítségével. Engemet bizony senki arra nem veszen, hogy jóvá hagyjam azt a veszedelmes békeséget, az ki minket elvesztett s mi velünk az kereszténységet magát is ; az mit Isten ad értenem és jó

conscientiám, meghmondom, lássa aztán Őfelsége, mit cselekszik. Könnyű bizony az jó németeknek békével nyugodni, mink azonban csak elvesztünk. Az több keresztény fejedelmek is azt tudják, hogy minekünk ugyan jól van ez az békesség, mivel nem szólunk és nem panaszkodunk. Palatinus uramat várjuk az terminusra, noha azt is némelyek kétségbe veszik, holott Palatinus uram Lipcsén betegen fekszik és az kurára hévizhez, több kedve vagyon, hogy sem az bécsi consultatióra . . .

Posonii. 18. 9bris 1664.

SEBESTYÉN JÓZSEF.

A HÓRA LÁZADÁS ELFOJTÁSÁRA VEZÉNYELT KARHATALOM MAGATARTÁSA.

A Szolgálati Szabályzat a fegyveres erő hivatásáról szólván, mondja, hogy ez békében kivételesen a belrend és biztonság fenntartására van hivatva.

Ebből kifolyólag nem lehet előttünk közönyös vagy csekély jelentőségű azon gyászos emlékű történelmi esemény tárgyalása, midőn II. József császár uralkodása alatt Erdélyben az oláh pór-lázadás elfojtása céljából a fegyveres erő mint karhatalom kirendeltetett s hogy ez mikép viselkedett s mily eredményt ért el ebbeli hivatásában.

A karhatalom legfontosabb feladatával megbízott csoport parancsnoka volt : Kray Pál alezredes, ki utóbb, 1799-ben, mint tábornagynagy a felső-olaszországi hadjárat alkalmával Scherer francia hadvezér fölött Magnanonál teljes győzelmet aratott.

A cs. és kir. hadilevéltár 1909. évi Közleményeinek VI. kötete ezen kiváló katonára leveleit a szepességi Kray-család kezéből véve, a nyilvánosságnak adta át. Ezek közt több levél az oláhok lázadása s karhatalmi elfojtásával foglalkozik s figyelemreméltó adatokat szolgáltat ezen történet megírásához.

Az adatok összességét áttekintvén, tanulságos, de egyúttal szomorú képet nyer az olvasó arra nézve, hogy miként viselkedtek egyes karhatalmi csoportok, hogy a törvényes rend, a polgárság élete és vagyona, mint nemkülönben a katonai becsület, minden körülmények közt biztosítva legyen.

Ezekből is kitűnik, hogy a katonai előljáró, kit a helyzet és a viszonyok nagy hatalommal ruháznak fel, nemcsak háborúban az ellenség előtt, de béke idején is ezrek sorsát tartja kezében.

Ha valahová, — bizony ide ember kell a gátra, kinek esze

és szíve egyensúlyban áll, — ki elég bátor megfontolás után a helyes útát választani s nem teszi ingadozó elhatározását függővé azon rejtvényes kérdéstől, hogy mit szól majd ehhez a felsőbbség? mert ha ezt teszi, rossz, ha azt teszi rossz s mindenképen baja lesz belőle. Az effajta parancsnok biztos veszedelme a közügynek.

A magyar történelem két nagyobbszabású pórlázadást tár elénk, a melyekben úgy az okozati vonatkozást, mint az események jellegetes azonosságát megtaláljuk.

Ebből kifolyólag kívánatosnak tartjuk, hogy a midőn a Hórlázadással foglalkozunk, a Dózsa György néven ismert pórlázadásról is röviden megemlékezzünk.

Hunyadi Mátyásról a szájhagyomány megörökítette a jobbágyok sorsát jellemzően érintő azon esetet, midőn az igazságos király Gömörben vendégül látta főurait.

Tudjuk, hogy az önző főurak szívében Mátyás király uralkodóelveinek hatása nem volt maradandó. A nagy király halála után az elnyomott nép ajkán, nem ok nélkül támadt a szálló ige: «Meggalt Mátyás király, oda az igazság.» Az ő nagy lelke emberhez méltó sorsot adott a népnek, de a jövőre nézve nem tudta azt biztosítani.

Mátyás halála után következett a gyöngye II. Ulászló. Olyan uralkodót kívánt az oligarchia, «kinek üstökét kezében tarthatta.» Dobzse László (így jellemezte kora) nem bánta, nem védelmezte a föld népét az oligarchia túlkapásai ellen.

Akkor történt, hogy Bakócz Tamás biboros esztergomi érsek 1514 tavaszán kihirdette a keresztes háborút a török ellen, a melynek fejében bűnbocsánatot ígért a népnek. A földesuraitól elnyomott nép, hogy az igából szabaduljon, meg talán vitézi remények által biztatva, tömegesen gyülekezett a keresztes zászlók alá.

A mezei munka időszaka volt. A férfiak eltávazása folytán nem volt ki megmunkálja a földet. A nemesség tiltakozott a népnek ily tömeges elvonása miatt. A jobbágyokat visszakövetelte, azok ellen, a hol teheté, szigort, erőszakot alkalmazott s kegyetlen volt; másutt a visszamaradt családtagokat sanyargatta, hogy a férfiakat hazatérésre kényszerítse.

Bakócz érsek hiába adott ellenparancsot a keresztes hadak további gyülekezése s a seregbe való felvétele iránt, a nép csak tódult és tódult Dózsa György táborába s dühe tetőpontra hágott, midőn szegény porontyait s feleségét sújtotta az önérdékben sértett földesúr kénye.

Aztán tudjuk mi történt. Kitért a pórlázadás. Gyilkolták az urakat s porrá égették kastélyaikat. S a midőn leverték a pórnép lázadását, a nemesek visszagyilkolták a népet, mert a megvadult ember indulata kiszámíthatatlan.

Most lássuk, mi történt két és fél évszázad múltán Erdélyben. A jobbágnak mindenhol szánandó volt sorsa, így nálunk Magyarországon is. A törvény oly jogot biztosított a nemes osztálynak, mellyel a sanyarú porig elnyomhatta a szegény parasztot s kegyetlen bánásmóddal a nép sorsát még nyomorútabbá tehetette.

A XVIII. században ilyen szomorú polgári s erkölesi viszonyok uralkodtak. Főleg Erdélyben, hol az úri önkény járma alatt szolgálai engedelmisségben nyögött az oláh paraszt. «De», mint Horváth Mihály történetírónk az 1848-iki szabadságeszmék ihlete alatt mondja «az ily népek türelmének is megvan a maga határa, melyen ha egyszer átléptek, szilaj árként tör ki az elvadult lelkek indulata s féktelenül rombol és pusztít, mintegy iszonyú bosszúeszköz, a megsértett, elnyomott emberiség nemezésének kezében.» Így történt az Erdélyben is.

József császár nemcsak korát meghaladó, nagyértelmű, de nemesen gondolkodó s jószívű uralkodó volt. Látta a köznép jobbágyi méltatlan elnyomatását. Igazságos lelke megesett a szegény paraszt nyomorúsága fölött. Kétszer is megfordult Erdélyben s a néppel való érintkezése alkalmával részvéte megnyilatkozott a jobbágyok sorsa iránt s ellenérzelmeit sem titkolhatta a nemesség igazágtalan előjogai fölött. S a nép szebb jövő reményében, a császár pártfogása alá helyezkedett. Kérelmekkel járultak eléje s bátorságot vettek arra is, hogy nagy utat megtéve, Bécsben is fölkeressék a jószívű uralkodót, kinek minden szánandó sorsú emberhez lehetett egy jobb és egy szebb jövő reménységét felkeltő szava.

Így hazánkban, a pórnép fölszabadulásának eszméje a jobbágyi szolgaság ellen kiadott rendeletei által is, József császártól

eredt ; ő vetette el annak magvát a nép közé, a mit utóbb véres küzdelem árán vívott ki az emberiség s nálunk 1848—49-ben a nép már a nemességgel együtt küzdött ki az uralkodó kormányrendszer ellenében.

Sajnos, hogy József császár mint nem alkotmányos uralkodó, csak az egyik, t. i. azon félt nyerte meg philantrop eszméinek, a melynek lemondani nem, hanem csupán nyernie lehetett s ez hozta meg aztán az országos veszedelmet.

Midőn az oláh nép a császár hatalmas személyében látta pártfogóját földesuraival szemben, az eddig alázatos paraszt tiszteletlen, majd engedetlen magaviseletet tanusított. Viszont a nemesség ősi jogaira támaszkodva, az engedetlen jobbágy iránt szigorú, erőszakos, sőt embertelen vala. A botozás, bebörtönözés, birságolás, a jobbágy marhájának, terményének elkobozása stb. napirenden volt.

A pórnép lázadó hajlama nemcsak Erdélyben, de Magyarország más területein is mutatkozott, főleg az oláh fölkelés hírének benyomása alatt. Mert a köznép, ha más vagyonának elosztása vagy eltulajdonításáról is van szó, a lázongásra amúgy is kapható.

Arad megyében, Lugoson és Temesvárt is lázadásra való hajlam mutatkozott. Debreczen, Munkács és Lőcse 1785. év elején kért és kapott egy-egy osztály (2 század) gyalogságot Eperjersől karhatalmi kirendelés gyanánt.¹

Hogy Erdélyben oly nagy kiterjedést öltött a forrongás, azt a már említett körülményeken felül, nemzetiségi és vallásfelekezeti viszonyoknak s azon időben még csak sejtett — lappangva működő orosz izzgatásnak is tulajdonítjuk.

Az előadottak igazolására jellemző Erdély egyik törvényhatóságának, az oláh lázadás folyama alatt történt fölterjesztése, a melyben azt olvassuk, hogy : 1761-ben (Mária Terézia uralkodása alatt) a háború miatt alig volt 1 zászlóalj és 1 lovasszázad az országban s csönd és béke volt. Most annyi a katonaság és patakokban folyt a vér s számtalan falu égett porrá.²

Az orosz izzgatásra enged következtetni, a még csak lázongó

¹ *Mitteilungen des k. u. k. Kriegsarchivs.* 1909. VI. kötet. 21. l.

² *Id. gr. Teleki D.* A Hóra-támadás története. 76. l.

oláhoknak abbéli követelése, hogy a császár fegyvereket osszon ki nekik, mert ha ő nem ad, eleget kapnak más hatalmasságoztól.¹

De kétségtelen, hogy a lázadás legfőbb és indító oka volt az oláh nép sanyarú helyzete. Elnyomatása miatt hiába fordult panaszával a politikai hatóságokhoz, vezérei hiába jártak Bécsben a császárnál, — az ősi rendszer korlátain, a nemesség önző makacságán, megtört minden természeti s emberi jogból eredő kívánságuk.

Ennek következtében az oláhság titkos gyűlésein összeesküdt a törvényes rend ellen s vezéreinek és pópáinak befolyása alatt elhatározta, hogy «az egész országot fel fogja lázítani s Isten akarata s a császár parancsa folytán a magyarokat mind le fogja ölni»²

Komor, aggodalmat keltő jelenség az, midőn a pór nép megmozdul; midőn haragos tekintetében a bosszúérzete megvillan; előbb egyesek, aztán csoportok, végül tömegek verődnek össze támadó szándékkal, — s nincs a közelben védelem, nincsen törvényes karhatalom, mely a veszélybe jutott értelmiosztályt, az urendet oltalmába vegye.

Elgondolhatjuk Erdély oláhlakta vidékein az úrinép aggodalmát, nyomott érzületét, midőn a különben alázatos oláh nép — itt, majd ott, megtagadta az engedelmisséget s tiszteletlen és fenyegető modorban szólott földesurához, — s a hatóság gyöngye volt a nyers tömeggel szembeszállani.

A megyei hatóság közegei a szolgabírák s az alispán távol az egyes községektől, alig rendelkeztek néhány pandúrral, kik csendőrszolgálatot teljesítenek, de katonai fegyelem, képzettség s önfeláldozás nélkül, nem ritkán egyetértésben az üldözött gonosztevő eggyennel.

¹ 1783. évben 15 szekérrel jöttek orosz szentképkereskedők az országba. Ugyancsak az oláh lázadás leverése után a Hóra-Kloska kivégeztetését s más efféle jeleneteket ábrázoló képeket árústottak el az orosz kápárusok. Ezt a közvélemény veszélyes bujtogatásnak tartotta. Efféle képek ma is előkerültek az oláhlakta vidékeken.

Id. gr. Teleki D. id. m. 99. l. *Horváth M.* Magyarország történelme. VII. k. 564. l. *Szilágyi S.* A magyar nemzet története VIII. k. 417. l. *Marczali Henrik* Magyarország története II. József korában. III. k. 16. l.

² *Szilágyi Ferencz.* A Hóravilág Erdélyben. Budapesti Szemle. Új folyam, 1866. VI. k., 56. és 63. l.

A katonaság béke-állomásairól — gyalogmenetre utalva — mire odaért, a lázadók fölperzselhették a falvakat, rabolhattak, gyilkolhattak tetszés szerint.

Ezen már magában is nyugtalanító állapothoz járult egy kicsinyes visszavonás, mely egyrészt a legfelsőbb politikai hatóság az erdélyi kormányzók, másrészt a katonai főhadparancsnokság közt volt, mint ezt utóbb látni fogjuk; minek folytán minden rossz összejött Erdélyben s megnehezült az idők járása a szerencsétlen országrész fölött.

Mint 1514-ben a keresztes hadjáráshoz való gyülekezés, 1784-ben a harátőrezredek szervezése céljából történt *összeírás* adott rá módot a népnek, hogy tömegei sokaságával lázadásba törjön.

Az erdélyi határőrezredek Mária Terézia királyunk alatt 1762—1765. évben állították fel. Előzetesen a határszéli községek irattak össze. József császár ezen hadszervezet továbbfejlesztése céljából szintén utasította a főhadparancsnokságot, hogy próbaképen írják össze azon községek lakosságát, melyeknek a határszéli vonalba való bevonása katonai szempontból hasznos volna.

Az oláh nép azonban, hogy szabaduljon a jobbágyi szolgátság járma alól, az ország belterületén is tömegesen iratkozott hadiszolgálatra. A katonai parancsnokság József császár rendeletét tévesen fogta fel s Gyulafehérvárott Ortmayer főhadbiztos, a nála pópáival együtt megjelent oláh népet községenként összeírta, minek folytán nyáron csak néhány hét alatt 81 falu népe határőrszolgálatra jelentkezett.

De a feliratkozott nép fölmentve érezte magát minden jobbágyi szolgálat alól s az adófizetést is megtagadta; szívében az úri rend iránt, a bosszú érzete által vezérelve nyíltan fenyegetőzött a bekövetkezendő rablás, gyilkolás és gyűjtogatással.

József császárnak a köznép iránti jóindulata s a jobbágyi rendszer ellen való szándéka közismert vala. Nem csoda, ha a legfőbb hadúr kormányzati elvei s az elnyomott népért való részvét a katonaságnál is kifejezésre talált. Minek folytán a parancsnokság nemcsak az összeírást végezte készséggel, de a hadsereg egynémely tiszttagja elejtett szavai által reményt keltett a népben az iránt, hogy sorsa a császár jóvoltából majd jobbra fordul.

Az aggasztó jelenségek daczára, a kormányhatóságtól József

császárhoz küldött jelentések nem ecsetelték híven a vészterhes állapotot s nem adtak okot aggodalomra. Pedig mindenki onnan várta a határozott intézkedést.

Midőn az oláh nép izgatottsága nőttön-nőtt, br. Bornemisza János főispán és Karp alezredes Hunyad megye egy részében két zászlóalj gyalogságot portyáztattak. De a nép daczos magaviselete miatt nem látták tanácsosnak a katonai körutat folytatni.

E két vezéregyéniség részéről a helyzetnek ily módon történt megítélése már magábanvéve beteges politikai és katonai tünetre vall; mert két zászlóalj a fegyvertelen nép ellen oly erőhatalom, hogy annak már megjelenése is aggodalmat kelt a népben. A meghunyászkodott visszavonulás a haderő tekintélyét csorbította s vizsont az oláhok merészségét növelte. Karp alezredes Bornemisza főispán többszöri fölhívása daczára nem volt hajlandó a lázongó Hátszeg vidékére katonaságot küldeni.

Ennek folytán br. Bruckenthal Sámuel Erdély kormányzója megkereste a nagyszebeni főhadparancsnokságot az iránt, hogy tiltsa meg Karp alezredesnek az oláhokkal szemben tanúsított kétes magatartását s a közrend érdekében intézkedjék, hogy a katonaság a megyei tisztviselőkkel egyetértésben járjon el. Végül kérelmezte, hogy a zavargások megakadályozása végett négy zászlóalj gyalogság s egy osztály lovasság vezényeltessék Hunyad megyébe.

A gubernium részéről szeptember 23-án fölküldött jelentés — mint említém — nem adta híven elő a komoly valóságot, hogy az uralkodót kellően tájékoztassa, minek folytán a leérkezett válasz lényegében következő vala: «Forma szerinti lázadásra nem ment a dolog, remélhető, hogy az eddig tett intézkedések sikerre fognak vezetni; egyébként a néppel szeliden kell bánni, csupán a föllázítók és gyilkosok büntetendők szigorúan».

Ezalatt az oláhok az éj leple alatt gyűléseztek, tanácskoztak és határoztak. Vezérül választották *Hórá*t, családi nevén *Ursz Mikló*s-t, a ki 54 éves kamarai jobbágy vala, saját vallomása szerint sem írni, sem olvasni nem tudott volna. Második vezérül *Kloska Ju*ont, harmadik vezérül *Krizsán György*öt. Ezek is kamarai jobbágyság valának, utóbbi a Gyulai Ferencz gyalogezredben szolgált mint közkatona.

Október 31-én az oláhok a Fehér-Körös völgyében Nyirfalván (oláhuul Mesztakon) gyűltek össze Krizsán vezérlete alatt. Következő napon, nov. 1-én, a tömeg folyton szaporodva, Káposztalfalvára (Kurety) vonult. Hollaky alispán a szolgabírákkal s néhány pandurral Nyirfalván akarta őket meglepni; de késő érkezett a helyszínére, minek folytán csak a szolgabírákat a pandurokkal együtt küldte az oláhok nyomában. Ezek éjjel érkeztek Káposztalfalvára s Krizsánt elfogták. De ez föllármázta a népet s ezek a vezért kiszabadítván, a szolgabírákat agyonverték, a pandurokat kegyetlenül elverték; — a ki birt, elmenekült.

Itt kezdődött a véres lázadás. Következő napokon — csoportokra oszolva — az egyes községek lakosaival egyetértésben, az úrrendet, kor- és nemre való tekintet nélkül, a legembertelenebb módon kinezva legyilkolták, az értékes ingóságot elrabolták, a mit nem birtak értékesíteni, vagy élvezni, azt megsemmisítették. Az épületeket elhamvasztották és lerombolták. Ugyanezt tették a református és katolikus templomokkal. A vallás eszközeit paraszt aljassággal megbecstelenítették, más vallásbelieket, a görög nem egyesült vallásra s az oláh nemzeti ruha viseletére kényszerítették. Ezekből kitetszik, hogy a lázadás gyilkos pusztítása: faji, nemzeti és vallásfelekezeti jellegűt öltött.¹

Ezúttal megemlítenünk tartjuk, hogy a lázadás eredő helye a Fehér-Körös, az Aranyos és az Ompoly forrás vidéke, s eme vizek felső folyásain elterülő havasok valának oláh falvaikkal, Kőrösbánya, Abrudbánya és Zalatna veszélyeztetett központokkal.

Közleményünk keretei nem engedik, hogy az oláhok pusztításaival részletesen foglalkozzunk. Az olvasó, kit e gyászos idők eseményei érdekelnek, megtalálja azok leírását számos korabeli okmányban s több érdemes történelmi munkában.

Részünkről áttérünk azon politikai s ezzel kapcsolatos katonai

¹ A Hóravilág Erdélyben. I. m. 73. l. A zarándmegyei havasok közé menekült oláh rablóbandák 1784. év nyarán és ősszel megadták a példát a rablás és gyilkolások módszerében. A fellázadt oláh pór nép ősi hajlamánál fogva (akár manaprag a mi vándor oláhczigányaink) kész veszedelem valának a vagyonos osztályra nézve s a szó értelmében véve, az anyaméhben levő magzatnak sem kegyelmeztek. *Marczali H.* i. m. III. k. I. fejezet.

dolgok ösmertetésére, melyeket ezen rövid munka keretében — mint eddig kevésbé tárgyalt irányt — magunk elé tűztünk.

Br. Bruckenthal Salamon Erdély kormányzója, nagyszebeni székhelyén nov. 4-én kapta az első jelentést az oláhok dúlásáról. Azonnal ment a rossz hírrrel a katonai főhadparancsnok, br. Preiss Ferencz tábornagyhoz, ki 58 szolgálati évvel, már koros ember volt.¹

Preisst a rossz hír meglepte s úgy nyilatkozott, hogy ez mindenképen baj. Ha a fölkelőkkel szigorúan bánik, a császár őt fogja hibáztatni, hogy alattvalóit meglövette. Ha azt nem teszi, akkor nagyobb baj következik s így is ő lesz a bűnös².

Kétségekívül jellemző nyilatkozat, midőn a parancsnok fél a felelősségtől s ebben elsősorban önmagát félti s eszébe sem jut arra gondolni, hogy mit hoz a köznép lázadása, mi lesz az országgal és mi a szerencsétlen úrrenddel.

A polgári kormányzó és a főhadparancsnok, bár a nagyszebeni főpiacon egymáshoz közel laktak, az oláh zendülés ügyében, a fenyegető vész daczára nem szóbeli úton, de négy napon át írásban értekeztek, — hogy saját igazolásukra kéznél legyen az írásbeli dokumentum.

Végre nov. 7-ik napján, midőn a pórság gyilkos pusztítása javában duhögött, a lázadás gyors elnyomása érdekében szóbeli határozat céljából összejöttek. De eredménytelenül, mert a kormányzó fölterjesztésében azt írja: «a szóbeli értekezések még kevésbé sikerültek, a mennyiben egymást teljességgel meg nem értették».³ Csodálatos vak esőkönyösség uralkodott felettük az áldatlan viszályban.

A főhadparancsnok a katonaság kirendelése iránt némileg intézkedett s nov. 6-án közölte a kormányzóval, hogy mely csapatok s hova rendeltetnek ki Karp alezredes és Stojanovich

¹ Preiss F. 1771. év elején neveztetett ki Erdély főhadparancsnokává s mint népszerű ember az 1781. évi hódeli országgyűlés teljhatalmi biztosaként szerepelt s annak végeztével a gubernium az erdélyi honfiak közé leendő fölvetél végett a császárnak javaslatba hozta. A Hóravilág Erdélyben. I. m. 302. l. és Mitteilungen des k. u. k. Kriegsarchivs. 1909. VI. k. 16. l.

² Előbb i. m. 305. l.

³ U. o. 307. l.

őrnagy alatt, utasítván arra, hogy a megyei tisztviselőkkel egyetértőleg járjanak el ; de egyszersmind meghagyatott nekik, hogy minden ténykedéstől komolyan és okvetlenül tartózkodjanak. (Jedoch sich von aller Thätigkeit ernstlich, und ohnfehlbar, zu enthalten.)¹

Ezen intézkedés — mint látni fogjuk — az úriosztályt nemhogy megvédelmezte volna, de sőt annak végzetes kárára szolgált.

Az Erdély területén elhelyezett csapatokat, az alább közölt «Kimutatás» tünteti fel.

Kimutatás

azon csapatokról, melyek az 1784. évi oláh fölkelés időszakában Erdélyben voltak s részben alkalmazást nyertek.

A csapat test

száma	n e v e	fegyverneme	állomása	gránátos század	zászlóalj	létszáma
1	*székely határőr...	gyalogezered	Csikszereda	—	2	2861 e.
2	*székely határőr	„ „	Kézdivásárh.	—	2	4135 e.
1	*oláh határőr... ..	„ „	Orlát	—	2	2412 e.
2	oláh határőr ...	„ „	Naszód	—	2	3690 e.
31	*gr. Orosz József altbn.	„ „	Fogaras	2	4	4279 e.
51	*gr. Gyulai Ferencz altbn. ...	„ „	Kolozsvár	2	4	3934 e.
—	*Székely	huszár „	„	—	5	{ 3398 e. 1646 ló
—	*Toscana Lipót főherczeg	„ „	Nagy-Enyed	—	5	{ 2035 e. 2030 ló
—	gr. Kálnoki, utóbb br. Splényi	„ „	Nagy-Szeben	—	5	—
—	*Savoya ²	dragonyos „	Szász-Régen	—	—	{ 1115 e. 1053 ló

Megjegyzés. Ezen osztrák és magyar csapatok létszáma az 1791—92. évi állományt tünteti fel. Ezek egy része *-gal jelölve részt vett az 1788. évi török háborúban Fabris altábornagy alatt más létszámmal. Ezen csapatok Mária Terézia korában állítottak fel.

¹ A Hórvilág Erdélyben. I. m. 305. l.

² A.-Ausztia volt hadkiegészítő területe.

Mittheilungen des k. u. k. Kriegs-Archivs, 1889. IV. Band «Die Kaiserliche Armeen» 8—12. l. alapján.

Hogy ezen csapatokból mi volt Erdélyen kívül, más területi békeállomáson elhelyezve, az mellékes jelentőségű. Az előadandó események igazolni fogják, hogy a Kimutatásban feltüntetett csapatokból kirendelt különítmények, utóbb megfelelő alkalmazás folytán, bőségesen elegendők valának az oláh lázadás elfojtására s a törvényes rend helyreállítására.

A főhadparancsnokság karhatalmi kirendelése daczára az oláhok fölkelése növekedett, mint a lavina s a Fehér-Körös völgyéből a Marosvölgyébe csapott át s rövid idő alatt 80 községben 232 úrilakot elhamvasztott s körülbelül 4000 ember életét oltotta ki. Az úriosztályból valók közül, a kik idejekorán elfutottak, azok Déva, Vajda-Hunyad, Hátszeg, Szász-Sebes, Gyula-Fehérvár és Nagy-Szeben városokban találtak menedéket.¹

Lássuk mi történt a politikai és katonai hatóság részéről a lázadás elfojtása érdekében.

A katonaság több veszélyeztetett városba, községbe kirendeltetvén, számos helyen mutatkozott; néhol apró részekre tagolva mint járőr, vagy őrség fecséreltetett; azonban komoly hivatása szerint sehol sem lépett föl. Kivételesen fordult elő, hogy kisebb osztagok, emberbaráti érzületből kifolyólag, közbeléptek, mert hiszen még a fegyvertelen polgár is megbotránkozik a törvény nyilvános sérelme fölött és segélyére siet bajba jutott szerencsétlen embertársának, bár a főhadparancsnok rendelete, a katonai függelemre való tekintetből, a netalán megnyilatkozó emberbaráti indulatnak is útját állotta.

Említettük, hogy Erdély kormányzója, br. Bruckenthal, a pórlázadás 4-ik napján, a beérkezett jelentéssel átment Preiss tábornagynak a katonaság kirendelése végett. A főhadparancsnokság erre még nov. 4-én értesítette a kormányzóságot, hogy Déván 2, Halmágyon (Zaránd m.) 1 század van készenlétben.

Karp alezredes, ki az Orláton állomásozó 1-ső oláh határőrrezred kötelékébe tartozott, nov. 3-án 300 határőrrel vonult be Dévára. Ugyanott találunk utóbb Kalljáni hadnagy alatt 70—80

¹ A többször idézett munkák adatai. Továbbá *Horváth M.* Magyarország történelme VII. k. 569. l. és a *Mitteilungen des k. u. k. Kriegsarchivs* 1909. VI. B. 11. l. a K. A. Lacy akták alapján.

székely határőrgyalogost és Simén hadnagy alatt 30 székely határőr-lovast.

Nov. 7-ike táján a főhadparancsnokság arról értesítette a kormányzóságot, hogy az orláti 1-ső oláh határőrezredből több század, az aranyos-székbeli határőrlovasságból 2 század, azon felül néhány sorezredbeli század Karp alezredes és Stojanovieh őrnagy alatt kirendeltetett. Intézkedés történt az iránt is, hogy az 1-ső és 2-ik székely határőrezredből 1—1 gyalogzászlóalj Fogarason és Nagy-Szinszékben szállásoltassék el.¹

Abrudbánya város, az őt fenyegető veszedelmet látva, nov. 3-án jelentést küldött Zalatnára a főbányahivatalnak, a melyben katonai segélyért könyörög.

Nov. 4-én Richárd százados parancsnoksága alatt megérkezett a katonaság Zalatnára s a százados haladéktalanul, egy lovas és egy gyalogos katona által (valószínűleg más-más úton) értesítette Abrudbánya városát, hogy a katonai erő oda mielőbb be fog vonulni. Abrudbányát nov. 6-án — mondják — 6000 oláh megtámadta és feldúlta. Csak a véres esemény után nov. 9-én (v. 19?) küldött oda Richárd százados 9 lovast és 19 gyalogost. Mi célból? — bajos volna megállapítani.²

Nov. 4-én az oláhok tömege Pletyinis falu határában gyülekezett. Nov. 5-én Topánfalván a kincstári birtokot dúlta fel. Nov. 6-án — mint említém — Abrudbányára került a sor. Ugyanezen időben az oláhok egy másik csoportja Zaránd megyéből a Kajánvölgyön át Hunyad megyébe csapott Déva felé vevén irányát.

Nov. 6-án a lázadók a Maros mindkét partján Solymostól Homródig égették a falvakat. Karp alezredes 6-án délután csapatával Piskire, 7-én Szászvárosra — a pusztítás színhelyétől elfele — húzódott. Mi célból? — nem kívánjuk ráfogni, hogy: szabadkezet adjon az oláhoknak.

Nov. 7-én reggel az oláhok újból gyülekeztek s a Maros mindkét partján Déva felé vonulának, hogy azt megtámadják. De

¹ *Id. gr. Teleki D.* i. m. 34. l.

² *Szabó Pál* Abrudbánya városa siralmas elpusztulásának valóságos historiája. A város tanácsa a Guberniumhoz benyújtott folyamodványában írja le a szomorú esetet. *L. A Hóravilág Erdélyben.* I. m. 84. l.

Zeik János alispán 70 székelygalogossal, 14 székelyhuszárral (a Kalljáni és Simén csapatából) s a csatlakozó nemes urakkal az oláhok elé ment es megtámadta őket. «A lázadók száma a 300 főt (?) meghaladta. A magyarok a katonasággal együtt mintegy 110-en lehettek». Szürkületig tartott a harc. Az oláhokból elesett 72 ember. Többen a Marosba fuladtak, 44 oláh fogságba esett.¹

A Zaránd megyében dülő oláhok tömege nov. 7-én Vöröspatakot, 8-án Offenbányát, 19-én Szolcsvát, Toroczko-Szt. Györgyöt, 11-én Toroczkot prédálta, hol számuk 1600-ra növekedett. Toroczkon ugyan kevesebb bajt okoztak, mert N.-Enyedről Inezédi Sámuel hadnagy 24 Toscanahuszárral estefelé odaérkezett s a hozzája csatlakozott 17 fegyveres úrral az oláhokat megtámadta. Ezekből többet levágtak és 110-et elfogtak, kiket a következő napon Nagy-Enyedre kísértettek.

Nov. 6-án az oláhoknak egy külön csoportja Benczencz-Gyal máron, a Piski-Szászsebesről Gyulafehérvárra vezető útvonal mentén, pusztított. Midőn a br. Orbán kúriáját prédálták, Sztojánovich oláh határőrezredbeli őrnagy 70 határőr katonával meglepte őket, 20 lázadót lelőtt, 41-et foglyúl ejtett.

Ugyanezen napon Henning százados az oláhok ellen Magyar-Brettyére küldetett, azonban csak a Bormenisza udvarát menté meg, a hol katonáit szállásolta el, egyébként nem bántotta az oláhokat. Nov. 9-én Karp alezredes Hátszegről indult ki s ennek környékén vert szét egy lázadócsoportot.²

¹ A Hóravilág Erdélyben. I. m. 78. l. A Hóratámadás története. I. m. 29. l.

Horváth M.: Magyarország története, VII. k. 570. l. szerint ez alkalommal az oláhok száma már az ötezret meghaladta. Ezúttal megjegyezni kívánjuk, hogy a magyar történelmi munkákban feltüntetett csapatok ereje és fegyverneme, épen úgy a lázadó tömegek létszáma, valamint az elesettek és a foglyok száma nem látszik megbízhatónak. Így pl. a jelen esetben 300 főnyi oláh fegyveres paraszt sehogy sem elegendő arra, hogy Déva városát támadó szándékkal megközelítse, a hol katonaság is van elhelyezve. Ezek szétverésére a fölfegyverezett polgárság is elegendő lett volna. Habár a fellázadt pórnép számát csak hozzávetőleg volt lehetséges megállapítani, de mindenesetre a valószínűség határai közt a követelményeknek megfelelő tömeg létszámában.

² *Gr. Teleki D.* i. m. 31. és 38. l. és *Szilágyi F.* i. m. 80. és 86. l. Utóbbi előadása szerint Karp alezredes Benczencznél szintén ott volt. De mint tudjuk, Karp nov. 6-án délután indult Déváról. Onnan Benczenczig az út legalább is 30 km. Ebből kifolyólag az alezredes ott ugyanazon napon nem lehetett.

Baló László Alsó-Fehérmegye alispánja N.-Enyedről nov. 8-án a Guberniumhoz tett jelentésében előadja, hogy kérelmére Hellebran Antal, a Toscanahuszárok ezredese egy határőrszázadot Hunyad megyébe elindított, 25 huszárt Zalatnán hagyott s csak 25 huszárt küldött N.-Enyedre. A miből következtetjük, hogy ezen időtájt a Toscanahuszárok N.-Enyeden kívül, másfelé voltak.

Ugyancsak az alispán megkeresése folytán Schultz, a székely-huszárok alezredese, Gáldra a főispán birtoka védelmére — előbb 26, majd nov. 7-én 24 katonát (?) egy tiszttel, azután 24 huszárt a lázadók útjába eső Remetére, 10 huszárt Diódra küldött.¹

Ezek, mint látjuk, karhatalmi őrségek valának a vagyoni biztosítására kirendelve. Apró őrségek és kis járőrök, önmagokban védtelenek, s a lázadók felbátorítására szolgálnak csupán. De miféle őrség az, mely a fegyverhasználat jogától és kötelességétől el van tiltva?

Fábián Dániel számvevőségi lajstromozó — regisztrátor — nov. 10-én jelenté az előljáró kormányzéknek N.-Szebenbe, hogy nov. 7-én Károly-Fejérvárba érkezett 1 század székelyhuszár Eichinger kapitány alatt, hogy onnan Dévára folytassa útját.² Fábián megkérte a századost, hogy Alvinczen-Borbereken, hol keresztül fog vonulni, verje szét az ott pusztító oláh bandát s fogja el a főkolompókat. A százados ezt megígérte. De nov. 8-án reggel, midőn Fábián a százados társaságában Alvinczre érkezett, mely várost ellepték az oláhok, fájdalommal tapasztalta, hogy a százados ott meg sem állapodott s a gonosztevőket nem kergette szét, mert mint mondá, Alvincz városába katonai segítség czéljából nem rendeltetett ki s a maga felelősségére parancsot nem kapott. A kapitány még csak azon utczán sem akart keresztül menni, hol az oláhok dúltak. A lakosság a katonák láttára előbújt rejtkehelyéből (mert hiszen a nép a katonát a törvényes rend hivatott őrének tekintette) s újjal rámutattak a rablással foglalkozó oláhokra ; de hasztalan, mert a kapitányt mi sem indította meg, hogy csak egy perczre is megállapodnék, mert a gonosztevőket

¹ Szilágyi F. i. m. 308. l.

² Ez volt azon határőrszázad, melyet Hellebran Antal ezredes Babó László alispán megkeresése folytán Hunyad megyébe irányított.

üldözni rendelete nincs s azok megtámadásának felelősségét magára nem veheti. Borberekben az oláhok megpillantván a katonaságot, szétfutottak (mert ezek is bűnös cselekményök tudatában félték a törvényes rend őreit), de a midőn az elvonult, bántatlanul folytatták rablásukat.¹

A jelen eset nyílt kérdést állít a karhatalomra kirendelt parancsnok elé az iránt, hogy mit tevő legyen? csináljon-e rendet már útközben a lázadó csőceselékkel, vagy hagyja őket tovább dúlni s folytassa útját oda, a hová kirendeltetett, ugyancsak a törvényes rend helyreállítása érdekében? Egy katonai parancsnok, a ki azért rendeltetik ki, hogy bizonyos ponton keresse föl s támadja meg az ellenséget, — ha már útközben találkozik az ellenséggel, vagy annak egy lényeges részével, vajjon nem fogja azt megtámadni — és ártalmatlanná tenni?

A katonai Szolgálati Szabályzat ma a zavargások megfékezésére nézve azt rendeli, hogy «A fegyveres erő alkalmazásának be kell következnie :

a) Zavargásoknál és fölkelési mozgalmaknál, a fölhatalmazott közigazgatási hivatalnok határozott és indokolt kívánságára, azon esetekben, midőn ennek megelőző fölhívásai a törvényes állapot helyreállítására eredménytelenek maradtak, és a midőn a melléje rendelt csapatosztág parancsnoka is a beavatkozás szükséges voltáról meggyőződött»

Ha Fábiant nem vesszük fölhatalmazott közigazgatási hivatalnoknak, — vajjon lehetett-e kétsége a lovasszázad parancsnokának az iránt, hogy ezen «erőszakos eszközökkel ellátott emberek», a kik rabolják és gyilkolják a védtelen polgárokat, sőt a csapatot is ellenséges indulattal fenyegethetik, ezek ellen a karhatalmi beavatkozás — a politikai hivatalnok felhívása nélkül is — nemcsak szükséges, de kötelességszerű ténykedése a karhatalomra kirendelt csapatnak?

Egyébként az oláhok lázadása nyilvános vala, ennek megállapításához politikai hatóság közegére nem is volt szükség. A mi talán mentségére szolgálhat Eichinger századosnak, az a főhadparancsnokság ferde intézkedése; bár a százados annak

¹ I. m. 309. l.

szellemében sem kísérté meg az eljárást, a mi különben az ügynek amúgy is csak kárára lett volna.

Egyébként a karhatalom alkalmazását illetőleg, ezen vészes időben elkövetett hibák, lényeges tanulságot szolgáltatottak arra nézve, hogy a Szolgálati Szabályzat I. r. 70. és 72. §§ határozmányaiival, a karhatalom hivatása és alkalmazása a józan ész követelménye szerint — az állam és a társadalom érdekeinek megfelelő színvonalra emeltessék — mindezen ténykedések elhatározása, ha a karhatalom eljárására nézve külön szabályzat nem volt, a mint az kitetszik József császár alkalmi intézkedéseiből is, a józan megfontoláson alapszik. A kinek van hozzávaló esze, szíve és jelleme, az helyesen fogja hivatását végezni. A ki ezen tulajdonságok hiján van, azon — többnyire — a Szabályzatok sem tudnak segíteni.

Fábián ezután visszatért Károlyfejérvárra, hogy a Gyulai Ferencz-ezredből kérjen Alvinczre legalább 30 embert ; de a parancsnoktól azt a választ kapta, hogy-a jelen fölötte kényes körülmények közt semmit sem tehet.¹

Ily módon származtak a ferde parancsból ferde következmények. Nov. 9-én Kloska oláh lázadóival Toroczkó-Szt.-Györgyre tört. 72 fegyveres nemes Boros János szolgabíró és Kerekes Gergely postamester vezetése alatt a 200 főnyi oláh bandát szétverte s abból 80—85 embert foglyul ejtett. Akkor érkezett oda Hertelendi Kálnoki huszárezredbeli százados, Inczédi hadnaggyal 43 huszár élén, a midőn az Aranyos-folyón túl Ponor felől az oláhság tömegei nagy zajjal, kiabálás és lövöldözéssel törtettek lefelé. Hertelendi eljők vonult. Csatlakozott melléje a nemesek csapata. A százados alkuba ereszkedett a főhadparancsnoki rendelet értelmében az oláhokkal ; ő Felsege nevében a kegyelmet ajánlotta nekik, ha kiadják vezéreiket s házaikba vonulnak mint békés polgárok. Az oláhok ezt megígérték, de foglyaik szabadonbocsátását kívánták. Hertelendi közölte ezt Borossal, kijelentvén, hogy itt más mód nincs a békülésre ; s az oláhok kívánsága teljesült.

Hogy Hertelendi felült az oláhok ígéréteinek, ezt a főhadparancs-

¹ U. o. 310. 1.

nok rendelkezése iránt való függetlennek tulajdoníthajtuk. A katonaság ott volt, segédkezett, azonban az ügy ártalmára.

Kray Pál székelyezredbeli alezredes előtt is — mint utóbb lesz róla szó — letérdelve kegyelemért esedeztek az elfogott oláhok. S a midőn elbocsátá őket, nagyobb távolságban ugyanazon emberek, már fegyverrel a kézben álltak ellene.

Említve van, hogy Csepei László százados is ki volt rendelve egy századdal a zarándi kerületben mint karhatalom, de mit sem tett az oláhok ellen.¹

Nem kevésbé sajtáságos és figyelemreméltó esetként tűnik fel, hogy Schultz székelyhuszárezredbeli alezredes, midőn osztályával mint karhatalom kirendeltetett, hogy a vérontást kerülje, Horával alkuba ereszkedett. Első ízben nov. 8—10. táján Topánfalván, másodízben Tibor nevű falunál. Előbbi alkalommal 8 napi fegyverszünetet is kötöttek.

Ezen egvezkedés csak emelte az oláhok nagyralátó merészségét, a miről br. Gerliczi József is nov. 30-án Zalatnáról írt jelentésében megemlékezik, hogy ezen értekezés óta az oláhok még veszélyesebb magatartást tanusítottak. Az oláhok elfogadván a nekik megígért uralkodói kegyelmet, feltételül kötötték ki, a szolgaság megszüntetését, az oláhok katonásítását, a nemesi javak elosztását, a foglyok szabadonbocsátását, stb.²

Ma a katonai Szolgálati Szabályzat ebben így határoz: «Ha azonban a fegyver alkalmazásának szüksége beállott, akkor a rendezavarók teljes széteszlása, vagy föltétlen megadása követelendő és semmi szín alatt sem szabad *föltételes megadást elfogadni, vagy egyezkedésbe bocsátkozni.*»³

A ferde parancsnak természetes következése volt a lázadókkal való szelid és engedékeny bánásmód, mely a katonaságot fontos hivatásától elzárta, más részről a tisztikart az úrrend szemében a fosztogató oláh bandákkal való pajtáskodás, sőt némely esetben a haszonlesés gyanujába keverte.⁴

¹ U. o. 314. l.

² *Mitteilungen* stb. 1909. VI. B. 12. l. *Horváth M.* VII. k. 572. l. *Gr. Teleki D.* i. m. 145. l.

³ Szolgálati Szabályzat I. r. 518. p.

⁴ Hóravilág Erdélyben. i. m. 320. l.

Hogy ezen eljárás mennyire ellenkezett József császár nézetével, kitetszik a lázadás elnyomására kiadott rendeletéből is, melyben kijelenti, hogy a lázadóknak érdekében áll a katonaság erélyes föllepése, a mi természetesen nem is mehetett vérontás nélkül.

Még a lázadás kezdő szakában, nov. 7-ike táján, midőn a főhadparancsnokság a kormányzéseknek tudomására hozta a katonaság kirendelését, egyben azon véleményének adott kifejezést, hogy a katonaság magában nem lesz képes a rendet helyreállítani, jó volna, ha a kormányzék papokat is küldene a nép lecsöndesítésére, kik azt gonosz szándékától visszatartanák.¹

A katonaság közömbös, vagy tehetetlen, szóval eredménytelen magatartása folytán br. Bruckenthal Sámuel, az erdélyi kormányzék feje, nov. 9-én javaslatba hozta a főhadparancsnokságnak, hogy a mennyiben a katonaság nem volna elég erős az oláh lázadás elnyomására, saját részéről hajlandó a nemességet és szabadembereket, mint fegyveres erőt felültetni, hogy csatlakozzanak a katonasághoz a lázadás elnyomására.

Preiss tábornoszernagy erre még nov. 10-én elutasítólag válaszolt: «mivel a lázadócsoporthoz szerteszét több vidéken kóborolnak, egy általános felülésre még nincs ok.»²

Nevezetes, hogy a midőn az oláhok irtó háborút viseltek az úrrend s annak vagyona ellen, a főhadparancsnoki rendelet alapján a katonaság részéről mindenütt kísértett a humanitás szelleme az oláh pórnép iránt, mely mint fentebb láttuk, az úrrend, tehát az értelmiség önvédelmi ténykedésének is tiltakozással útját állotta. Az állam érdekeinek ily mértékben való egyoldalú felfogása — ha ellenséges indulatnak nem bélyegezzük, — a csodával határos képtelenség ténye volt.

A közbiztonság eme vergődése idején, egy reménysugár sem mutatkozott a távol Erdély népe nyugalmának helyreállítására. Úgy a polgári, mint a katonai hatóság József császártól várta a döntő határozatot az iránt, hogy mi történjék.

Azon időben a sürgős jelentéseket postakocsin, vagy más

¹ A Hóratámadás története. 35. l.

² Seye der wahre Grund noch nicht vorhanden, um einen allgemeinen Aufstand zu machen. A Hóravilág Erdélyben. I. b. 324. l.

előfogaton, esetleg lóháton továbbították. Az oláhság rablógyilkolásáról és pusztításáról az első jelentés a lázadás 4-ik napján, vagyis nov. 4-én Déváról küldetett föl Bécsbe, hol az nov. 12-én, tehát 9 nap múlva érkezett meg. A császár még aznap futárt küldött Budapesten át N.-Szebenbe azon utasítással, hogy a polgári hatóság a katonai parancsnoksággal egyetértésben s egész eréllyel intézkedjék; a hol szükséges, minden kímélet félreteendő, mivel az erélyes föllépés biztosítja a nép kíméletét.

Nov. 13-án és 14-én újabb tudósítások érkeztek Bécsbe, minek folytán a császár utasította Bruckenthal kormányzót, hogy a főhadparancsnokkal «brevi manu» egyetértőleg intézkedjék, megyei tisztviselőket a katonasággal együtt küldjön ki; az ellenszegülőök rögtön-bíróóság alá vonandók. A főczinkosok fejére 300 arany tűzendő.

Ezekből láthatjuk, hogy a karhatalmi kirendelés s alkalmazásának módja elvileg József császár intézkedései által, a ma fennálló szabályok gyakorlati alapját szolgáltatja.

Br. Preissnak is ment utasítás a katonai intézkedés iránt s minthogy az ágyúk a tömegre nagy hatással vannak, elrendelte a császár, hogy N.-Szeben és Károlyfejevárról néhány 3 fontcs löveget szállíttasson s osztassa be a zászlóaljok és dandárok közé. Egyben közölte a császár, hogy Magyarországról — mihelyt ott a béke helyreáll -- Koppenzoller tábornok a de Vin- és Károlyi-gyalogezredekkel, valamint Sturm tábornok a Würtemberg- és Berlichingen-dragoniosokkal fognak — a Maros és Körös völgyön át — Erdélybe vonulni, hogy két tűz közé szorítsák a lázadókat; végül azon reményének adott kifejezést, hogy Preiss a Gyulai- és Oroszgyalogezredek, valamint a Lipót főhercegehuszárokat már is alkalmazta.¹

De ugyancsak egy nov. 8-án kelt fölterjesztésre is küldött József császár nov. 17-én egy leiratot, melyben kifogásolja a polgári és katonai legfőbb hatóság vizzálykodását s a nov. 20-án leküldött császári határozattal Preiss Ferencz tábornagyot csekély tartási díjjal a nyugállományba helyezte s Fabris Domonkos altábornagyot erdélyi főhadparancsnokká nevezte ki.²

¹ U. o. 332—333. l.

² U. o. 336—337. l. és *Mitteilungen des k. u. k. Kriegsarchivs.* 1909. VI. 13—16. l. Kray Pál alezredes levele Sándor öccséhez.

A császár határozott intézkedésének csakhamar híre futott Erdélyben.¹

Utasítása folytán, még Preiss rendelkezett a katonaság nagyobb-mérvű kirendelése iránt, melynek következtében kivonult a Toscana-huszárezred, a Savoya-dragonosok, a székelyhuszárok, az Oroszgyalogezredtől 1 zászlóalj, a Gyulai Ferencz-gyalogezredtől 1 zászlóalj, az 1. székelyhatárhozredtől 2 zászlóalj, a 2. oláh határhozredtől 2 zászlóalj s a 2. székelyhatárhozred menetkészültségbe lépett.²

¹ Hogy Preiss tábornagynagy csupán nyugdíjba tétetett s szigorúbb eljárást nem vont maga után téves szempontból kiinduló intézkedése miatt, azt akkoron az úrrend József császárnak zokon vette. A politikai érzelmek hullámszerűsége szerint vannak történelmi munkák, melyek ezért ma is elítélőleg nyilatkoznak József császárról. Hogy az uralkodó philantrop lelkülete nem volt szigorúbb öreg katonája iránt, ki annyi éven át szolgált az államot s katonai pályafutását már III. Károly alatt kezdve Mária Terézia királynő teljes uralkodásán át, legutóbb pedig József alatt is szolgált, azt részünkről csupán a császár jóságos kegyének javára tudjuk írni.

Ha igazságosan és mindenki fölött ítélkezni kellett volna, kik az ország szerencsétlenség okai valának, úgy véljük, hogy a nemesi rend és a hivatalnoki kar számos tagja aligha jutott volna kedvező elbírálás alá.

Preissnak bűnül róhatják azt, hogy legfőbb hadurának kedve s nem az ország érdeke szerint óhajtott eljárni. Azt is mondhatják róla, hogy félszeg intézkedésével a nép egyik részének kedvezett, a másikon pedig mérhetetlen károkat okozott.

Részünkről úgy véljük, hogy a baj tulajdonképen abban keresendő, hogy az elagott katonai szellemi képességeinél s katonafüggetlen érületénél fogva nem tudott az államélet követelményeinek magaslatára emelkedni. Ehhez ő kis ember volt. Ha József császár emberbaráti érületének valami felróható, akkor azon intézkedése, hogy egy országos jelentőségű katonai állás betöltésére nem jól választotta meg emberét. De hogy ez alkalommal József nemes gondolkodását méltányosabban megítélhessük, vissza kell pillantanunk a korábbi időkre is. Tudjuk ugyanis, hogy az érdemekben gazdag Nádasdy Ferencz tábornagyt, a nagyemlékű lovasvezért, Mária Terézia királynak, a hadszínbélyről rendelkezési állapotba helyezte, mert sógorát, Lothringeni Károlyt, a kevésbé szerencsés hadvezért is 1757-ben állásából fölmentenie kellett. De ha József, ösmerve Nádasdy elévülhetlen érdemeit s hadvezéri képességét, 1778-ban, midőn a porosz király ellen újabb háborúra volt kilátás, magához hívatta Nádasdy Ferenczet s neki az erkölcsi elégtételt megadván, a Galicziában gyülekező hadsereg vezérletét reá ruházta. Tudjuk, hogy ez a hadjárat elmaradt. De Józsefnek e nemes és méltányos határozatát a történelem megörökítette.

² *Mitteilungen* stb. 1909. VI. B. 12. 1. Kray levele Sándor öccséhez.

A székelyhatárőrezreddel együtt kirendeltségbe jutott a katonai körökben jeles tekintélyű *Kray Pál*, ki 1783 szept. 7-én soron kívül alezredessé lépett elő s egyúttal a 2-ik székelyhatárőrezredbe Kézdi-Vásárhelyre osztatott, hol csakhamar közszeretet és közbecsülés tárgya lón. Jövetelét megelőzte hírneve. Része volt a hétéves háborúban. 1757-ben mint zászlós Nádasdy Ferencz hadseregében volt beosztva s mint ilyen Schweidnitz ostrománál kitüntette magát s részt vett a horoszlói és leutheni csatákban, de főleg Glatz megrohanásánál (1760 júl. 26.) mint főhadnagy és Draskovits altábornagy segédtsíztje tünt ki, minek folytán előljárói figyelmét magára vonta s fontos küldetést nyert az orosz udvarhoz. A harcban vitéz, cselekvéseiben meggondolt, gyakorlatias és határozott, alárendeltjeiről nemesen gondolkodó előljáró, a ki Sándor öccséhez intézett levelében annyi szeretettel és becsüléssel emlékezik meg az ő székely katonáiról. *Kray Pál* alezredes szinte predestinálva volt arra, hogy határozott fellépésével az oláhság embertelen lázadását elnyomja. Midőn a karhatalmi kirendeltségben volt parancsnokok Preiss főhadparancsnok félszeg rendelkezésének varázshatása alatt az országnak, a népnek, az államkincstárának csak kárára és nem hasznára voltak, *Kray* tisztában volt azzal, hogy itt erélyes föllépésre van szükség. A menet 4-ik napján írja öccsének, hogyha a lázadó ficzkók iránt rendkívüli erélyt nem fognak kifejteni, akkor az egész télen át sátoroszigányok módjára jutnak s tavasszal kezdődik az újabb történelem.

Kray a beléje helyezett bizalomnak tökéletesen megfelelt s utóbb — mint látni fogjuk — nemcsak előljárói elismerésében, de a polgárság, nevezetesen a nemesi osztály kitüntető szeretetében és magasztalásban is volt része.

Kray ezen időszakban több levelet írt Sándor öccséhez, ki századosi¹ rendfokozatban szolgált a 39-ik Preysach nevezetű gyalogezredben s Eperjesen állomásozott. E levelek világot vetnek a karhatalom ténykedésére, mely hosszú vajudás után egy csapásra lesújtotta a pórlázadást s gyors és szakadatlan üldözés által elfojtá az oláhokban még annak gondolatát is, hogy tavasszal, vagy később új lázadást kezdjenek.

¹ Kapitánlt.

Első levelét 1784 nov. hónap 3-ik tizedében, 26—28-a táján írta.¹ Levele így szól:

Kedves Öcsém! A negyedik menetállomáson írom e levelet. Sietve indultam ezredünk egy zászlóaljával N.-Szebenre, a hova holnapután fogunk bevonulni. Az idevaló nép több ezer számban összeverődött, sok nemes embert leölt s mindenféle rém dolgot követ el azon a jogcímén, hogy katonásítva lett s adót fizetni sem akar. Az ügy bizonyára komoly. — (Itt közli a kirendelt csapatokat.) — Csak induláskor tudtam meg, hogy a fölkelők ellen megyünk. Itt mondja aztán, hogyan kell a lázadókkal elbánni — mint főntebb említém, — aztán folytatja: Iszonyú gyilkolást követtek el a nemességen, mindent kifosztva és fölégetve.

A császártól minden órában várjuk a magatartásunkra vonatkozó parancsot. Vezérczinkosaik legutóbb N.-Enyeden (nov. 8—10-ike közt) Schultz, a székelyhuszárok alezredesével óhajtottak beszélni² s föltételeiket előadták a császárnak.

Csak N.-Szebenben kapok utasítást az eljárás módjára nézve. Szerencsénk a tél, mert különben oláhországi és moldvai oláhok is csatlakoznának ezekhez. Lehet, hogy ez a csőcselék Törökországba fog menekülni, a mi viszont Magyarországon a nép nagymérvű fogyatékát okozná.»

Végül írja, hogy a napi menetek jobbára 10 óráig tartanak, a mi «az ő kedves székelyeit igen megviseli.» — stb.

Ezen időszakkal veszi kezdetét a karhatalomként kirendelt katonaság erélyesebb alkalmazása, november hónap vége felé. Az oláhok ezt érezve, a hegyek közé vonultak vissza. Hátszegről Mesterházi oroszrezdbeli főhadnagy nyolcz gyalogossal a havasokra küldetett, hogy az oláhok állását kikémlelje. Ezek Mesterházit és 4 emberét leshől lelőtték. Erre a fölfegyverzett nemesség, 2 század gránátos es 1 lovasszázad Czigán huszárszázados vezérlete

¹ A cs. és kir. hadilevéltár kiadványában nov. 2-ika hibásan van fölvéve, mert mint főntebb láttuk, József császár a fölkelésre vonatkozó jelentést csak nov. 12-én kapta s rendelkezése nov. 21-ike táján érkezett N.-Szebenbe. A hadtestparancsnokság rendelkezése folytán a zászlóalj nov. 23-ika táján indulhatott Kézdi-Vásárhelyről s levelét Kray a 4-ik menetállomáson írta N.-Szebenre haladó útjában.

² Mint tudjuk, Schultz volt a kezdeményező.

alatt az oláhokat megtámadta s 2000-nél többet (?) felkoncizolt volna.

Enyedről Bernárd huszármester tizedmagával Ponorra küldetett járőrbe. Az oláhok körülvették őket, az őrmestert megölték, a huszárokat megsebesítették. Erre Schultz alezredes nov. 28-án két gyulaiszázaddal, 52 székely- és 22 Toscanahuszárral az oláhok ellen indult. Sűrű köd fődte az oláhok állását és Schultz — miután egy embere a harcztéren elesett és 11 megsebesült, — visszavonult.

Önvédelmére a nemesség is fegyveres csoportokat alakított. Midőn a szorongatott oláhok a gyalui havasok közé vonultak, Bánffy György 300 nemessel fedezte Bánffy-Hunyadot. Ugyanekkor több más fegyveres úricsapat védelmezte a magyarság területét.¹

Kray Pál alezredes második levelét Nagy-Szeben elhagyása után az oda egy gyalogmenetre eső Szász-Sebesről írta. Ebben előadja, hogy Pfefferhorn tábornok vezényli a hadtestet, mely az oláhok ellen megalakult. Főhadiszállása Szász-Sebesen van, melyhez a kormányzék is kirendelte bizottságát. A foglyokat átveszik és kikérdezik. Aztán így folytatja: «két napi menet után a rabló csőcselék közepébe jutok, mely annyi kegyetlenséget követett el a nemes osztályon s most védekezik a katonaság ellen. Az én zászlóaljamat a tábornok már is szétdarabolta. Holnap küldök egy századost Károlyfejérváron át Schultz huszáralezredesnek² s holnap különítek ki egy másodikat Szászvároson át Dévára,³ következőleg csak egy osztályom marad, a melyhez egy szakasz huszárt fogok kapni. Nekem jut a legszorosabb s leghegyesebb vidék, a rabló csőcselék középpontja.⁴ Eddig több mint 600 emberük van fölfegyverezve. Talán lesz hozzá szerencsém, hogy ezen hadat meg fogom találni. Biztosra veszem, hogy az én székely katonáim kitesznek magukért. Sok dolgom miatt többet nem írhatok.»

¹ *Gr. Teleki D.* i. m. 42., 43., 49. l.

² Bizonyára a ponori támadás balsikere folytán.

³ Hatszeg vidékére.

⁴ A lázadás eredő fészke, t. i. a Fehér-Körös, az Aranyos és Ompoly hegyvidéke.

Ezen időszakban a lázadók más-más helyen, négy csoportra tagozódtak. Egyik csoport Zarándban Krisán vezérlete alatt, a második Hóra fia alatt Mogos, Ponor, Remete vidékén, a harmadik Kloska alatt Offenbánya körül, a negyedik Torda-Aranyos megyéhez tartozó Albák község táján táborozott. Kray alezredes a neki odaültat fásasztó és nagy területen kis csapatával úgy viselkedett, mint egy száguldókülönítmény. Naponta lehetőleg gyors és fásasztó menetet végezett, hogy az oláhokat föltaalja, nyomban kövesse s a veszélyben volt s még életben maradt úricsaládokat fogságukból kiszabadítsa s a vandal népet netalán szándékba vett pusztításaiban megakadályozza.

Ezen ténykedését 1784 deczember 20-án írja Abrudbányáról Sándor öccsének. A levél következőleg szól:

«Kedves Öcsém! Ne csodáld, hogy ritkán írok, a nagy menetek, a kedvezőtlen időjárás s bevonulásunk a szánandóan elpusztított, kirabolt vidékre, a mi nyomorúságunkat is nagyban fokozta.

Soha semmiféle török had nem bánt oly gonoszúl az emberiséggel, mint ez a rosszindulatú oláhság. Útközben találtam szegény özvegyeket, árvákat s más nyomorúságosan menekülő embereket, kiknek férjük, szülőjük, testvéreik kegyetlen módon legyilkoltattak. Kőrösbányán 44 nemes származású egyént szabadítottam meg, kik oláh ruházatban az oláhok szolgálatában valának s ezek közt egy úrleányt, ki egy fiatal oláh ember felesége volt. Ezeket mind Dévára küldöttem, hol a megye szállásban és ellátásban részesíti őket. Deczember 7-én 400 főnyi csapatommal a bányavárosok szorosa felé meneteltem, a hol mérhetetlen kárt okoztak a bányaművekben a császárnak. Szerencsére az elővédnél valék, — mely 50 székelyyalogosból és 50 Toscana- és székelyhuszárból alakult, — midőn Mihelyen falunál egy szűk szorosban 2000 főnél több emberből álló lázadócsoport, — fegyver, pisztoly, lándzsa és vasvillával fölfegyverkezve,¹ — útunkat állotta s Vajda főhadna-

¹ *Marczali H.* i. m. III. k. I. fejezet. A Hóravilág Erdélyben. 34. l. említi, hogy az oláhok közt kevés volt a puskás, többnyire vasvillával és botokkal voltak fölfegyverkezve s lopott vasakból czigánykovácsok gyártották számukra a lándzsákat s egyéb ölfegyvert, — a mint azt Gyöngyösi János levelében olvashatjuk. — Ebből is kitetszik, hogy a föllázadt oláhság nem volt a harcra szervezve; nemhogy a katonaságnak, de a nemesi fölkelő csapatoknak sem

gyot előljáróiban néhány huszárával már körülfojták. Épen kivonultam a szorosból, midőn egy huszár hozta a jelentést ezek sorsáról. Erre lovasságomat két szakaszba alakulva fölfejlődtetém (az úton, szemben a lázadókkal) s gyalogságomat utasítottam, hogy a lázadókat oldalban támadja meg.

Ilyenmódon meneteltem a tömeg ellen, mely balszárnyát a Körös-patakra, jobbszárnyát a magaslat bozótja közé helyezte s háta mögött egy bekerített parasztudvar vala. Midőn körülbelül 150 lépésre közeledtünk, elibéjük lovagoltam egyedül s parancsoltam, hogy tegyék le fegyvereiket, de ők azt nem tették, hanem nagy zajt ütöttek s a hegyenállókat támadásra ösztönözték. Most huszárjaimat rohamra utasítám, mire az oláhok a kerítés mögül, hova visszavonulóban is valának, tüzelni kezdtek ránk. A huszárok a támadás előtt pisztolyaikat kilőtték s azután kardot rántva, az oláhokat a kerítésen át az udvarba szorították. Gyalogságom nem bírt elég gyorsan előrejutni, végre az oláhok elé került a magaslaton s tüzelni kezdett rájuk, minek folytán általános zavar támadt a ficzkók közt. Egyesek a parasztudvaron elbújtak a szobában, csűrben, mások egy kamra felgyújtása következtében előbújtak, de néhányan oda is égtek. 30-an fogságba estek. A többiek az erdőben a bokrok közt elmenekültek, hová gyalogságom sötét éjjelig üldözte őket (mert ez a menet a délután folyamán történt). A helyszínen 85 halott maradt, a sebesültek számát eleinte ugyanannyira vagy többre becsültem, de csak a jelenlevőkből megállapítottuk, hogy 200-nál többen valának, kikből számosan a házakban és a bokrok közt elhaltak.

Ezen ütközettel helyreállott a nyugalom. A községek maguktól 9 császári fölszerelt lovat és 14 muskétát szolgáltatottak be nálam. Azóta folyton menetelünk minden irányban, hogy a ficzkókat valahol föltaláljuk, de sehol sem állják ki a próbát. Már bánt is a dolog, hóban, fagyban menetelni s főleg, hogy éjt és napot szabad ég alatt kell töltenünk. Csapatomból egy huszárló kimúlt s öt emberem könnyű sebet kapott.»

tudott volna ellentállni. Csak is a fegyvertelen úrinép védtelen és gyámoltalan tagjain önték ki mérhetlen dühöket. Hogy 5—6 héten át tudtak garázdálkodni Erdélynek délnyugati részein, az kizárólag a főhadparancsnokság káros rendelkezésének tulajdonítható.

Kraynak eddig közölt leveleiből megállapíthatjuk, hogy a fölkelők központi területén azon útvonalakon nyomult elő, hol a lázadókat föltalálni remélte. Első útvonalának véljük megállapítani hozzávetőleg Zalatna, Kurety, Kőrösbányát. Utóbbi helyen kiszabadította a magyar nemes foglyokat — s utóbbi helyről ment Kristyoron át Mihelyen felé, hol a lázadókkal összecsapott.

A különítmény Kőrösbányáról jövet Abrudbányára menetelt. Deczember 7-én délután indult állomásáról, a Fehér-Körös völgyében, tehát Kristyoron át Zdrapc Mihelyen felé.¹ Zdrapctól északra 1½ km. távolságban találjuk azon útszorost, a melyből Kray csapata kibontakozott s Miheleny falutól délre fogták körül az oláhok Vajda főhadnagy huszárjait s az oláhok természetes állását Miheleny falutól dél és délnyugatra — az első házak táján — balszárnyal a Körös pataknál, jobbszárnyal a faluhoz lehajló magaslaton állapíthatjuk meg. A huszárok az úton támadtak, míg a gyalogság a huszároktól balra a magaslaton nyomult elő.

Kray folytatólág 1785 január 4-én Abrudbányáról értesíti öccsét előbbi levele kapcsán: «Azóta mindég a nyakukon vagyok, de sehol sem találtam őket egy csoportban, kénytelen valék tehát fővezérüket csel útján csapdába ejteni, a mi sikerült. Messze, a legmagasabban fekvő magyar határhegységbe kiküldtem egy 100 főnyi különítményt, ehhez csatlakoztak idevaló meghitt emberek, kiknek sikerült kikutatni s végre deczember 27-én körülvenni s elfogni a két első oláh vezért, Hórát és Kloskát,² (kinek

¹ Kőrösbányától Mihelyenig egy gyalogmenet. «Weil dieser Marsch nachmittags geschach» mint Kray írja, ebből következtetjük, hogy a különítmény aznap délután nem Kőrösbányáról, de egy közelebb eső helyről indult Mihelyenre.

² Hóra és Kloska az albaki határ Galpona nevű havasan egy kidőlt fa gyökere mellett kis kunyhóban nyomorogtak, a zord idő által is üldözve. Ott fogták el őket a székely katonák, néhány kamarai hajdú és oláh paraszt vezetése mellett, kik aztán részesültek a kitűzött jutalomban. *Gr. Teleki D. i. m. 82—83. l.* Ez alkalommal föl kell említenünk, hogy a Kray által fogalmazott csel- és elfogás tervét Vajda főhadnagy, ki a mihelyeni harc idején az előljáró paransnoka volt, — 100 székely katonával hajtotta végre. Ezért Vajdát József császár soronkívül századosá léptette elő s 600 tallerral és egy aranyérem kitüntetéssel jutalmazta meg. *Geschichte des k. u. k. Infant. Regim. Karl I. König v. Rumänien Nr. 6.* Budapest 1908. 4, és *Kurze Geschichte der Kais. Koenigl. Regimenter* stb. I. Band. Wien 1800. 354. l.

fejére külön-külön a császár 300 tallért tűzött ki.) Ezeket aztán mint újévi ajándékot elszállítottam az én tábornok- dandárparancsnokomnak, br. Pfefferkornnak, Károlyfejérvárra. Hogy eme szerencsés fogást ez országrészben, főleg a magyarság, mily nagy örömmel fogadta, azt nem tudom néked elég híven leírni. Úgy gondolom, az udvar előtt sem marad az eset közönyös, mert ezeknek föltett szándékuk vala, hogy az elfajult gonosz népet az egész országban felláztítsák s a legrosszabb czélzattal az országot elpusztítják. Ha az elfogatás nem sikerül, a béke sohasem lett volna biztos ez országban.

Nekem végtelen örömet okoz, hogy az országnak ezen sikerteljes szolgálatot tehettem, mert az én mihelyeni harcrom óta, úgy látszik a helyzet nyugodtabb s hogy a fővezérek fogságba jutottak, röviden minden el lesz fojtva.

A lázadást Bécsben kétségkívül túlbecsülték, mert Magyarországról Sturm tábornok, a Bánátból, Koppenzeller tábornok több löveggel és csapatokkal, előbbi a Körös völgyében, utóbbi Déván néhány napja megérkezett. Némely csapatok Galicziából valának ideirányítva. Az öreg Preiss tábornagy, az itteni főhadparancsnok, ki 58 éve szolgál — azért, hogy a lázadást nem nyomta el idejekorán, csekély fizetéssel nyugdíjba küldetett s helyébe gr. Fabris altábornagy lépett.

Az udvari haditanácstól parancs érkezett, hogy a táborig csapatok megérkezésekor a határőrcsapatok, melyeknek fölszerelése az udvarnak sokba került, rögtön hazabocsájtassanak. Mi tehát menetkészen vagyunk s mindennap várjuk felváltásunkat. Ezt tekintetbe nem véve, tegnapelőtt parancsot kaptam a dandártól, hogy az én hadtestem elvonulása után én saját személyemre nézve tovább is itt maradok s egy az Orosz és br. Gyulai ezredekéből vett hat táborig század s egy teljes osztály Toscanahuszar őrálláson itt marad¹ és Zalatna fontos bányavárost s annak vidékét Toroczkoíg megszállva tartja. Habár e kirendelés reám nézve igen alkalmatlan, mindazáltal a megkülönböztetés nékem örömet okoz. Hátha mégis csak hazabocsátanak az én derék

¹ Mint egy utóbb következő leveléből látni fogjuk, két löveg is be volt alája osztva.

székelyeimmel», reménykedék Kray sorai végén, — őszinte vonzalommal az ő székely katonái iránt.

Hogy ezenfelül más csapatok is kirendeltettek volna más őrállásban, arról Kray nem tesz említést. De tudjuk, hogy a szomszédos vonalon, a Maros völgyén Gyulafejérvárt és Nagy-Enyeden, valamint a Szamos völgyében Kolozsvárt, rendszerint katonaság állomásozott s talán most kivételképen Déván, Hunyad megye biztonsága érdekében, szintén. E szerint Zalatnától Toroczkóig — szűk szavakban — meghatározott őrállás, a lázadás eredő és központi területének ellenőrzésére vonatkozott, mely célból fontos helyeken különítményeket helyezett el s az egész területen portyázó- és erős járőrszolgálatot rendszeresíthetett Kray, a mi bizony e nehéz terepen, főleg tél idején, fárasztó szolgálat volt s ahhoz olyan tevékeny, okos és erélyes parancsnokra volt szükség, mint a milyenek Kray alezredest ismerték.

Kray azon reménye, hogy ezredéhez fog bevonulni, ezúttal még nem teljesült. *Az ő székelyei*, mint azt leveleinek ismertetője : dr. Just százados előadja, a legidősebb százados parancsnoksága alatt hazavonultak. Kray Pfefferkorn tábornoktól átvette az őrállás parancsnokságát s közvetlenül a nagyszebeni főhadparancsnokságnak volt alárendelve.

Az állami bányák védelme okából hadiszállását Zalatnán ütötte fel. A szükséges helyeken biztonsági őrségeket állított oly módon, hogy a vidéket Toroczkóig fedezte, — írja dr. Just százados. 1785 február 13-án ezredessé lépett elő s 1786 tavaszáig, a midőn is az első oláh gyaloghatárőrezred parancsnokává neveztetett ki, Zalatnán maradt.

1785 január 30-án ezen bányavárosból írja levelét öccsének, melyben közli vele, hogy vett értesítés szerint Őfelsége magának tartotta fel az ő (Kray) megjutalmazását. «De, kedves öcsém — folytatja Kray — te azt az előbbeni hadjáratokból tudod, hogy nekem csupán a vállalatokhoz van szerencsém, azonban soha sem értem el általuk semmit sem.

Nekem már elég is a tisztelet és a nagy hírből, a mit ez a harc eredményezett. A károlyfejérvári előkelőség nyilvánosan a tábornokok előtt, az ország megmentőjének nevezett s megannyi díszes kifejezéssel illettek, hogy szinte elrösteltem magamat.

Mindenki szerencséjének látszik tartani, hogy engem megösmérhet.

Egy bálest alkalmával valósággal csodálat és bámulat tárgya valék, mint a Szepességen mondják: «Wurde ich begafft.» Egy szóval neked mint bátyád őszintén megmondhatom, hogy a helyett, hogy örvendtem volna ez alkalomnak, inkább zavarban voltam.

Abrudbányáról történt eltávozásunk a lakosságra nézve megindító volt, mert ottlétünk alatt — az oláh kegyetlenkedéssel szemben — biztos nyugalomban s félelem nélkül éltek.»

Az oláhokról megjegyzi, hogy most már ugyan csöndesek, csoportban sehol sem láthatók, de szívük haragvó s hogy a rabolt zsákmány elosztása körül, egymást gyilkolják.

Az életben maradt nemesemberek lassankint visszatérnek, de annyira félénkek, hogy katonaság nélkül nem mernek a faluból kijönni.

Végül P. S. alatt közli, hogy a lázadók harmadik s utolsó vezére, Krisán György is kézrekerült Zalatna közelében. Az őrállás-parancsnokságnak segélyére voltak a parasztok s most az ottani lakosság örömujongása közt Károlyfejérvárra fogja kísértetni.

Február 19 én Zalatnán kelt levelében írja, hogy Krisán azelőtt három nappal (febr. 16-án) a börtönben bocskorszíjával megfojtotta magát.¹ Szóba került, hogy egy újabb béke elhelyezés által az egész vidéket katonaság nélkül lehetne hagyni. A mire Kray azon véleményének ad kifejezést, hogy ennek a népnek haragvó szívét nem ismerik eléggé s a felsőbb körök említett gondolatával szemben ellenjavaslatot terjesztett elő a maga biztosítása érdekében is, nehogy utóbb kellemetlenségei legyenek. A miből kitetszik, hogy Kray nem bízott az oláhokban.

Aztán panaszkodik öccsének, hogy rendkívül sok dolga van s kétszer is kérte fölváltását, de eredménytelenül. Panaszolja, hogy lova és kocsija majdnem egészen megromlott; majd meglátja, hogy fogják fel s mivel jutalmazták meg fáradozását.

Végül közli, hogy két tisztje, a kik részt vettek Krisán elfogatásában, mindegyik 50 tallér, — az altisztek 3 — s a köz-

¹ A másik két vezéren a halálos ítéletet február 28-án hajtották végre.

emberek fejenkint 2 tallér jutalomban részesültek épen úgy, mint Hóra és Kloska elfogatása alkalmával; a közreműködött parasztok összesen 300 tallért kaptak.

Aztán így végzi levelét: «Mindez nékem végtelen örömet okoz, hogy ily sikert értünk el s biztosítottuk az országunkat, s nevünket itt megörökítettük. A lakosság kicsinye-nagyja engem tart megmentőjének. A főhadparancsnokság az udvari haditanács rendeleteit is, melyeket az összes katonaság és polgári hatóságoknál köröztet, nékem is megküldi.»¹ Aztán némi sarcasmussal hozzáteszi: «Oh te szegény vak szerencse, hogyan tudtál ily ártatlanul reám találni.» 1785 márcz. 5. Zalatnáról írja: «Kedves Öcsém! Valahára egy határozottan örvendetes hírt közölhetek véled. A császár teljes 2328 frt. évi fizetéssel ezredessé nevezett ki s újabb alkalmazásig másod helyen előbbi székely ezredemnél meghagyott.»²

Tehát megjött a Kray jutalma is. Meg is érdemelte.

«Én tovább is itt maradok az őrálláson, bár az Orosz-gyalogezred osztályát és a huszárokat — egy szakasz kivételével — elveszítettem, mi annak a jele, hogy lassankint, mire a parasztok iránti gyanakvás megszűnik, a békeállomásba jutunk.» Zárószóiban említi, hogy az előléptetése alkalmából érkező szerencsekívánatok, felülről, lefelé annyi dicsérettel vannak írva, hogy tanulmányoznia kell az illő módon való feleletet.³

Figyelemreméltó azon levele Kraynak, melyet márczius 12-én intézett öccséhez. Kray Sándor ugyanis ezen időben a 39. sz. gyalogezred egy osztályával karhatalom gyanánt Eperjesről Lőcsére volt kivezényelve. Ez alkalomból testvérbátyja, Pál, az

¹ Hogy ezt kitüntető érzelmekkel fogadta Kray, könnyen érthető, mert hiszen eddig csak egy igénytelen zászlóalj parancsnoki állást töltött be.

² Kray 1785 február 13-án kelt legfelsőbb decretummal neveztetett ki a 2. székely határezred kebelében ezredessé, szolgálatait, nevezetesen pedig az oláh fölkelés elnyomása, vezéreik elfogása s a rend helyreállítása elismeréséül.

³ A számos szerencsekívánó levélből dr. Just százados közli Preiss tábornagynagy levelét, mely a katonára nézve teljes becsű elismeréssel van írva. Ezen levél is igazolja ama kitünő szolgálatot, melyet Kray végzett az oláh fölkelés elnyomása által.

okosan megfontoló, gyakorlatiasan cselekvő katona és most már ezredes, tanácsot ad öccsének, hogyan viselkedjék.

«Úgy látom» — írja Pál, — «hogy Lőcsén terhes állásban végzel szolgálatot. Azon légy, hogy minden akadályt jó és szelid módon elsimíts; ne üss fölösleges zajt, de viszont el ne hallgasd a legcsekélyebb biztonságot igénylő dolgot; főleg iparkodjál mindent előkészíteni, a mi a jövőbe néz. Az oláh vagy rusznyák¹ pórnak rossz szíve van. Csak látszatra higj fogadkozásuknak. Itt legalább úgy történt, hogy egy helyen letérdepeltek előttem s távolabb onnan újból fegyveresen állták útunkat.

A mit jósággal elintézhetsz, arra ne használj hatalmad, mert az egyik épen úgy, mint a másik, becsületed és dicsőségedre szolgál. Itteni tapasztalásom szerint mondom ezt.»

Mínthogy aggodalmak voltak az iránt, hogy az oláhok tavasszal újból fegyvert fognak, márcz. 25-én írja, hogy «Itt még minden nyugodt.» Majd 28-án kelt levelében ismét felhozza, hogy előreláthatólag ápril vagy május végeig Zalatnán marad, hogy lássa mit csinálnak az oláh urak, kik most egész csöndben vannak.

Április 9-én írt levelében említi, hogy Erdélyben nagy hó, eső és vízáradás van. A Gyulai Sámuel gyalogezred (32. sz.) egy osztálya Déváról jövet, nyolcz nap óta vesztegel a Maros túlsó (bal) partján, nem tud átkelni. Fölváltás czéljából az itteni hegyekre kell jönnie.

Május 14-én már úgy vélekedik levelében, hogy valószínűleg az egész nyarat ott fogja tölteni, hol sok a bosszúság, kevés a tisztelet. Egyébként várja a főhadparancsnokot, ki oda szemlére jön s véle együtt akarja bebarangolni a hegyeket.

Július 15-iki levelében az ország kormányzati ügyeivel foglalkozik s azt mondja: «A mi mai rendszerünkben semmi sem lesz, mert az ország a nyugtalanság paroxismusából még nem gyógyult fel. Az állami összefrás mindenki előtt csodásnak látszik. Sok újítás volna ez egyszerre in fieri. Ez mindenekelőtt megalapozást kíván, mert kritikus egy pont mindjárt a székek ügye, kik 800 évnél több idő óta mint nemes emberek az ő prerogatíváikat élvezik, most egyszerre házaikból kitenni s más equivalens birtok-

¹ Valószínűleg a tótokat érti.

kal elláttatván, egyúttal az urasági parasztok közé keverni őket, bajos lesz.»

«Én még mindég itt őrködöm s nem tudom mikor leszek elbocsátva. A vezénylő tábornok, gr. Fabris, hat nap óta itt van s vélem együtt szemléli a kordont s az egész vidék hegységeit a főhatárig (t. i. Magyarország felé) lóháton. Naponta hat, sőt több órát is mentünk.» A levél többi része a szemlekirándulás részleteivel s a köztük folyt beszélgetéssel foglalkozik.

Augusztus 1-én írja, hogy a Gyulai Sámuel ezred zászlóalja e hónap elején vissza fog menni Temesvárra, miáltal neki alig marad 200 embere és 2 lövege. Egy tegnap jött főhadparancsnoki rendelet értelmében még tovább fog ott maradni, hogy a helyreállított nyugalmat megfigyelje. Nem gondolja, hogy Zaránd megyében újabb nyugtalanság volna. Ez a megye alatta áll; a de Vins-osztállyal (37. sz. gy. e.) megszállotta s bármi történék, az első értesülés hozzá jönne s azt rögtön elfojtaná. Ezúttal a forrongás tüzét teljesen elfojtottnak látja. Végül említi, hogy hír szerint a császár Erdélybe fog jönni, bár ő nem hiszi. Augusztus 31-iki levelében öccse karhatalmi kirendelésére is czélozva, kedélyesen megjegyzi: «úgy tetszik, hogy mi mind a ketten a parasztok gyötrelmére vagyunk predestinálva.» Aztán a még mindég aggodalmaskodó hangulatot jellemzően folytatja: «Október végén aligha szabadulok innen, mert a mult (július) hónapban 32 fogoly lázadó megszökött a károlyfejérvári fogságból s ezek az országot és a nemességet nagyon felriasztották. Ezekből csak egyet tudtam elfogni, mert katonai tekintetben igen gyöngé vagyok s a parasztság nem segít. Én tehát minden irányban bizalmi embereket küldöttem utánuk, hogy elfogathassam őket. Nehány nap előtt hárman önként jelentkeztek nálam s kegyelemért könyörögtek. E tekintetben a főhadparancsnokság is kedvező reményt nyújtott nekik.

Most újabban hatan bejelentették magokat s tényleg e pillanatban meg is jöttek. Ez a körülmény a főhadparancsnokságot meg fogja nyugtatni, mert a szökevények nem egyesülnek rablóbandákba, nem bújkálnak a lakosság kamráiban, de csöndesen viselik magokat.» Kray tehetséges és buzgó munkálkodásának gyümölcse, az országos nyugalom helyreállítása, József császár részéről újabb elismerésben részesült.

Erre vonatkozólag írja Kray, hogy a legutóbbi postával részére a főhadparancsnokság egy fölötte kegyes rendeletet küldött. Ezt az udvari haditanács Ő Felsége kifejezett parancsára adatta ki s másolatban elküldte az öccsének.

«Ez a rendelet — mondja Kray — rendkívüli örömet okoz nekem, éppen mint az előléptetésem». Minthogy az érdem méltányos elismerése e történelmi esetben a Felség közérdekű ténye volt, teljtartalmában közöljük a rendeletet.

«Főhadparancsnoksági rendelet. N.-Szeben 1785 július 29-én.

Az udvari haditanács f. hó 18-án kelt bizalmi határozata folytán utasítottatott a főhadparancsnokság, hogy Ő Felsége nevében Ezredes úrnak azért, hogy különösen kitüntetett alkalmazásában a nyugodalmat az országban visszaállította — Ő Felsége legkegyelmesebb elismerését azon biztosítással hozza tudomására, hogy Ő Felségének alkalom szerint gondja lesz Ezredes úrra.»¹

Október 1-én írt levelében azon reménységét fejezi ki, hogy november elején ezredet fog kapni. Aztán írja, hogy Károlyfejérvárból 30 fogoly megugrott, de 24 visszakerült, papjaik által rábeszélve, részint elfogva. Ezen körülmény a főhadparancsnokságot és a kormány széket igen megnyugtatta.

«Az én egész hadtestem — írja Kray — alig áll 200 emberből; hébe-korba több csalafintaságot, mint erőt fejtek ki. Már magam is szeretnék szabadulni a hegyek közül. Itt hó és fagy van.»

¹ Kray a gyakorlati élet bölcselője volt; igazolják levelének végsorai, melyek ugyan az előadott történelmi eset körén kívül valók, de a vezéregyéniség gondolkodására világot vetnek s igazolják az élet azon gyakorlati jelenségét, hogy a katona elégedetlenkedik (schimpfel) — természetesen erkölcsi jelentőség nélkül, — miért? mert sorsába belé kell nyugodnia.

«Nekem úgy tetszik» — írja Kray — «hogy te sorsod iránt türelmetlen vagy. Ne panaszkodjál, mert azáltal nem találsz könnyebbülést. Végy engem például ebben. A míg én fáradságosan törtem magam, hogy valami lehessen, mitsem értem el; s a midőn legkevesbbé vártam, sokkal többet kaptam — s jött utánam — mint a mennyit reméltem és megérdemeltem. Sorsunk nem engedi magát erőszakolni s panasz által nem lesz enyhítve. Lőcse és Zalatna, végtelen különbség. Neked hasonlíthatlanul több segédeszköz áll ott rendelkezésedre, mint nekem itt. (Mind a ketten családós emberek voltak.) Kilencz hónap óta el vagyok zárva a világtól. És mennyi tiszt van itt, a kik nyomorúságos falvakban — távol feleségüktől, távol gyermekeiktől — sanyarognak. Míg ott tudlak, nem aggodom, hogy rosszul megy dolgod.»

Az október 8-án kelt levelében az ország kormányzati dolgait érinti, mondván: «Kilátásba helyezték, hogy november elején elkerülök innen. De nem hiszem, mert a szolgálókat (jobbágyság) itt is beszüntették s az úrbéresség rendszeresítésével vannak elfoglalva, a mi itt is mindenkinek idegenszerű.»

A november 12-iki levelében ugyanezen tárgyhoz szólva írja, hogy: «A beszüntetett szolgáló s ennek kihirdetése, az úrbéresség behozatala előtt megteveszti s makaccsá teszi az oláh pórnépet. Legkevesebb azok száma, a kik a földbirtokosnak dolgozni hajlandók, sőt még a császár alárendeltjei sem mutatnak hajlamot arra, hogy a megakadt bányamunkálatot végezzék, a hogyan kellene. A katonaság majd minden községben kénytelen a császár ezen akaratát kihirdetni, mert különben a nép nem akarása gonosz irányba menne át. A míg jelen vagyunk, addig jól megy a dolog; ha a katonaság elvonul, a régi ördög fel fog szabadulni.

Sok úrnak termése még a mezőn van. (Nov. 12.)

Úgy lehet, hogy a császárt a sok panasz kihozza sodrából s végre is közzéjük vág, a mi nélkül bizony nem igen fog menni a dolog. Mindez okozza, hogy én innen nem szabadulhatok s továbbra is másznom kell a hegyeket s riasztanom az oláhokat.

Deczember 21-iki levelében írja, hogy Bécsből vett értesülés szerint a császár az első oláh határőrezred parancsnokául jelölte őt ki. Mondja, hogy ezen parancsnokság reá nézve nem kellemes. Megnyugvására szolgál, hogy törzsállomáshelye (Orlát nagyközség) N.-Szebenhez csak egy órajárás. 1786 január 21-én írt levelében mondja, hogy még mindég Zalatnán van. Úgy látszik titkos megbizatások, a melyek még kivitetlenek, késleltetik eltávozását.

Kray február 15-iki levele József császár azon parancsát közli, mely az oláhok átköltöztetése iránt intézkedik. «Kedves Öcsém! — írja Kray — most már körülményesen értesíthetlek az eddig titkos megbizatásomról. Ő Felsége a császár megparancsolta, hogy mindazon oláhok, kik a lázadás alkalmából gyilkossággal vannak terhelve, elfogattassanak s a Bánátba az első oláhezredhez feleség- és gyermekektől, jószág- és bútórral együtt átköltöztessenek. Ezen gyilkosokból 100-an felül vannak előjegyezve, de sokan elhaltak, többen ösmeretlenek.

Mindezt a katonaságnak egy napon kellett volna végrehajtania. Azonban tekintve a havas és hideg időszakot s a lakóházak nagy távolságát egymástól, melyek a legmagasabb hegységben is találhatóak, javaslatot terjesztettem föl az iránt, hogy a községekből a pópák, bírák egy néhány jó érzelmű lakós s ezek közt az előjegyzésbe vett egyének, a császári rendelet kihirdetése céljából megidéztessenek.

A főhadparancsnokság és a kormány-szék aggódtak egy újabb fölkelés miatt, javaslatomat elfogadták s gyülekezési helyül Zalatnát, Károlyfejérvárt, Brádot és Dévát jelölték ki. Miután kiadatott részemre a parancs, gyülekezési nap gyanánt február 10-ike határozatott.

Az eljárás ezen módja annyira sikerült, hogy Zalatnán 24, Brádon 26, Károlyfejérvárott 9 s Déván is egynehány gonosztevő bent tartatott; én az enyéimet tegnap kísértettem át Károlyfejérvárra, honnan azok Déván át fognak tovább küldetni. A feleség, gyermekek, állatok és egyéb vagyonuk (ingóságok) utánok szállíttatnak; más készletök a többet ajánlónak elárúsíttatnak, a nyereség az illetők javára fordíttatik.

Most már remélem, hogy innen törzsállomásonra bevonulhatok. A császárnak remélhetőleg annál kellemesebb lesz e vállalat, a mennyiben az szelid jósággal és végleges megnyugtatóssal folyt le.»

Kraynak eme végsoraiból is kitetszik, mennyire közismert vala József császár emberszeretete.

Ezzel a béke es nyugalom Erdély hérczes területén helyreállott. Kray ezredes elhagyta Zalatnát, hogy a reá bízott 1-ső oláh határőrezred parancsnokságát Orláton átvegye.

Ez alkalommal, midőn ezen kiváló, szív és lélekben magyar érzületű katona, országos jelentőségű ténykedésére visszatekinünk, nem mulaszthatjuk el, hogy az uralkodó kifejezett elismerését s a vitéz katona által megoltalmazott értelmi osztály hálás nyilatkozatai nyomán, a későbbi kor idejéből, a kegyeltes elismerés adóját kifejezésre ne hozzuk.

A magyar történelem írói röviden, vagy meg sem emlékeznek Kray ezredes egyéniségéről s érdemeiről.¹ Bizonyára csakis azért,

¹ Csupán a «Hóralázadás történetének» írója, id. gr. *Teleki Domonkos* emlékezik meg Kray érdemeiről figyelmesebb szándékkal művének 83. lapján.

mert a katona másodrangú hivatása: béke idején a törvényes rend helyreállítása, mint kevésbé jelentős körülmény nem kelté föl a figyelmeket.

Pedig ha ama gyászos időszakon végigtekintünk s emlékeztünkben föltámad az oláh pór nép rémes gyilkossága s embertelen pusztítása s ha számot vetünk a téves útra vezérelt katonaság közönyössége s az értelmi osztályra nézve káros és veszélyes magatartásával, mint nemkülönben annak lehetőségével, hogy a lázadás csak felületes és látszólagos elfojtás mellett tavaszkor megújulhatott volna s végül ha azt is tudjuk, hogy a csapatoknak másfelé is történt kirendelése mellett József császár által megjelölt irányelvek daczára egyetlenegy parancsnok sem lépett föl másutt a szükséges eréllyel és okossággal s az oláhok országos megszeppenését kizárólag a Zarándban alkalmazott katonaság föllépése hozta meg, akkor látjuk csupán Kray ezredes kiváló egyéniségét a vajudó és kétes események ködéből kiemelkedni, hogy fáradhatatlan buzgalmával, eszének okos megfontolásával, egy határozott csapással a lázadókat lesújtsa s szerte kóborló pártfeleikben az ellentállás bátorságát elfojtsa. Részünkről Kray Pál ezredes kiváló emlékének annál kevesebbet nem is adhatunk, mint a mit genialis uralkodója s az általa megoltalmazott értelmi osztály hálás érzete adott azáltal, hogy őt tekinté a Hóra-féle oláh pórlázadás leverőjének s az értelmi osztály megmentőjének. *Ez a történelmi tény Kray nevéhez kötött.*

Hogy Kray Pál ezredes elévülhetlen érdemének hol és mi módon adassék méltó kifejezés, annak megállapítására első- és fősorban a szerencsétlen időszak maradékai — az erdélyi úrrend van hivatva.

OLCHVÁRY ÖDÖN
ezredes.

HADIFOGLYOK MAGYARORSZÁGON A HÉTÉVES HÁBORÚ FOLYAMÁN.

A hadifoglyokkal való emberségesebb bánásmód a XVII. században kezdődik, melynek végfelé már találkozunk olyan szerződésekkel, melyekben a hadviselő felek kötelezik magukat a hadifoglyokkal való jobb bánásmódra. Ilyen szerződést kötött 1692 máj. 2-án I. Lipót XIV. Lajossal, melynek megállapodásai szerint a hadifoglyokkal kíméletesen kellett bánni, nekik naponta egy adag kenyeret adni, fekszalmájukat pedig minden 8 napban felújítani. A hadifoglyokat állandóan a front mögött tartották s minden 14 napban kicserélték őket, még pedig szám és rendfokozat szerint.¹

Később a kicserélések mind nagyobb időközökben s mindig kisebb számban történtek, úgy hogy hosszabb hadjáratok alatt a seregnél lévő nagyszámú hadifogoly megnehezítette a sereg élelmezését s gátolta a gyorsabb hadmozdulatokat.

Így történt a hétéves háborúban is.² Már 1759-ben körülbelül 16,000-re rúgott a hadifoglyok száma s ezért a haditanács célszerűnek látta a foglyokat távol a harcztértől, valahol az ország belsejében internálni. E célra a Dunántúl s Horvátország alkalmas várait szemelték ki, elkészítették a tervet, melyet azután megküldtek a magyar kir. helytartótanácsnak és a bánnak, hogy

¹ *Ujhelyi Péter* Az állandó hadsereg története. Budapest, Magy. Tud. Akad. 1914. 188. l.

² A hōvetkezőkhöz az *Orsz. Ltárban* a következő jelzés alatt őrzött iratok szolgáltaták az anyagot Helyttan o.: Miscell. fasc. 77. nr. 497. Kancz. O.: Orig. Ref. és Conc. Exp. 1759—1767 e tárgyra vonatkozó iratai melyeknek darabonkint való elősorolását nagy számunkra való tekintettel mellőz-nöm kell.

tegyék meg a kellő intézkedéseket. E tervezet szerint a következő helyeken és számban helyezték volna el a porosz hadifoglyokat :

Pettau.....	1,500
Zágráb	1,500
Petrinje	1,500
Károlyváros	1,500
Varasd	1,500
Kőrös	1,500
Ivanics	1,000
Kaproncza .	1,000
Szentgyörgy	1,000
Csáktornya }	4,000
Kanizsa }	
Összesen :	16,000

Hogy az őrzést megkönnyítsék, tehát jól megerősített városokat szemeltek ki. Miután azonban előreláthatólag nem lehetett az összes foglyokat a kaszárnyákban elhelyezni, a haditanács úgy tervezte, hogy a foglyok egy részét a lakosság házaiban helyezze el, fizetve értük a kiszabott hálópénzt. Gmundenben már egybegyűjtötték a hadifoglyokat s csoportokra osztva készen állottak a hosszú útra, melyet a legénységnek gyalog, a tiszteknek pedig szekéren kellett volna megtenniök. Az útvonal is előre meg volt határozva, mely helyiségekben kell átvonulniok, hol tartatnak pihenőnapok stb. Itt a menetirány : Gmundt, Gössritz, Horn, Langenlois, Krems, St.-Pölten, Siegartskirchen, Purkersdorf, Petersdorf, Traisskirchen, Lichtenvört, Neukirchen, Schottwien, Mürzzuschlag, Kindberg, Bruck, Frohleithen, Graz, Wildon, Ehrenhausen, Marburg. Itt két részre szakadva a Kanizsára rendelték St.-Lorenzen s Radkersburgon át jöttek volna Magyarországra, a másik rész Pettauban több csoportra oszolva a következő útvonalakon jutott volna rendeltetési helyeire : 1. Pettauból Hrasztinán, Triskralon, Suseden át Zágrábba. 2. Zágrábból egy rész Goriczán, Pechanzon át Petrinjába. 3. Zágráb—Jasztrebác—Károlyváros. 4. Pettau—Saurics—Peteranez—Varasd. 5. Pettau—Toplicza—Kőrös—Marica—Ivanicza. 6. Pettau—Lubrinz—Hrastovecz—Kaproncza—Virje—Szentgyörgy. 7. Pettau—Varasd.

1759 decz. 6-án kapta meg a helytartótanács és a bán e tervezetet, de alig láttak hozzá az előkészületekhez, midőn decz. 12-én arról értesítették őket, hogy a tervet megváltoztatták, a hadifoglyokat az örökös tartományokban fogják internálni, Magyarországra majd csak tiszteket küldenek. Hogy miért történt e hirtelen változtatás, nem tudjuk. Így már most Bruckban, Hainburgban, Wr.-Neustadtban, Grázban, továbbá a tengerparti városokban helyezték el a porosz hadifoglyokat. Őrizetükre néhány sorkatonát s nagy számban rokkantakat rendeltek ki.

Miként a haditanács kilátásba helyezte, 1760-ban tényleg küldtek is Magyarországra 40 fogoly tisztet. Ezeket s a később ide küldött más kilenczet Budán, Pozsonyban, Szegeden, továbbá Arad és Bihar megyében helyezték el. Miután pedig a kaszárnyák kellett a bevonuló újonczok számára, de különben is berendezésük sem volt olyan, hogy ott tiszteket helyezzenek el, ha mindjárt hadifoglyok is, azért a városi polgároknál szállásolták be őket, kik ez ellen kiváltságaikra hivatkozva ugyan váltig tiltakoztak, de fizetvén a katonaság a szálláspénzt, lassankint belenyugodtak különbeni mentességük fenntartásával. A fogoly tisztek mindenütt szabadon járhattak, kelhettek, csak a város területét nem volt szabad elhagyniok, vendéglőben étkeztek s egyébként is víg életet folytattak. Pénzt azonban hazulról nem kaphattak s így egyre szaporodtak adósságaik, úgy hogy a békekötéskor már 2500 frt adósság várt kifizetésre. Minthogy a hadifoglyokat kölcsönös kártérítés nélkül cserélték ki, az ilyen adósságok rendezésére Berlinben egy vegyes commissio működött, de bizony egyik-másik hitelezőnek esztendőig kellett várnia. A haditanács bekérte az eredeti adósleveleket, átküldötte a berlini bizottságnak s míg az elintézte, addig is a hadipénztár és a bécsi udvari kamara néhány hitelezőt kielégített, minthogy már igen-igen panaszkodtak, a mi nem is csoda, lévén már akkor 1767.

Bármily emberségesen bántak úgy Magyarországon, mint az örökös tartományokban a foglyokkal, mégis sokan megkísérelték a szökést. Miután megesett, hogy két fogoly porosz tiszt postán szökött ki az országból, szigorú rendelet bocsájtatott ki, hogy a postakocsin utazók útleveleit lelkiismeretesen vizsgálják meg s útlevél nélkül senkit se szállítsanak ki az országból. A szökést a

köznép legtöbbször még elősegítette, szanalomból hetekig rejtegették a szökevényeket, ellátták őket mindennel s át is csempészték a határon titkos hegyi ösvényeken. Ezért közhírré tétetett, hogy azok, kik a hadifoglyok szökését elősegítik, ilyeneket maguknál rejtegetnek, ugyanazon büntetéssel sújtatnak, mint a katonaszökevényeket rejtegetők, viszont a ki ilyen szökevény foglyokat elfog s beszolgáltatja a katonai hatóságnak, 24 frt jutalomban részesül.

Azon hadifoglyok s hozzánk szökött porosz katonák, kik csak porosz hadiszolgálatban állottak, de nem voltak porosz állampolgárok (legnagyobb részben lengyelek), tetszésük szerint vagy szabadon hazamehettek hazájukba, vagy pedig Magyarországon is letelepedhettek. Ezen porosz hadifoglyok s katonaszökevények telepítését egyidejűleg hajtották végre a rokkant katonák letelepítésével. 1761 júl. 8-án kelt rendeletében a királyné a következő utasítást adta a helytartótanácsnak: «A miket a mi kedves Magyarországnak hasznára és előmozdítására akarunk tenni, azok közt nem utolsó helyen áll a telepítés. Ezen anyai gondoskodásunk bebizonyítására óhajtjuk, hogy úgy azok, kiket «Die Knechte und der Tross»-nak neveznek, mint porosz hadifoglyok, kik közt sok az iparos, Magyarországon letelepedjenek. De minthogy távol áll tőlünk, hogy ezt a lakosság sérelmére, vagy akarata ellenére tegyék, hűségteknek ezennel meghagyjuk, hogy a földesuraktól tudják meg, hajlandók-e erre és milyen feltételek mellett.» A helytartótanács ilyen értelemben átírt a megyékhez s ezek a megyegyűlésen kihirdették, megtárgyalták s az eredményről értesítették a helytartótanácsot. A legtöbb megye válasza így szólt: még a saját népünk számára sincs elegendő föld, nemhogy idegenek számára volna. Több megye csak iparost hajlandó befogadni, Szerém megye pedig csak katolikusokat, mert más vallásúak befogadását tiltják a privilegiumaik. Szerém megye különben hajlandó volt 300—400 hadifogoly telepest befogadni, a helytartótanács által javasolt következő feltételek mellett: 1. A telepéseknek annyi föld adandó, hogy annak megművelése biztosítsa megélhetésüket. 2. Ötévi adómentesség. 3. A szükséges felszereléshez adandó bizonyos pénzösszeg. Bács megye 42, Ung megye 40, Erdély és a Bánság körülbelül 1000 hadifoglyot volt hajlandó letelepíteni.

Bars megyében a főispán 7, Hunyady János báró 10, Vajay br. 3, Jainay Károly 10, Susko és Revistye kamarai birtokok 12 telepest kértek, továbbá 200 embert favágónak, az esztergomi érsek és a káptalan pedig kijelentették, hogy a mennyi csak náluk le akar telepedni, mind szívesen látják. Sok szorgalmas, munkás iparos s földműves került ki belőlük, noha az ellenkezőre is akadt elég példa. Így Cothman tanácsos, ki a bácsi telepítéseket vezette, jelentésében a következőket írja: «1763 jún. 9-én három csoport telepes érkezett Apatinba, ezek közt volt 18 porosz hadifogoly, kik kijelentették volt, hogy földművesek akarnak lenni s azért nagy költséggel ide a bácsi kerületbe szállítottak. De közülök sokan iszákosak s verekedők, kik sok bajt okoztak, ezért szét-szórtnan kellett őket letelepíteni s hogy megszelidüljenek, szigorúan munkára fogattak, sőt meg is házastítottam őket.»

A hubertusburgi béke értelmében a hadifoglyokat kölcsönös kártérítés (Ranzion) nélkül cserélték ki. A fogoly tisztnek nemcsak Poroszországba mehetek, hanem oda, a hova akartak. Ha nem volt saját lovuk, kocsijuk, vagy pénzük, hogy postakocsin tehessék meg az utat, előfogatot bocsájtottak rendelkezésükre. Már a béketárgyalások megkezdésekor hoztak Tirolból 200 porosz tisztet Magyarországra, hogy azután annál gyorsabban hazaszállíthassák őket. Míg ez bekövetkezik, Moson megyében helyezték el őket, még pedig a következő helyeken: Köpcsény 30, Körtvélyes 20, Edelstal 8, Horvát-Sárfalu 12, Német-Sárfalu, Oroszvár 20, Rajka 30, Csuny 8, Gáta 12, Lajtafalu 8, Neudorf 12, Pándorfalu 20.

Az örökös tartományokban internált körülbelül 20,000 hadifoglyot Magyarországon át szállították Morvaországba s onnan a határra. Ennyi ember szállítása és élelmezése természetesen óriási feladatot hárított a megyékre. A haditanács ugyan úgy rendelkezett, hogy a kenyérről a lipótvári, trencsényi és csaczi katonai raktáraknak kell gondoskodniok, de tekintve, hogy a 20,000 embert rövid néhány nap alatt szállították át Magyarországon, a katonai raktárak nem teljesíthették a rájuk hárított munkát s a lakosságnak kellett a hiányokat pótolnia. Az útvonal: Pozsony — Nyitra — Vágújhely — Ivanócz. Innen a Vág egyik partján: Trencsén, Illava, Bellusa, Vágbesztercze, Bittse, Zsolna, Kiszucz-

újhely, Csacza, Szilézia. A Vág másik partján: Nemsóva, Pucho, Bittse, Turtovka, Szilézia. A harmadik útvonal volt: Rozsinko, Rozsnyó, Freiburg, Oderberg. Ezen szegény hegyvidékre e szállítás valóságos csapás volt. A mi kenyeret a katonai raktárak nem tudtak szállítani, azt a lakosság még csak valahogy pótolta, de hús nem volt, hanem a megyei pénztár terhére kénytelenek voltak a megyék marhákat vásárolni s azokat mészárosokkal együtt a fenntjelzett állomásokra küldeni. Hogy a feladat nagysága mily nagy volt, mutatja e kis táblázat, mely az 1763 ápr. 3—7-ig ezen útvonalon szállított hadifoglyok kimutatását tartalmazza a kenyér-adagok s előfogatok kimutatásával együtt.

678 hadifogoly	} mint	} 741 kenyéradag 17 előfogat	
1 százados			} kíséret
1 zászlós			
63 altiszt és közlegény			
673 hadifogoly	} mint	} 752 « 30 «	
1 főhadnagy			} kíséret
79 altiszt és közlegény			
752 hadifogoly	} mint	} 818 « 24 «	
1 főhadnagy			} kíséret
66 altiszt és közlegény			
728 hadifogoly	} mint	} 789 « 30 «	
1 főhadnagy			} kíséret
71 altiszt és közlegény			
14 hadifogoly tiszt	} mint	} 1245 « 44 «	
1147 hadifogoly altiszt			} kíséret
és közlegény			
1 százados			
1 főhadnagy			
88 altiszt és közlegény			

A foglyok hazaszállítása április elején kezdődött, s május 1-én hagyta el az utolsó szállítmány az országot. Bármily nehéz-

ségek is merültek fel, a megyék hamar s lelkiismeretesen tették meg a kellő intézkedéseket, úgy hogy a hazaszállítás akadálytalanul bonyolódott le.

A milyen emberiesen bántak a hadifoglyokkal a háború alatt, éppoly szívélyes volt a búcsú is, bár sokan nem is búcsúztak, hanem itt maradtak, végleg letelepedvén nálunk s sokan visszatértek ismét az országba, melyet már hosszú hadifogságuk ideje mint második hazájukat megszerettek.

Dr. PELZ BÉLA.

A NAGYSZEBENI HADOSZTÁLY FELBOMLÁSA.

1849. július 12—20.

Az oroszok, 1849 június havában bekövetkezett támadása Erdélyt készületlen állapotban érte. A tavaszi hadjáratban kivívott gyors és fényes siker a honvédsereg apraját-nagyját egyaránt elkápráztatta s az aránylag könnyen szerzett diadal alig-alig oszladó mámorában senki sem hitte, hogy a ki nem kerülhető újabb hadjárat az országra komolyabb veszedelmet zúdíthatna.

Jóllehet már május utolsó napjaitól fogva egyre-másra jöttek az oroszok készülődéséről szóló és a várható támadás irányát is jelző hírek: a magyar csapatok elhelyezkedése nemcsak a legnagyobb bizonytalanságról, hanem egyszersmind a teljes készületlenségről is tanuskodott mindvégig.

A radnai szorostól Vöröstoronyig, a több mint 600 km hosszú határ mentén, négy — mindössze 23,400 főből és 66 ágyúból álló — hadosztály volt szétforgácsolva,¹ még pedig úgy, hogy a míg minden járhatóbb határszorosra ² és minden, máskülönben fontos pontra ³ kisebb-nagyobb, de többé-kevésbé mindenütt elégtelen megszállócsapat jutott, addig számottevő hadosztály- vagy általános-tartaléknak nyoma sem volt.

A határok mentén csaknem cordonvonalra szétosztott csapatok az erdélyi hadsereg legnagyobb részét felemésztették; a

¹ U. m. a nagyszebeni (I.), besztercei (IV.), székelyföldi (V.) és brassai (VI.) hadosztály. Lásd részletesen: «Az erdélyi hadsereg az oroszok betörése idején» cz. értekezésemben. (Tört. Szemle, 1915. 104—114. l.)

² Radna, Borgó, Tölgyes, Bekás, Gyimes, Űz, Ojtoz, Bodza, Tömös, Töresvár és Vöröstorony.

³ Naszód, Beszterce, Gy.-Szentmiklós, Gy.-Ditró, Csíkszereda, K.-Vásárhely, Brassó, Fogaras, Fenyőfalva, Nagy-Szeben stb.

mi ezenkívül még maradt volna, azt az oláhok felkelése és Gyulafehérvár ostroma foglalta le.

Az oláhok, még pár nappal az oroszok betörése előtt is, a használhatóbb irreguláris csapatokkal együtt, 13 ezer embert tartottak lekötve, míg Gyulafehérvár alatt 3500 honvéd vesztegelt hiába.¹

Ennek a több mint 16 ezer embernek már június elején a fenyegetett határok közelében kellett volna állania. Hogy nem így történt, annak egyik oka abban keresendő, hogy az erdélyi hadseregnek, május vége felé, tulajdonképpen nem is volt parancsnoka. Bem még Délmagyarországon tartózkodott, Czetz pedig, a ki a fenyegető veszedelmet amúgy sem ismerte fel,² a betegágyat nyomta.

A délvídekről június 2-án Nagy-Szebenbe érkező Bem, akkoráig csak Hatvani expedíciójának csúfos kudarczáról értesülvén, olcsó diadal reményében, 13 ezer embert indított az oláhok ellen s a hat csoportban működő sereg parancsnokságát — más hiányában — az ilyen nagyobbszabású hadműveletek irányítására teljesen alkalmatlan Kemény Farkas báró ezredesre bízta.

Az orosz támadás előtt csak kevéssel megindított eme hadművelet, talán Bem legnagyobb botlása volt a nyári hadjárat folyamán, a mit csak az menthet valamennyire, hogy — nyilván a Czetzről kapott téves információk alapján — ő maga sem hitte, hogy az oroszok betörése olyan hamarosan és akkora erővel következék be.

Ha az erdélyi hadseregnek június közepére vonatkoztatott beosztását és elhelyezését vizsgáljuk, azt látjuk, hogy a beszterczei (IV.) hadosztály — legalább gyalogság dolgában — valamennyinél erősebb volt. Ez tehát azt mutatja, hogy Bem is, Czetz is, erről várta a főttámadást, a mely azonban — mint tudjuk — mégsem itt, hanem a tömösi és törösvári szoros felől indult meg.

A nagyszebeni kerületre jutott a leggyöngébb honvédhadosztály, a melynek, a támadó erők csoportosításából következtetve,

¹ Az erdélyi hadsereg *rendes* csapatainak létszáma az orosz betöréskor 38,781 fő volt.

² Id. ért. (Tört. Szemle, 1915. 96—97. l.)

az Oláhországban — Cernetinél¹ — táborozó II. osztrák hadtest volt legvalóbbszínű ellenfele. Viszont az, hogy az Oláh- és Moldvaországban, valamint Bukovinában összevont ellenséges hadak támadása a borgóin kívül a tömösi és törösvári szoros felől is várható: már a május végén és június elején érkezett tudósításokból² bizonyosnak látszott.

Nem tudjuk ugyan, miféle útasítást adott Bem a nagyszebeni (I.) hadosztály ideiglenes parancsnokának, Pap Vilmos alezredesnek, de a most említettek alapján kétségtelen, hogy ennek a hadosztálynak feladata csakis a vöröstoronyi szoros védelmezése lehetett, még pedig első sorban az osztrákok támadása ellen.

A II. osztrák hadtest, a melyet Bem előbb Erdélyből, azután pedig Délmagyarországból űzött volt ki, a tavasz folyamán nagyon sokat szenvedett s osztlárésze, az oláhországi hosszas táborozás alatt is, csak sanyarúság és nélkülözés volt. Nem csuda tehát, ha az említett kettős kudarc és annyi más megpróbáltatás után, valami nagy harczi kedv és bizodalom nem hevítette. Fizikai és morális erejének el nem tagadható megfogyatkozása az egyetlen körülmény, mely az eléje állított magyar hadosztály gyöngeségét, legalább részben, mentheti.

De hát csakugyan olyan kevés katonaság volt-e a nagyszebeni kerületben? kérdezhetné valaki joggal. Bizony kevés. A június 18—20. között kelt hivatalos létszámkimutatások száraz, de annál hitelesebb adatai szerint mindössze 4253 ember,³ de ebből is a gyalogság egy részét⁴ Kolozsvárra, illetőleg Gyulafehérvárra, a lovasság egy részét⁵ pedig a székelyföldre indította Bem, úgy hogy június utolsó napjaiban, Pap parancsnoksága alatt, csak 3185 ember és 14 ágyú⁶ maradt.

¹ Turn-Severin közelében.

² Csányi levéltár: 2425. es 2666. sz.

³ Lásd részletesen már idézett értekezésemhez csatolt hadrendben. (Történeti Szemle: 1915. 105., 106. l.)

⁴ A 135. zászlóalj, továbbá a 79. zászlóalj tartalékát.

⁵ A 10. huszárezred $\frac{3}{4}$ századát.

⁶ Gábor Áron jul. 17-én jelenti a kormánybiztosnak, hogy Nagy-Szebenben 4 darab 6-fontos ágyut indított. (Csányi levéltár 3151. sz.) Ezek azonban már nem érkeztek oda.

És még ez a csekély erő is a nagyszebeni helyőrségre és három, egymástól jócskán távoleső, különítményre tagozódott, mely utóbbiaknak állomása a vöröstoronyi szoros, Fenyőfalva és Fogaras volt.¹

A csapatok illetévaló csoportosítása, addig míg az osztrák és orosz hadak a határtól távol voltak — élelmezés és szállás dolgában — czélszerű lehetett, de nagy kérdés, volt-e valami értelme közvetlenül az ellenség támadása előtt?

Fogaras a Brassóból avagy Földvarról Nagy-Szebenbe menő út közepetáján fekszik² s azonkívül itt ágazik el az Olt völgyéből a Nagy-Küküllőébe s onnan a Maros völgyébe, nevezetesen Maros-Vásárhelyre, vezető legrövidebb útvonal. Hadászati fontosságát tehát — az adott viszonyok között — nem lehet egészen elvitáznunk.³

Állandó megszállásának mindamellett csak akkor lett volna értelme, ha az odahelyezett seregtest olyan erős, hogy a Brassóból Nagy-Szeben felé nyomuló oroszokat, legalább egy időre, meg tudja állítani s esetleg a Nagy-Küküllő völgyébe szándékolt diverziójukat is megghiusíthatja.⁴ Nyilvánvaló, hogy erre a súlyos feladatra egy fél zászlóalj és egy lovasszázad nem volt elegendő, s bizonyára okosabb lett volna, ha a hadosztályparancsnok a fogarasi különítményt idejekorán magához rendeli s nem ró arra, úgy a mint csakugyan történt, erejét sokszorosán meghaladó feladatot.

Nem volt értelme a fenyőfalvi kis csapatnak sem. Az Olt ottani hídját őrizni, hiábavaló fáradság volt, mert ezen a folyón — kivált nyár derekán — hidat verni,⁵ sőt helyel-közzel átgázolni sem nagy mesterség s így az ellenség átkelése, Fenyőfalvát kivéve, bárhol könnyűszerrel történhetett.

¹ Nagy-Szeben — Boicza = 23 km, Nagy-Szeben — Fenyőfalva = 22 km, Fenyőfalva — Fogaras = 54 km.

² Brassó — Fogaras = 66 km, Fogaras — Nagy-Szeben = 76 km.

³ Fogaras — 1815 óta karban nem tartott — elavult várának 1848/49-ben már semmi jelentősége sem volt. Védellezésére az egész hadjárat alatt egyszer sem került a sor.

⁴ Természetes, hogy azt a vonalat, a melyben egy kellő erejű csapat tartósabb ellenállást fejthetett volna ki, nem közvetlenül Fogaras mellett, hanem tőle kelet felé kell keresnünk.

⁵ Az V. orosz hadtestnek hídvonata is volt.

A fogarasi és fenyőfalvi csapat, valamint a nagyszebeni helyőrség, kiszakítása folytán, a hadosztály tulajdonképeni feladatára, a vöröstoronyi szoros védelmezésére, mindössze egy zászlóalj, egy fél lovasszakasz és 4 ágyú maradt. Bármennyire megcsappant legyen is a II. osztrák hadtest harcizkedve, 10 ezer¹ főnyi állományánál fogva, kilencszeres túlsúlyban volt a szoros közvetlen védelmezésére szánt magyar csapat felett, s így az Oláhország felől várható támadás sikere alig lehetett kétséges.

A határszél Fenyőfalvától 25 km, Nagy-Szebentől pedig 32 km távol lévén, épenséggel nem volt bizonyos, hogy az utóbbi két helyről esetleg útbaindítandó segítőcsapatok idejekorán megérkeznek-e, elégtelenségük azonban annál bizonyosabb lehetett s a kedvezőtlenre fordult harc sorsát már csak gyöngeségüknél fogva sem fordíthatták volna meg.

Sajnos, nincs módomban, hogy a nagyszebeni hadosztály felbomlásával kapcsolatos két ütközetet: a fogarasit és a boicza-vöröstoronyit, részletesen, a csapatok felállítását is híven ábrázoló pontos vázlatok alapján tárgyaljam, mert ehhez sem a magyar, sem az orosz és osztrák források, sem pedig a rendelkezésemre állott levéltári anyag elegendő mennyiségű megbízható adatot nem szolgáltatnak. A kútfők most említett csoportjai közül — Gelich² és Breit³ műveit leszámítva, — a magyar kézből származók használhatók legkevésbé.⁴ Azt, a mi a hadtörténetkutatót leginkább érdekelné, csak elnagyolt körvonalakkal vetik oda; pontosabb helymeghatározásnak, a csapatok felállításának rendesen nyoma sincs, ellenben annál több bennük a felesleges frázis és szószaporítás. Szinte áthághatatlan akadályra bukkanunk, valahányszor a fél-sikert is rikitó, a balsikert azonban annál tompább színnel festő felületes adatokat össze akarjuk az idővel és térrel egyeztetni.

¹ Magyar források szerint 12 ezer.

² *Magyarország függetlenségi harca*. I—III. k.

³ *Magyarország függetlenségi harczának katonai története*. I—III. k.

⁴ Például Czetz, a kinek könyve (*Bem's Feldzug in Siebenbürgen*), a nyári hadjáratra vonatkozóan, amúgy sem megbízható, a jul. 12. és 21. közötti 9 nap történetéről 19 sorban számol be (i. m. 330. l.) s így valami fontosabb adattal nem is járulhat az események tisztázásához. *Kővári* is alig tud többet a Fogarasnál és Vöröstoronynál történekről. (*Erdély története 1848/49-ben*. 251. és 257. l.)

Az idő és hely meghatározása különben az orosz és osztrák forrásokban is fölötte ingadozó, sőt — mint látni fogjuk — nemcsak az órákat, hanem a naptári datumot is, egymástól eltérően állapítják meg az egyes hadtörténetírók. A különbözően valló kútfők összeegyeztetése csak itt-ott lévén lehetséges: a történeti igazságnak mitsem használnék, ha a részleteket alaposan meg nem okolható subiectiv feltevések alapján tárgyalnám. Épen ezért, az alább elmondandókban, inkább a hadműveletek általános méltatásával foglalkozom s a nagyszebeni hadosztály felbomlását abból a nézőpontból igyekezem megvilágítani, a melyből annak fontossága és többféle következménye legjobban kitűnik.

Hogy azonban az események összefüggését jobban megértessük, legalább futólagosan, az előzményeket is vázolnom kell.

Mint tudjuk, az V. orosz hadtest zömének hadműveleti tárgya Szeged lett volna,¹ még pedig Brassón, Nagy-Szebenen és Gyulafehérváron át. Lüders arra számított, hogy július 7. táján már Nagy-Szeben közelében lehet, ennélfogva Clamm-Gallas gróf altábornagnak azt parancsolta, hogy a II. osztrák hadtesttel július 7-én a vöröstoronyi szoroson betörve, Nagy-Szebent foglalja el, azután pedig az V. orosz hadtesttel vállvetve működjék.²

Az osztrák hadtest június 23-án három oszlopban el is indult Cernetiből Vöröstorony felé, ámde a székelyföldi események csakhamar mást parancsoltak.

Lüders ugyanis, Hasford altábornagy első sikerei nyomán, azt határozta, hogy Brassóban kellő őrseget hagyva, azonnal Nagy-Szeben felé indul s ebbeli szándékához képest Engelhardt tábornok dandárát már július 2-án Sárkányra³ toltá, míg ő ugyanazon a napon Vledényig⁴ haladt. Az Engelhardt előtt járó felderítő és portyázó orosz lovasság azonban már június 26-án Fogaras közelébe jutott s úgy ezen a napon, mint június 29-én is, összecsapott

¹ *Ramming*: «Der Feldzug in Ungarn und Siebenbürgen im Sommer des Ja hres 1849.» 487. l.

Gelich: i. m. III. 584. l.

² *Ramming*: i. m. 490. l.

³ l. vázlat: *Sá*.

⁴ *Ramming*: i. m. 495. l. *Gelich*: i. m. III. 588. l. *Breit*: i. m. III. 163. — Sárkány—Fogaras = 14 km; Sárkány—Vledény = 25 km.

a 15. («Mátyás») huszárezred itt állott részeivel.¹ A huszárok vesztesége az előbbi harcban csupán egy fogoly, az utóbbiban pedig 5 halott és 6 sebesült volt.²

Azonban Gál Sándor újabb előnyomulása Lüders számítását ugyancsak megzavarta s az orosz hadtest nemcsak hogy Sárkány-nál tovább nem jutott, hanem július 4-én Prázsmárig volt kénytelen visszavonulni. Brassó és Fogaras között (Vledényben) csupán Engelhardt dandára maradt.³

Egyszersmind — Clamm-Gallasnak adott parancsát megmásítva — elrendelte Lüders, hogy az osztrák hadtest ne a vörös-toronyi, hanem a tömösi szoroson törjön be, s a székelyeket az oroszok háta megett tartsa féken. Ezt az újabb parancsot Clamm-Gallas Rimnikben kapta meg.

Természetes, hogy a Lüders és Clamm-Gallas között történekről Pap Vilmos alezredesnek nem volt — de nem is lehetett — tudomása, ámde azt jól tudta, hogy Brassó elveszett s hogy az oroszok már Sárkányig hatoltak. Így tehát azt is tudnia kellett volna, hogy a tőle olyan távol, az ellenséghez azonban annál közelebb álló fogarasi csapat helyzete immár tarthatatlanná vált.

De a veszedelem egyelőre elodázódott, mert Lüders még Gál hadosztályának, július 5-én beállott felbomlása nyomán sem mert azonnal Nagy-Szeben felé megindulni. Miután a székelyek szemmel-tartására Essauloff tábornokot 7 zászlóaljjal, 8 lovasszázaddal és 12 löveggel Sepsiszentgyörgynél hagyta, ő maga a hadtest zömével Földvárnál foglalt állást, míg Engelhardt — újra elővédül szánt — dandára Vledényt szállotta meg. Lüders július 11-én Sárkányra toltta ezt a dandárt, mely azután másnap — 12-én — a fogarasi magyar csapattal is leszámolt.⁴

¹ Hadtörténetíróink ezeket a lovasharcokat nem említik.

² Neveiket lásd az 1. függelékben. Ők voltak a nagyszzebeni hadosztály első áldozatai.

³ Július 4-en, a még mindig Fogaras körül czirkáló orosz lovasság újra összecsapaott a Mátyás-huszárokkal, a kik ez alkalommal 2 halottat veszítettek. (1. függelék.)

⁴ H. v. N.: «Bericht über die Kriegsoperationen der russischen Truppen gegen die ungarischen Rebellen.» II. 151. l.

Mielőtt erre az ütközetre áttérnék, jónak látom a nagyszebeni hadosztály hadrendét a július 10-iki, tehát csak két nappal a fogarasi ütközet előtt kelt, hivatalos kimutatás¹ alapján megállapítani, annál is inkább, mert hadtörténetíróinknak erre vonatkozó — Ramming nyomán közölt — adatai merőben hibásak.

A hadosztály ideiglenes parancsnoka, mint említettem, Pap Vilmos alezredes volt, ki mellett mint lovasparancsnok Makray László alezredes² mint tüzérparancsnok Böhm Vilmos őrnagy³ működött.

Maga a hadosztály még akkor is, négy — egymástól távol-eső — csoportra volt szakítva. És pedig:

a) *Nagyszebeni helyőrség:*

88. zászlóaljból : ⁴	663 ember	—	ló	—	ágyú
15. huszárezredből :	186	«	120	«	— «
2 darab 6-fontos ágyú :	82	«	34	«	2 «
<hr/>					
<i>Mindössze:</i>	931 ember,	154	ló,	2	ágyú.

b) *Vöröstoronyi különítmény:*

(Ihász Dániel alezredes.)

55. zászlóalj (Baróthy László őrn.):	982 ember	17	ló	—	ágyú
15. husz. ezr.-ből (Kinizsi István szds.):	20	«	20	«	— «
4 db 3-fontos ágyú (Bodola L. fhdgy):	67	«	20	«	4 «
<hr/>					
<i>Mindössze:</i>	1069 ember,	57	ló,	4	ágyú.

c) *Fenyőfalvi különítmény:*

(Bíró Ede őrnagy.)

88. zászlóaljból :	460 ember	—	ló	—	ágyú
15. huszárezredből :	12	«	12	«	— «
2 db 6-fontos, 4 db 3-fontos ágyú :	95	«	54	«	6 «
<hr/>					
<i>Mindössze:</i>	567 ember,	66	ló,	6	ágyú..

¹ 2. függelék.

² Gyalokay levéltár : 1848/49. 60. sz.

³ U. o. 21. sz.

⁴ Ideiglenes parancsnoka, június 22. óta, Bíró Ede őrnagy volt.

d) *Fogarasi különítmény:*

(Móricz József alezredes.)

140. zászlóalj 3 sz. (Vida Dániel őrn.):	520 ember	10 ló	—	ágyú
15. huszárezredből:	96	«	101	« — «
3 db 6-fontos, 2 db 3-fontos ágyú:	51	«	26	« 5 «
<i>Mindössze:</i>	667 ember,	137 ló,	5	ágyú.

Ezenkívül, különböző helységekben, küldöncz-szolgálatra, a 15. huszárezred 116 lovasa volt szétosztva. *Az egész hadosztály tehát 3350 emberből, 530 lóból és 17 ágyúból állott.*¹

A hadosztályt alkotó csapatok minőségéről, szintén hivatalos adatok alapján, a következőket mondhatom.

Az 55. (biharvármegyei) honvédszászlóalj a honvédsereg legjobb csapatainak egyike volt, a mely sokszor, többek között a márczius 15-én vívott vöröstoronyi első ütközetben is, vitézül harcolt. Állománya, az utolsó 3 hét alatt, mindössze 90 ujoncczal szaporodott, a mi az egész zászlóaljnak 10 százalékát sem tette.²

A szatmárvármegyei önkéntesekből alakult 88. zászlóaljnál már nem állott ilyen jól a dolog. Ez ugyanis, június 18. óta, 482³ főről 1123⁴ főre szaporodott, vagyis állományának 57 százaléka három héten belül sorozott s tűzben még ki nem próbált ujonczokból állott, a kiknek egy része (417 ember), puska hiányában csak lándzsával volt felszerelve.⁵

A 140. számot az eddigi hétfalusi-(tartalék-)zászlóalj kapta,

¹ A közölt adatok alapján megdől *Ramming* (i. m. 489. l.), *Gelich* (i. m. III. 583. l.) és *Breit* (i. m. III. 145. l.) állítása, hogy Nagy-Szebennek csak 2—300, Vöröstoronyinak azonban 2—3000 főnyi őrsége lett volna. A talmácsi (állítólag 4—5 századból álló) lovastartaléknak (u. o.) sincs semmi nyoma.

Az egész itt felsorolt lovasság a 15. huszárezred 3. és 4. osztályához tartozott. A tűzérség ütegek szerint való beosztását nem tudtam megállapítani. Ennek okát lásd idézett értekezésemben: *Tört. Szemle*: 1915. 80. l.

² Id. levéltár: 38. és 62. sz.

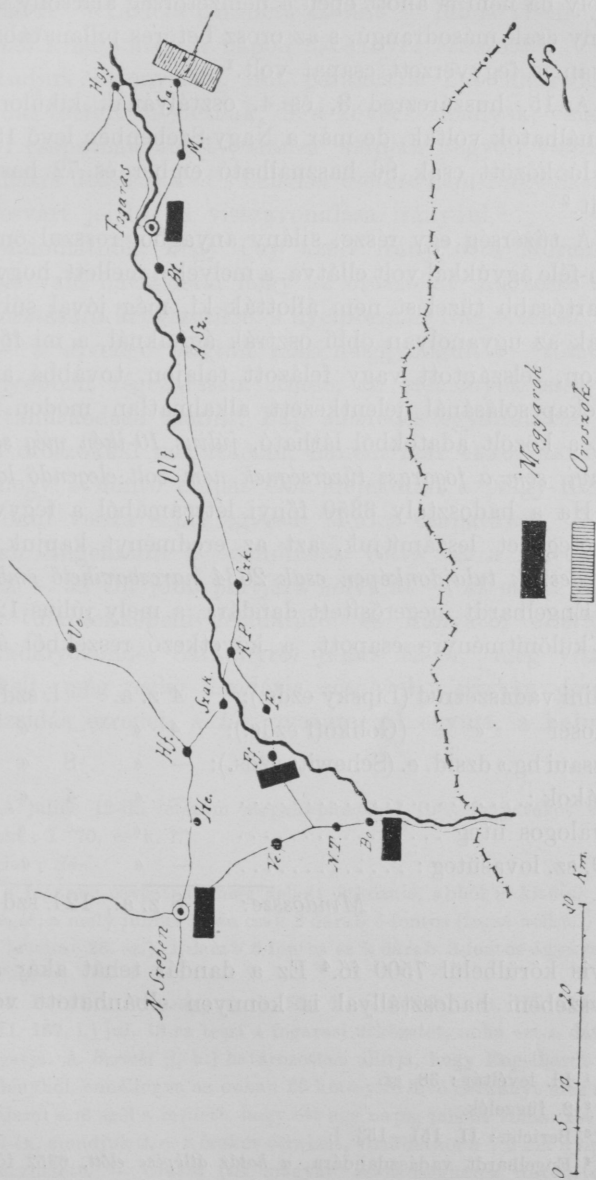
³ U. o. 36. sz.

⁴ 2. függelék.

⁵ U. o.

A nagyszebeni hadosztály helyzete

1849 július 11-én.

a mely ha nem is állott épen a nemzetőrség alacsony színvonalán, bizony csak másodrangú, s az orosz betörés pillanatában még hiányosan is fegyverzett csapat volt.¹

A 15. huszárezred 3. és 4. osztályának kikülönített részei használhatók voltak, de már a Nagy-Szebenben levő 186 ember és 120 ló között csak 86 használható ember és 72 használható ló akadt.²

A tüzérség egy része, silány anyagból rosszul öntött, Gábor Áron-féle ágyúkkal volt ellátva, a melyek a mellett, hogy a gyorsabb és tartósabb tüzelést nem állották ki, még jóval súlyosabbak is voltak az ugyanolyan öblű osztrák ágyúknál, a mi főképen rossz útakon, felszántott vagy felázott talajon, továbbá az ágyú fel- és lekapcsolásánál jelentkezett alkalmatlan módon. Ezenkívül, mint a közölt adatokból látható, *július 10-ikén még sem a vöröstoronyi, sem a fogarasi tüzérségnek nem volt elegendő lova.*

Ha a hadosztály 3350 főnyi létszámából a fegyverteleneket és betegeket leszámítjuk, azt az eredményt kapjuk, hogy *Papalezredesnek tulajdonképen csak 2634 harczbavihető embere volt.*

Engelhardt megerősített dandára, a mely július 12-én a fogarasi különítményre csapott, a következő részekből állott :

Lublini vadászezred (Lipsky ezds.):	4 z. a.	— l. szd.	— ágyú
Zamosci « (Golikoff ezds.):	4 «	— «	— «
«Nassaui hg.» dzsid. e. (Schewits ezds.):	— «	8 «	— «
Kozákok :.....	— «	4 «	— «
2 gyalogos üteg	— «	— «	16 «
½ 9. sz. lovasüteg :	— «	— «	4 «
<i>Mindössze:</i>	8 z. a.,	12 l. szd.,	20 ágyú. ³

vagyis körülbelül 7500 fő.⁴ Ez a dandár tehát akár az egyesült nagyszzebeni hadosztállal is könnyen elbánhatott volna.

¹ Id. levéltár : 38. sz.

² 2. függelék.

³ Bericht : II. 151—153. l.

⁴ Engelhardt vadászdandára, *a határ állépése előtt*, 6352 főből, a hozzá később beosztott dzsidászezred 1216 főből, egy kozákszásad átlag 130 lovasból, egy 6-fontos könnyű üteg 134—159 főből, a 9. sz. könnyű lovasüteg pedig 210

Engelhardt — Lüders parancsa szerint — július 11-én indult el Vledényből s még azon a napon Sárkányra érkezett.¹

Nem tudjuk bizonyosan, mit parancsolt Pap alezredes az orosz támadás esetére Móricznak, de a következmények, valamint a fenyőfalvi csapatnak adott parancs alapján nagyon valószínű, hogy ellenállásra útasította őt s balsiker esetére nem Nagy-Szebent, hanem Segesvárt jelölte ki visszavonulása irányául.²

Azt gondolhatnók, hogy Pap azért irányította Móriczot a Segesvár felé való hátrálásra, hogy az oroszokat üldözésre s így erejük megosztására kényszerítse, s ilyenformán Nagy-Szeben ellen nyomuló — a diversio folytán már meggyöngült — részükkel annál könnyebben végezhesen. Ámde, az események meg nem czáfolható tanuskodása szerint, Pap alezredes egyáltalában nem is akart az oroszokkal megütközni, hanem már ekkor az volt a szándéka, hogy a döntő csapás elől idejekorán a Nagy-Küküllő völgyébe vonul vissza s ott egyesül Móricz csapatával.

Azonban Engelhardt is számításba vette azt a lehetőséget, hogy Móricz — az Olt jobb partjára kelve át — az orosz dandár egy részét tulajdonképeni feladatától és irányától eltérítheti. Ezt megakadályozandó, Sárkányról július 12-én,³ még virradat előtt, útrakelt, még pedig dandárja zömével a Sárkány-fogarasi úton; a dzsidás ezredet, a fél lovasüteggel együtt, a halmágyi

főből állott. A július 12-iki létszám megállapításánál 10% fogyatéket vettem alapul. (Bericht : I 70. és k. l.)

¹ l. vázlat : Sá.

² Hogy a fogarasi csapatnak meg kellett ütköznie, abból is kitünik, hogy Móricz tüzéségét, a mely június 15-én csak 2 darab 6-fontos (fogat nélküli) ágyúból állott (id. levélár 28. sz.), 1 darab 6-fontos és 2 darab 3-fontos ágyúval erősítette meg Pap.

³ Bericht : I. 151. l. Ramming : i. m. 500. l. — Gelich (i. m. III. 728. l.) és Breit (i. m. III. 167. l.) jul. 13-ra teszi a fogarasi ütközetet, noha ezt a dátumot mi sem támogatja. A Bericht (i. h.) határozottan állítja, hogy Engelhardt 11-én kelt útra Vledényből, ennél fogva az onnan 25 km-nyire levő Sárkányt még aznap elérhette és semmi sem szól a mellett, hogy ott egy napig pihent volna. Ha tehát Engelhardt 12-én, mondjuk d. e. 2 órakor útrakelt, virradatkor a 7-5 km nyire eső Mundrára érkezhetett. — Gracza («A magyar szabadságharc története» V. 1040. l.) a helyes (jul. 12.) dátumot közli, úgyszintén Czetz (i. m. 330. l.) és Kővári is (i. m. 251. l.).

(Hgy.) gázlón át az Olt jobb partján a fogarasi hídhöz, a négy kozákszászadot pedig, Fogarast délről megkerülve, Betlenre (Bt.) irányította.¹

Ezzel Móricz csapatának visszavonulása úgy Nagy-Szeben, mint Segesvár felé el volt vágva.

Mundránál (M.) bukkantak az előnyomuló oroszok a magyar előőrsökre,² a melyeket, alig számbavehető harc után, Fogaras felé szorítottak. Móricz csapata — az orosz tudósítások szerint — Fogaras keleti szélén foglalt állást, hol az országút is el volt torlaszolva.³ Ez az állás azonban, az oroszok délről fenyegető megkerülő mozdulata folytán, hosszabb ideig nem volt megtartható, ennél fogva itt tulajdonképen csak a magyar utóvéd állapotodhatott meg, a melynek oltalma alatt Móricz, csapataja zömével, az Olt hídjához igyekezett. Ámde mire odaért, már ott voltak Engelhardt dzsidásai is, háta mögött pedig a gyöngye utóvéd csak rövid időre állíthatta meg az orosz gyalogságot. Nem volt vesztegetni való idő. Nehogy két tűz közé szoruljon, gyorsan nyugatra, a nagyszebeni útra fordult, de itt, Betlen közelében, a kozákokkal találkozott.⁴

Déli irányban *talán* még ki lehetett volna valahogyan térnie, ámde Móricz, bizonyára a kapott parancs szerint, mindenáron éjszak felé akart volna hátrálni s más megoldás hiányában, az Olton próbált csapatával átgázolni. Úgyde az a hely, a hol átkelni szándékozott, erre nem volt alkalmas s az időközben minden oldalról körülfogott Móricz, hogy a hiábavaló öldöklést kikerülje, rövid, de véres harc után megadta magát.⁵

¹ A zárójelbe tett betűk az 1. vázlatra vonatkoznak.

² *Ramming, Gelich, Breit*, i. h.

³ *Bericht* i. h.

⁴ Az a körülmény, hogy Móricz előbb Segesvár fele akart hátrálni s csak azután fordult Nagy-Szeben felé, eléggé bizonyítja, hogy visszavonulása irányul Segesvár volt kitűzve.

⁵ Móricz veszteségét, halottak és sebesültekben, a magyar és osztrák források 100—150 főre teszik, míg az orosz *Bericht* mintegy 200 főre becsüli azt. A foglyok száma az előbbieket adatai szerint 350, az utóbbi szerint több mint 400 főre rúgott. Ellenben az oroszok vesztesége mindössze 4 halott és 3 sebesült (*Bericht*, i. h.), mások szerint (*Ramming, Gelich, Breit*, i. h.) 5 halott és 12 sebesült lett volna. Miután Móricz csapata 667 főből állott, az orosz adatokat alapul véve is, valószínű, hogy egy kis része valamerre útat tört magának. Az 5 ágyúból,

Bizonyos hogy nem valami nagy dicsőség volt a 8 zászlóaljnyi orosz dandárnak az egy zászlóaljat sem tevő magyar csapattal elbánnia, de azért el kell ismernünk, hogy Engelhardt gyorsan és alaposan oldotta meg feladatát. Viszont Móricz alvezredest alig okolhatjuk a beállott katasztrófáért. Hadosztályparancsnoka mindvégig magára hagyta, de mindamellet ellenállásra útasította őt. Móricz ezt a parancsot teljesíteni akarta. Részben teljesítette is, csakhogy maroknyi csapatával a sokkalta erősebb orosz dandárt meg nem állíthatván, el kellett az egyenlőtlen harcban buknia.

Így, magában véve, a fogarasi ütközet jelentéktelen epusodnak látszik, egy 700 főre se rugó csapat elpusztulásáról lévén szó; minthogy azonban ez a különítmény az egész nagyszebeni hadosztálynak egy ötödrészt tette,¹ megsemmisülése, az adott mostoha viszonyok között, súlyos veszteség volt.

Miután Engelhardt egyelőre beérte Fogaras megszállásával, Nagy-Szebent még nem fenyegették közvetlenül az oroszok, a kiknek további térfoglalását az a körülmény hátráltatta, hogy Lüders, a hadtest zömével, csak július 15-én kelt Földvállról útra. Így Engelhardt, a ki Lüderst már 63 kilométerrel előzte meg, várni akart, míg a hadtest többi része őt eléggé megközelíti. Úgy látszik, sokkal erősebbnek hitte a nagyszebeni hadosztályt, mint a milyen az a valóságban volt.

Lüders július 17-én ért Fogarasra² s ugyanakkor indult el onnan Engelhardt Nagy-Szeben felé. Papnak tehát bőven lett volna ideje, hogy a további teendőket alaposan megfontolja. Miután a fogarasi ütközetből Nagy-Szebenbe is bizonyára eljutott egynehány hírmondó: Pap az oroszok erejéről elég felvilágosítást kaphatott. De a különítmény megsemmisülése, minden szónál meggyőzőbben figyelmeztette őt arra, hogy a fenyőfalvi és vöröstoronyi csapatra a fogarasi különítmény sorsa vár s akár a talmácsi

¹ a források szerint, csak 4 jutott orosz kézre. Az ötödik talán, a megkísérelt átkelés alkalmával, az Oltba rekedt.

² Hadtörténetíróink nem tudják, hogy a fogarasi különítmény a nagyszebeni hadosztályhoz tartozott.

² *Bericht*: I. 152. 1.

magaslatokon, akár magában a vöröstoronyi szorosban kifejthető ellenállásuk őket a megsemmisüléstől, Nagy-Szebent pedig az orosz invasiótól meg nem mentheti.

Bem, Nagy-Szeben bizonytalan helyzetéről értesülve, a II. (dévai) hadosztályból némi erősítést rendelt oda. A segítő csapatok¹ július 17-én megérkeztek ugyan Nagy-Szebenbe, de valami sokat annak sorsán már nem lendíthettek, s gyöngeségük folytán a Fogarasnál szenvedett veszteséget sem pótolhatták.

A valódi tényállás különben — mint már említettem is — az volt, hogy Pap, a környékből összevont lovassággal együtt, most már 1500 főre rugó csapataival, nem is akarta Nagy-Szebent védelmezni, sem pedig a vöröstoronyi szoros birtokáért vívandó harcban nem szándékozott részt venni, sőt kezdetben a fenyőfalvi csapatot is külön, a fogarasihoz hasonlóan, készült feláldozni.

Még július 4-én, tehát Lüders első előnyomulásának hírére, azt parancsolta Bíró őrnagynak, hogy az Olt hídját a fenyőfalvi csapattal az utolsó emberig védelmezze.² Ennek megfelelően az ottani, még június 27-én is csak 267 főnyi gyalogságot³ 460 főre szaporította⁴ s az eredetileg csak 2 darab 3-fontos és 2 darab 6-fontos ágyúból álló tüzérséget⁵ 2 darab 3-fontos ágyúval erősítette meg.

A fogarasi eset hatása alatt az idézett parancsot július 18-án olyformán módosította, hogy ha az oroszok az Olton valahol túlnyomó erővel átkelnének s Bíróét megtámadnák, ez, a Nagytalmács-tól délre eső magaslatokra húzódva, Ihász alezredessel egyesüljön.⁶

Ez a parancs épen az utolsó pillanatban kelt, mert Engelhardt, július 17-én Fogarasról elindulva,⁷ 18-án déltájban Alsó Porumbákra

¹ 3. 4. és 5. függelék.

² Bíró őrnagy naplója. («1848/49. Történeti Lapok.» 1897. évi. 10., 11. l.)

³ Id. levéltár: 42. sz.

⁴ 2. függelék.

⁵ Id. levéltár: 42. sz.

⁶ Bíró naplója i. h. — Pap — úgylátszik ugyanakkor — 2 ágyút is elvett a fenyőfalvi csapattól.

⁷ *Ramming* (i. m. 501.) *Gelich* (i. m. III. 729.) és *Breit* (i. m. III. 165.) szerint Engelhardt csak 18-án indult volna Fogarasról. Én azonban inkább hiszek Bíró őrnagy egykorú s a helyszínén kelt naplójának, mely szerint az oroszok 18-án már átkeltek az Olton. Miután Bíró feljegyzése a déli órákra vonat-

(A. P.) érkezett, a hol az Olton hajóhidat veretett s egy erős osztagot Szakadátón (*Szak.*) át Hortobágyfalvára (*Hf.*) küldött, mely ott 1 tisztet és 30 huszárt foglyul ejtvén, a nagyszeben-segesvári utat megszállotta s ezzel egyrészt megakadályozta azt, hogy Pap onnanfelől erősítést kaphasson, másrészt pedig azt is, hogy arra felé elvonulhasson.

Maurer százados július 18-án a következő jelentést küldötte Újegyházáról (*Ue.*) Bíró őrnagynak: «A muszkák Alsó Porumbákon felül az Olt jobb partjára átkeltek és Szakadáttnak tartanak nagy erővel». ¹ A fenyőfalvi csapat, Szakadáttnál állott, előrsei pedig délután 3 órakor azzal a hírrel jöttek (szekeren) vissza, hogy már 6—7000 (!) kozák s azonkívül nagyszámú gyalogság is érkezett Szakadáttra, de ágyúikat a nagy porfelhőben meg nem számlálhatták. Nem sokkal későbben megjött a harmadik jelentés is, mely szerint az oroszok Szakadáttról nem Fenyőfalva, hanem Hermány (*He.*) felé tartanak.

Miután Bíró a hírek valósága felől maga is meggyőződött, délután 5 órakor elindította a málhát Nagytalmács (*N. T.*) felé, azután pedig ő is megindult csapatával, melyet, már a beállott sötétségben, a «talmácsi hegyeknél» állított fel ² s onnan jelentést küldött a Boiczánál (*Bo.*) álló Ihász alezredesnek. ³

Ezen a napon az V. orosz hadtest zöme Szkoreig (*Szk.*) hatolt. ⁴ Engelhardt másnap — 19-én — egész dandárával Veszténybe (*Ve.*) vonult s ott a Feleken (*F.*) és Fenyőfalán (*Ff.*) át érkező Lüderssel egyesült. ⁵ *Ezzel a nagyszebeni helyőrség útja Vöröstorony felé is, el lőn vágta.*

kozik, Engelhardt csapatai — ha 18-án indultak — jél nap alatt 49 km. utat tetek volna meg, a mi azonban képtelenség. (Lásd különben *Bericht*: II. 152. l.)

¹ Bíró naplója, i. h. — Újegyházán a 15. huszárezred 1 tisztje és 22 huszárya volt elhelyezve. (Id. levéltár: 59. sz.)

² Nyilván a Nagytalmács és Boicza közötti magaslatok azon részén, a melyen a nagyszeben—vöröstoronyi országút halad át. A részletes katonai térképen (Zone 23. Kol. XXX.): \diamond 476, D. Stedului és környéke.

³ Bíró naplója i. h. — Fenyőfalvától a \diamond 476 magaslatig 12 km a távolság (3 órai menet). Bíró tehát csak esti 8 órakor érhetett oda, akkor pedig július 18-án már sötét van.

⁴ *Bericht, Ramming, Gelich, Breit* i. h.

⁵ Fogaras—Szkore 37 km, Szkore—Vesztény 28 km

Július 19-én — már korán reggel — Nagytalmács körül portyáztak a kozákok, délután pedig nagyszámú lovasság vonult Vesztenyéből Boicza felé. Bíró jelentésére Ihász Baróthy László őrnagyot, az 55. zászlóalj két századával, a fennebb már említett magaslatra küldötte, mire Bíró a 88. zászlóalj két századával előrenyomult s az orosz lovasságot rövid tüzeléssel visszatérítette.¹ Veszteség egyik részen sem volt.

*Nem sokkal azután, hogy Engelhardt Vesztényt megszállotta, Pap alezredes a nagyszzebeni csapattal elvonult, még pedig — az újgyházasegesvári út alkalmasint még akkor is el lévén zárva — Nagycsűrön és Szelindeken át Medgyes felé.*²

Miután a magukra hagyott vöröstoronyi és fenyőfalvi csapatok sorsa immár meg volt pecsételve s azokra számítani többé nem lehetett: az egész nagyszzebeni hadosztályból csak 7 gyalog- és 2 gyöngö (tulajdonképen csak egynek vehető) lovasszázad, valamint 6 ágyú maradt meg. *Pap tehát hadosztályának több mint felét minden józan számítás ellenére feláldozta, a nélkül, hogy ezzel az ügynek, bármily keveset is, használt volna.*

*

A vöröstoronyi szorosnak minden időkbén megvolt a maga katonai fontossága. A törösvári szorostól nyugat felé ez volt az egyetlen út, a melyen ágyúk és egyéb hadi-szerek könnyűszerrel átjuthattak,³ s ezért elzárásáról már a régi világban is gondoskodtak. A magyar határtól, vagyis a Riu Vadului alsó folyásától, mintegy 2 km távolságra éjszak felé egy, a Latorpatak (Lotra, Lotrora) és az Olt közé könyöklő hegyfokon, az ú. n. «Latorvár» épült, a mely azonban már réges-régen romban hever.⁴ Innen 4 kilométernyire éjszak felé kerek vigyázótorony állott az Olt partján,⁵ mely-

¹ Bíró naplója, i. h.

² *Ramming* szerint (i. h.) Pap Szászsebes felé vonult volna vissza. Ez azonban téves, mert a nagyszzebeni csapat, mint tudjuk, nem a gyulafehérvári ostromló sereghez, hanem Székelykeresztúron Bemhez csatlakozott.

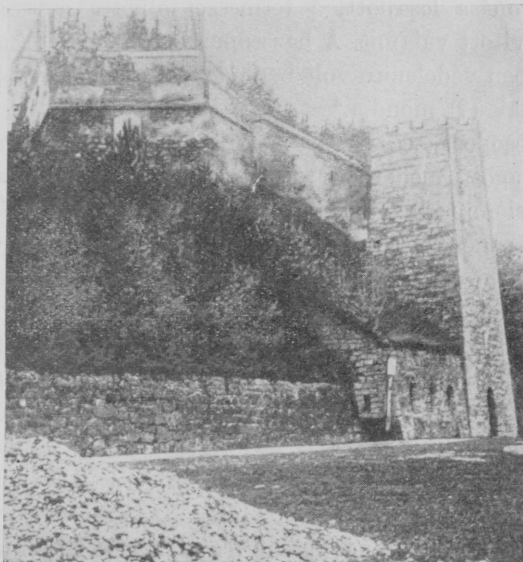
³ A nehezen járható Vulkán hágón az akkori ágyúkat és hadimálhát bajosan lehetett volna átszállítani.

⁴ 3. vázlat: L.

⁵ A nép omlott vagy hasadt toronynak hívja. A katonai térképen: «Zerbrochener Thurm.»

től egy — az útat elzáró — fal húzódott a hegyoldalra. Végül Boicza község déli végén ott találjuk a tulajdonképeni «Vöröstorony» váracskát,¹ a mely egészen 1815-ig fenntartott, bár állandó őrséggel meg nem szállott erősség volt.²

A vár az Oláhországba vivő országút nyugati oldalán, a hegy lejtőjén fekszik s valamikor egyszerű vigyázóhely (kula) volt.

Vöröstorony várának sarokbástyája.

Magyát a körülbelül 12 méter magasra falazott, vörösre festett, négyszögletű öregtorony tette, a melyhez később többféle toldalékokat ragasztottak. A torony déli oldalán, Oláhország felé, 6 ágyúra épült bástya állott, míg az Olt felől az épületek külső falai egyszersmind főgátul is szolgáltak. A váracskát a hegyoldaltól mély nyakárok választotta el, a melynek belső oldala falazva volt. A vár délkeleti végétől az Oltig kőfal nyúlt alá. Ennek kapuján vitt át

¹ 2. vázlat.

² *Semek*: Geschichte der k. u. k. Wehrmacht. IV. 1. Th. 575.

az út Oláhország felé.¹ Ez a fal azonban ma már nincs meg. Az egész vár nagyon kicsiny volt s — mint Bíró őrnagy is megjegyzi — éjszaka felől jövő támadás ellen nem volt megvédhető.²

1849-ben, a most leírott váracskán kívül, nem volt állandó jellegű erősítés a szorosban, jóllehet az ott vívott ismételt harcok szükségessé tették volna azt. A határszél közelében álló — Vöröstorony nevű³ — házcsoportnál is, a hol a tárgyalandó harcok utolsó felvonása lejátszott, a természet alkotta erősségen emberi kéz alig javított valamit. A házcsoport egyik épülete, a veszteglőház, 1849-ben védelemre volt berendezve, sőt a források egy része «redoute»-nak (?) mondja.⁴

A házcsoport éjszaki vége előtt a Latorpatak mélyen és meredeken bevágott mederben folyik, s így ha a jobbpartján levő házak védelemre alkalmasakká lettek téve s a híd kellően el volt torlaszolva: nehéz tűzéréség nélkül nem volt könnyű feladat az állást áttörni. A hídtól délkeletre, a hegy lejtőjén — alkalmasint az utolsó pillanatban — 6 ágyúállás készült, lövőiránnyal éjszaknyugat felé (A.), míg tovább haladva, a telep déli vége és az Olt között, két ágyúra való ütegsáncz volt ásva (B.), lövőiránnyal délnyugat felé. Arról, hogy az így berendezett állást a támadó meg ne kerülhesse, egyáltalában nem gondoskodtak a mieink. Úgy látszik, a nagyon meredek, erdős hegyoldalakat le nem küzdhető akadálnak tartották.

A valóság azonban ugyancsak reájuk czáfolt 1849 július 20-án.⁵

*

¹ *Kövári*: Erdély régiségei. 132., 133. l.

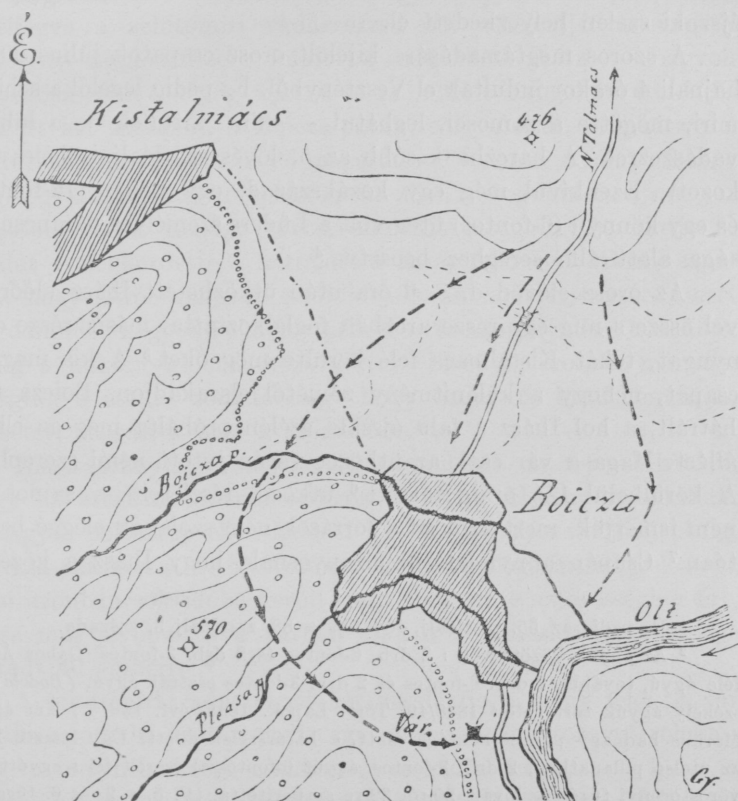
² *Bíró* naplója i. h. — A vár és az «omlott torony» fényképeit dr. Márki Sándor egyetemi tanár úr volt szíves átengedni, a kinek ezért e helyen is őszinte köszönetet mondok.

³ 3. vázlat. — A most 127 lélekből álló telep közigazgatásilag Boiczához tartozik.

⁴ «Redoute» = zárt sáncz. Az orosz *Bericht* csak «Quarantaine»-ről (veszteglőházról) tud, a mely — ha meg volt erősítve — inkább a «reduit» (= mentsvár) nevet érdemelte volna meg.

⁵ *Ramming*, *Gelich* és *Breit* (i. h.) a vöröstoronyi ütközetet jul. 21-re teszik; a *Bericht* (II. 153. l.), továbbá *Bíró* naplója, mely közvetlenül a harc után kelt, jul. 20-ra, pénteki napra. — Jul. 20. 1849-ben csakugyan péntekre esett. Az utóbbi helyes datumot fogadja el dr. *Márki Sándor* (Milleniumi történet X. 357. l.), *Gracza* (i. m. V. 1040. l.) és *Kövári* (i. m. 257. l.) is.

A boiczai ütközet színhelye.

-----> Az oroszok támadása

Mérték 0 km.

A kis magyar sereg, a mely a szoros védelmezésére egyesült, Bíró feljegyzése szerint, mindössze 1637 főt tevő 9 gyalogszázadból,¹ 1 lovasszakaszból és 8 ágyúból² állott, s előőrseivel a Nagytalmács és Boicza közötti, már említett magaslaton,³ zömével pedig Boicza éjszaki szélén helyezkedett el.

A szoros megtámadására kijelölt orosz csapatok július 20-án hajnali 4 órakor indultak el Vesztenyéből. És pedig legelől a schitomiri, mögötte a zamosci, leghátul — mint tartalék — a lublini vadászrezred. A harcba később az 5. lövészszázalaj is beleavatózott. Ezenkívül még egy kozákszásad, egy nehéz (12-fontos) és egy könnyű (6-fontos) üteg volt a Lüders személyes parancsnoksága alatt álló sereghöz beosztva.⁴

Az orosz elővéd d. e. 6 óra után ütközhetett Ihász előőrseivel össze s míg egy része arczban foglalkoztatta, másik része dél nyugat, tehát Kistalmács felé került meg őket.⁵ A kis magyar csapat, nehogy a különítmény zömétől elszakadjon, Boicza felé hátrált, a hol Ihász a falu éjszaki szélén próbálta meg az ellenállást. Maga a vár csak az ütközet végén jutott némi szerephez. A körülbelül 1½ óráig tartott⁶ ütközet részleteit — sajnos — nem ismerjük, mert azokról a források nem szólnak eléggé behatóan.⁷ Csupán annyi látszik bizonyosnak, hogy Ihász a közepre

¹ És pedig az 55. zászlóalj, továbbá a 88. zászlóalj 3. százada.

² Az ágyúk között volt: 2 drb. 6-fontos és 2 drb. 3-fontos Gábor Áron-féle ágyú, továbbá 2 drb. 6-fontos és 2 drb. 3-fontos osztrák ágyú. (*Bodola*: «A székely ágyúk története.» 1848/49. Tört. Lapok. 1895. évf. 138. l.) Két ágyú, Márkus hadnagy parancsnoksága alatt, a határszállon állott. Úgy látszik Pap, az utolsó pillanatban, 2 drb. 3-fontos ágyút 6-fontossal cserélt fel s egyúttal a vöröstoronyi tüzérség lovait 20-ról 39-re szaporította. (V. ö. a 2. és 6. függelék. Az utóbbi a vöröstoronyi csapatoknak alighanem utolsó kimutatása s így kétszeresen érdekes.)

³ Az előőrsökhöz két ágyú is volt beosztva. (*Szász Lajos* közlése: «1848/49. Tört. Lapok.» 1894. évf. 154. l.)

⁴ *Bericht*: II. 153. l. Vagyis 12 (később 13) zászlóalj, 1 lovasszásad és 16 ágyú a mieink 1½ zászlóalja, ¼ lovasszásada és 6 ágyúja ellen. (A határszállon álló 2 ágyú eleinte nem jöhetett számításba.)

⁵ 2. vázlat.

⁶ *Szász L.* közlése: i. h.

⁷ *Ramming* szerint (i. h.) Ihász, egész különítményével, a talmácsi magaslaton állott volna; ez azonban téves.

és balszárnyra az 55. zászlóaljat, a jobb szárnyra pedig a 88. zászlóalj 3 századát tette.¹

Lüders hamarosan átlátta, hogy a — szerinte bizonyára erősen megszállott — boiczai állást egykönnyen át nem törheti, ennél fogva a schitomiri vadászrezred két zászlóalját a magyar balszárny megkerülésére küldötte, miközben Ihász — nagyon kedvezően álló — 6 ágyúját a 4. sz. nehéz üteggel lövette.² Az említett két zászlóalj, a Boicza-patak völgye felől, megmászta a falutól délnyugatra emelkedő magaslatot³ s onnan a falut rohanta meg. Ugyanakkor az oroszok zöme arczban is megtámadta a magyar csapatot. Ihász, nehogy visszavonulását meggátolják, kiűritette a falut s megkezdte a hátrálást a határ felé. Úgy látszik azonban, hogy Bíró őrnagyot erről idejekorán nem értesítette, mert míg ő minden nagyobb akadály nélkül a vöröstoronyi útra húzódott, addig a kukoricaföldek közé állított Bíró az oroszok már-már elvágták a csapat zömétől, úgy hogy csak erős küzdelem útján törhetett magának utat a szoros felé.⁴

Ihász aránylag könnyű visszavonulását az tette lehetővé, hogy az arczban támadó oroszok Boiczán túl nem nyomultak, a magyar balszárny ellen küldött két orosz vadászzászlóalj pedig, a Pleasa-patakon át, a vöröstoronyi vár feletti magaslatra igyekezett, a mi azonban sok időbe került, úgy hogy mire az erősséghez ért, Ihász már elvonult s a várban csak a 88. zászlóalj egy tisztje maradt 40 emberrel.⁵

A schitomiri vadászrezred két zászlóalja, a hegy felől, a vár árkába nyomult, azután pedig egy század az öregtoronyt rohanta meg, a melynek őrsége csakhamar megadta magát.

A határ felé hátráló magyar csapat üldözésére Lüders az egész schitomiri vadászrezredet, a kozákszázadot és a 4. sz. nehéz üteget rendelte az országútra. Ihász utóvédje makacs ellenállás

¹ Szász L. közlése : i. h.

² Bericht: II. 153.

³ A részletes katonai térképen : D. Carburnarii, ☉ 570. (Lásd a 2. vázlaton is.)

⁴ Bíró naplója : i. h.

⁵ Bericht: i. h.

közben, úgyszólván lépésről-lépésre hátrált csak, bárha Lüders két tizenkétfontos ágyúból is lövette azt. Hogy előnyomulását gyorsíthassa, a zamosci vadászrezred két zászlóalját a szorost nyugat felől szegélyező magaslatokra küldötte az orosz hadtestparancsnok. Mindamellett már dél lett, mire Ihász csapata, s nyomában az orosz sereg, a Latorpatak mögötti álláshoz érkezett.¹ A magyar csapat itt újra felvette a harczt, még pedig sikeresen, jóllehet Lüders a 12-fontos üteggel ugyancsak lövette az állást. Minthogy ezt arcban áttörni még kevésbé lehetett mint a boiczait: Lüders itt is a megkerüléshez folyamodott. E végből a schitomiri vadászrezred három századát, oláh pásztorok vezetése alatt, a Latorpatak völgyén át, a rögtönzött völgyzáró mögé irányította, míg az 5. lövésszászlóalj 50 embere, az Olton átkelve, a magyar csapat jobbszárnyát fenyegette.²

Az ütközet sorsát a délfelől megkerülő oroszok döntötték el, a kik — körülbelül délután 2 órakor — minden harc nélkül jutotak el rendeltetésük helyére. Ugyanakkor Lüders arcban is megrohanta az állást.

Ihász, hátráló vonalát fenyegetve látván, még idejekorán elrendelte a visszavonulást Oláhország felé, de utóvéjé, 2 ágyúval, még egyszer megvetette a lábát. Ámde az egyik — Gábor Áron-féle — ágyú csakhamar elhasadt, a másikat pedig Bodola főhadnagy az Oltba dobatta.³ Ez volt az utolsó ellenállás; ezután már csak a török területre való hátrálás következett, míg csak a visszavonulók — Cainení közelében — egy török csapatra nem bukkantak, a mely velük a fegyvert lerakatta.⁴

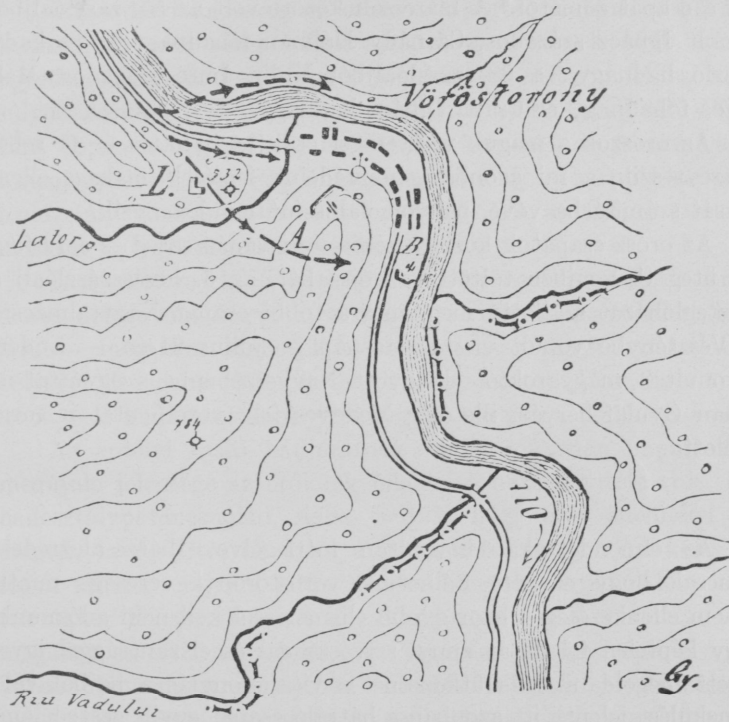
¹ *Szász Lajos* közlése (i. h.). — *Jakab Elek* szerint («Szabadságharcunk történetéhez.» 562. l.) Ihász d. u. 3 óráig harcztolt volna Boiczánál, ez azonban úgy a mérköző erők aránytalanságánál, mint a harcászati helyzetnél fogva is, lehetetlen.

² *Bericht*: i. h.

³ *Bíró* szerint (i. h.) három, *Szász Lajos* (i. h.) és *Nagy Sándor* («Háromszék önvédelmi harcza.» 157. l.) szerint két ágyú hasadt volna el. Bodola Lajos volt a vöröstoronyi különítmény tüzérparancsnoka, s így az ő feljegyzése a leghihetőbb. («1848/49. Tört. Lapok.» 1895. évf. 138. l.)

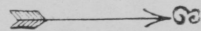
⁴ A *Bericht* szerint (i. h.) ez már délben megtörtént volna. Az én számításom szerint d. u. 4 óra körül, *Jakab Elek* szerint (i. h.) a késő délutáni órákban történhetett.

A vöröstoronyi ütközet színhelye.

- - - - - → Oroszok támadása.
 - · - · - · - - Országhatár.

Mérlék: 0 ————— 1 km.

Mikor a kis magyar sereget számbavették, 452 főnyi hiányt állapítottak meg.¹ Az 55. zászlóalj két szakasza s a 88. zászlóalj három szakasza egészen eltűnt. Ezeket tehát az oroszok elvágták a csapat zömétől.² A hiányzók között volt az 55. zászlóaljból Thuolt Ignác százados, Csanády Kálmán főhadnagy és Sarkady László hadnagy; a 88. zászlóaljból Kulin Imre százados, Máli Lajos főhadnagy és Csaba Ignác hadnagy.

Az oroszok a maguk veszteségét csak 14 halottra és 41 sebesültre teszik, a mi azonban, honvédeink ismételt makacs ellenállását számításba véve, nagyon valószínűtlenül hangzik.

Az orosz csapatok közül a schitomiri vadászszereg és a 12-főtűs üteg Caineniben töltötte az éjszakát, az 5. lövész zászlóalj a veszteglőházat szállotta meg, míg a többi csapat Nagytalmácsra és Vesztenybe vonult vissza. Másnap — július 21-én — Lüders bevonult a magyaroktól elhagyott Nagy-Szebenbe s egyúttal az onnan Gyulafehérvár, illetőleg Medgyes felé vezető utat is megszállotta.

*

Az elmondottakat higgadtan mérlegelve, Ihász alezredest nemcsak hogy el nem ítélni, hanem ellenkezőleg a legnagyobb elismeréssel kell neki adoznunk, hogy képtelen feladatát annyi szívóssággal és elszántsággal igyekezett megoldani. Más ütközetnél a visszavonulás a bajból való menekülést jelenti, itt azonban a hátráló csapat egyik veszedelemből a másikba került, s ha egyszer az ország határát átlépte, visszavonulásra nem volt többé lehetőség. Kislelkű parancsnok, ilyen viszonyok között, tudva, hogy úgyszólván hiába minden küzdelem, vagy még a szorosban lerakja a fegyvert, vagy rögtön Oláhországba hátrált volna. Ihász azonban a legalább hatszor akkora ellenséget nehéz feladat elé állította, s az a 452 főnyi (28%) veszteség, a melyet

¹ *Biró* naplója (i. h.). — E szerint tehát 1185 ember tette volna le a fegyvert. A *Bericht* szerint (i. h.) azonban a foglyusítottak száma csak 31 tiszt és 987 főnyi legénység volt. Úgy látszik tehát, hogy egy kis töredék az erdőkön át megmenekült, a mit különben *Szász Lajos* is említ (i. h.).

² Egy szakasz — mint tudjuk — a vöröstoronyi várban esett foglyul.

Nagyalmáctól a határszélig húzódó úton szenvedett, eléggé igazolja azt a bátorságot, a mellyel a hadosztály zömétől elszakított, s így minden támogatástól megfosztott csapatai harcoltak.

«Az erdélyi hadsereg az oroszok betörése idején» című értekezésemben már rámutattam arra, hogy Bemnek 1849 nyarán egyetlen olyan hadosztályparancsnoka sem volt, a ki az adott súlyos körülmények között, megállhatta volna a helyét. Példaként éppen a nagyszebeni hadosztály felbomlását idéztem, azzal a megjegyzéssel, hogy Pap Vilmos alezredes egy — bármily kicsiny — hadosztály vezetésére is képtelen volt.¹ Ezt az állítást akartam mostani fejtegetésemmel igazolni.

Hogy két mérkőző fél közül csak az egyik győzhet: természetes dolog, ennél fogva a vesztesre — csupán azért, mert balul járt — még nem süthetjük a tehetetlenség vagy a tudatlanság bélyegét. De igenis el kell ítélnünk a legyőzöttet akkor, ha — mint itt is — a kudarcot könnyen elkerülhette volna.

Az erdélyi nyári hadjáratnak egyik, jóformán napról-napra megújuló jelensége az erőknek fokozatos harczbavitele volt. Bem hadosztályparancsnokai, noha tudták, hogy erős ellenféllel van dolguk, szinte irtóztak attól a gondolattól, hogy már kezdettől fogva minden erejüket latba vessék. Elégtelen erővel kísérleteztek akkor is, a mikor azt a szükség nem parancsolta. Ez már magában véve is nagy hiba, de Pap alezredes egy lépéssel ennél is tovább ment, a mennyiben válságos helyzetbe jutott különítményeit se vissza nem hívta, se saját csapataival nem támogatta s ő maga — mindvégig — hadosztályának az ellenségtől legtávolabb eső és legkevésbé fontos csoportjánál tartózkodott.

Különben is egészen fonákul fogta fel a reárártott feladatot. A nagyszebeni hadosztály rendeltetése, mint tudjuk, az volt, hogy az ellenségnek Oláhország felől várt betörését meggátolja. 3800 emberrel és 19 ágyúval² a vöröstoronyi szorosban huzamosabb ellenállást fejthetett volna ki, a melynek végével Nagy-Szebenbe húzódnak vala vissza.

¹ «Történeti Szemle.» 1915. 98. l.

² Ennyi lett volna a hadosztály állománya, a jul. 17-én érkezett segítő-csapatokkal együtt, ha a fogarasi különítmény meg nem semmisül.

Most azonban az oroszok nem Oláhország, hanem Brassó felől közeledtek, ennél fogva a vöröstoronyi szorost ellenük, a kik már úgyis benn voltak az országban, képtelenség volt védelmezni. Igaz, az oroszoknak szükségük volt erre a kapura is, de annak elfoglalását csakis úgy lehetett volna megakadályozni, ha Pap őket nem a szorosban, hanem Nagy-Szebentől keletre, döntően megveri és Brassó felé úzi vissza. Erről azonban az adott erőviszonyok között szó sem lehetvén, igazán nem tudom megérteni, mit akart Pap — még július 18-án is háromfelé forgácsolt — kicsiny hadával? Vajjon nem jutott volna-e eszébe, hogy az a kis csapat, a melyet a vöröstoronyi szorosba dobott, legfeljebb addig tartathatja magát, a míg lövészere és elesége el nem fogyott, azután pedig vagy Oláhországba szorul, vagy még a magyar területen foglyul esik? Pap, a fél hadosztállyal, nem ment bele a csapdába, a mi azt mutatja, hogy a következményekkel tisztában volt; nem lett volna szabad tehát hadosztályának másik felét sem olyan helyzetbe juttatnia, a melyből azután nem volt többé menekülés.

Valaki talán azt mondhatná: a ki mer, az nyer, s a hadvezérnek, ha a szükség parancsolja, bármily merész hadművelettől és bármekkora áldozattól sem szabad visszariadnia. Igaz, de csak akkor, ha a hadászati vagy harcászati sikert előmozdíthatja vele. Itt azonban se az egyik, se a másik nem jöhetett szóba. Harcászati eredményt kivívni nem lehetett, a hadászati helyzeten pedig az a fél nap, a melybe a vöröstoronyi szoros elfoglalása az oroszok egy részének került, mit sem változtatott.

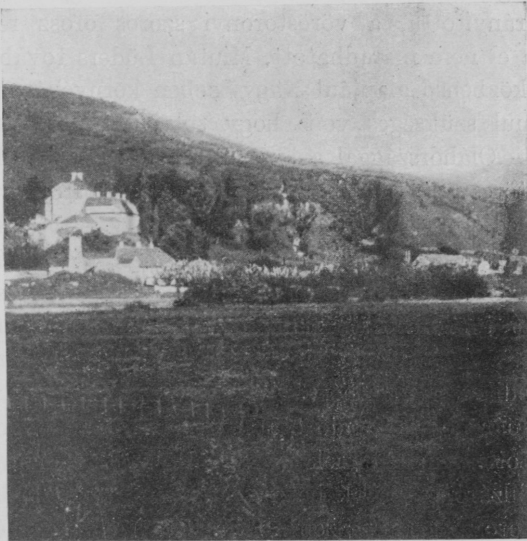
Minthogy tehát Pap eredeti feladatát, az Oláhország felől várt támadás meggátolását, a merőben megváltozott viszonyok között, többé meg nem oldhatta: az új helyzethez alkalmazkodva s a döntő vereség elől idejekorán kitérve, be kellett volna a legközelebbi kedvező alkalmat várnia. Ez nemsokára meg is jött, akkor t. i. a, midőn Lüders, a háromszéki események hírére Segesvár felé elvonulván,¹ Nagy-Szebenben mindössze 6 zászlóaljjal, 2 kozákszázaddal és 10 ágyúval hagyta Hasford altábornagyot.

Feltéve, hogy Pap — mint azt Ramming hitte — Szászsebes

¹ Julius 26.

felé idejekorán visszavonulva Stein ezredes gyulafehérvári, most már felszabadult, ostromló hadával egyesül: akkor Stein — abszolút túlsúlyba jutva — Hasfordot az országból kiverhette volna.

Ha ez sikerül, Lüders okvetlenül visszafordul Nagy-Szeben felé, minek következtében Clamm-Gallással tervezett együttműködése is meghiúsul, a segesvári ütközetre nem kerül a sor, Bem

Vöröstorony vára az Olt felől.

időt nyer hogy Kemény hadosztályát is magához vegye s ezzel, valamint a besztérczei hadosztály maradványaival együtt akár Grottenhjelm, akár Clamm-Gallas ellen újra támadólag léphetett volna fel.

Ha pedig Pap erre, akár a Bemtől kapott utasítás, akár más ok miatt nem mert vállalkozni: azon kellett volna lennie, hogy egész hadosztályával, ne pedig annak csak maradékával, csatlakozzék Bemhez. Ha Pap, 1500 ember és 6 ágyú helyett, 3800 embert és 19 ágyút visz magával Székelykeresztúrra: a segesvári vereségből aligha lesz katasztrófa.

Szóval kétféle kedvező megoldás is kínálkozott, Pap azonban a harmadikat, a legrosszabbat választotta s ezzel hadosztályát az előre kiszámítható biztos kudarcz elé állította.¹

A bekezdésben röviden már érintettem, minő okok szülték azt, hogy Bem a határok hathatósabb oltalmáról nem gondoskodott. Hátra van még, hogy Nagy-Szeben elvesztésének s az I. hadosztály felbomlásának egyéb következményeiről is számot adjak.

Attól fogva, hogy Lüders Clamm-Gallast Nagy-Szeben helyett Brassóba irányította, a vöröstoronyi szoros orosz részről való megszállása el nem maradhatott. Miután Lüders további hadműveleteinek közbenső alapjául Nagy-Szeben környékét választotta, multhatatlanul szükséges volt, hogy tulajdonképeni hadműveleti alapjával — Oláhországgal — ne csak a tőle most már távoleső tömösi és töröcsvári, hanem a szomszédos vöröstoronyi szoroson át is közlekedjék. Julius 20-án — mint láttuk — arrafelé is megnyitotta az utat, a mi nagy előny volt, mert most már mindenféle pótlás nem a bizonytalan erdélyi, hanem a biztosabb török területen át történhetett. Ez volt Nagy-Szeben elestének első következése.

A második a gyulafehérvári ostromzár megszűnése volt. Maga az ostrom már hosszabb idő óta szünetelt, de az ostromzár még mindig tartott. Ámde ennek órái is meg voltak már számlálva, mert a körülzáró csapatok helyzete azonnal tarthatatlanná vált, mihelyt az oroszok Nagy-Szebenből a Maros völgye felé indultak.

Lüders, mint már említettem, július 26-án kelt útra, de nem Gyulafehérvár irányában, hanem — Segesváron át — a székelyföld felé. Stein ezredes azonban, Lüders elindulását be sem várva, már 25-én a marosváradjai magaslatokon vonta össze csapatait.

Hogy az amúgy is hiábavaló ostromzár megszűnt, az még nem lett volna valami nagy hiba. Nagyobb baj volt az, hogy Stein nem tartozott a szerencéskezű katonák sorába. Erdélyi működése a balsikerek szakadatlan lánczolata volt. Más, gyorsabban hatá-

¹ Pap, közvetlenül az oroszok támadása előtt, az erdélyi hadsereg vezérkari főnöke volt, így tehát a hadműveleti dolgokhoz is kellett volna értenie. Az általános helyzetet is jobban ismerhette, mint bárki más a hadosztályparancsnokok közül.

rozó és gyorsabban cselekvő ember az akkor már 5000 főnyi és 25 löveggel ellátott haddal¹ a Nagy-Szebenben maradt Hasfordnak sok bajt csinálhatott volna. Itt azonban megfordítva történt a dolog, mert Stein, elégtelen erővel próbálkozván, akkor is kudarcot vallott,² a mikor abszolút túlsúllyal léphetett volna fel s talán ennek a vereségnek bénító hatása alatt nem támogatta Bem, augusztus 2-án megkezdett, merész hadműveleteit úgy, a mint kellett volna.

*

Kicsiny okoknak sokszor nagyon fontos és messzeható okozatai lehetnek. A nagyszebeni hadosztály az egész erdélyi hadseregnek³ egy tizedrészét sem tette, de — helytelen vezetésből folyó — felbomlása mindamelllett az általános hadászati helyzetre is fölötte kedvezőtlen hatással volt, s más eseményekkel együtt, jócskán hozzájárult ahhoz, hogy a hadjárat kezdetén uralkodó általános elbizakodottságot annak ellenkezője, a kishitűség, váltsa fel.

Mi magyarok rendesen nagyon kevésre tartottuk ellenségeinket s évszázadok keserű tanulságai, mind e mai napig sem voltak elegendők ahhoz, hogy ebből a betegségből kigyógyítsanak. A régi iskolakönyvekből tanult dajkamesékkal áztatjuk magunkat minduntalan, melyek szerint 15—20 ezer főnyi magyar hadak, ötszörhatszorta erősebb ellenséget zúztak pozdorjává, holott az ilyesmi csak félig-meddig is egyenlőrangú hadseregek között, a képtelenségek világába tartozik. Ilyes balhit fordulhatott meg például Czetz agyában is, a mikor a határokon álló gyöngye és fogyatékosan

¹ A gyulafehérvári ostromló-tábor a dévai (II.) hadosztály maradványai-val szaporodott ennyire. Ha még Pap is odavonul, Steinnak körülbelül 8800 embere és 44 lövege lett volna Hasford — legfeljebb — 5000 emberével és 10 ágyújával szemben.

² Augusztus 1-én, Szerdahely és Szászsebes között. Stein itt, a rendelkezésére állott 6²/₆ zászlóaljából mindössze kettőt állított Hasford 4 zászlóalja elé. A vereség oka tehát kézzelfogható.

³ Junius 20-án az erdélyi hadsereg 38,781 főből állott. Lásd: id. értekezésemben: Történeti Szemle, 1915. 86. és 114. l.

felszerelt honvédsapatokat, az orosz támadás elhárítására elegendőknek tartotta.¹

Ez a nagyon is lábrakapott elbizakodottság nyomról-nyomra kimutatható az általa — ideiglenes hadseregparancsnok korában — befolyásolt hadosztályparancsnokok, közöttük Pap alezredes, fel fogásában is.

Már pedig a biztonság ekkora érzetére csak akkor lett volna elfogadható okuk és joguk, ha a honvédhadsereg vezetése, szám,

Az omlott torony a vöröstoronyi szorosban.

kiképzés és felszerelés dolgában az oroszokkal egyenlőrangú lett volna, a mit azonban sehogyan sem állíthatunk. Korántsem akarom ezzel azt mondani, hogy az orosz hadsereg Erdélyben működött tábornokai valami kiváló hadverők voltak, sőt inkább azt tartom, hogy egy-két esetet leszámítva, alig középszerűeknek bizonyultak. De legalább katonák voltak s így réges-régen tisztában lehettek a katonai tudás amaz alapfogalmaival, a melyeket a

¹ Május 27. kelt levele. (Csányi levéltár 2425. sz.)

honvéd hadosztályparancsnokoknak csak most kellett volna elsajátítaniuk. Voltak jól kiképzett, felszerelt és fegyvelmezett csapataik s végül meg volt az utóbbiak számbeli többsége is, a mi már egy-magában is ellensúlyozhatta a vezetőik egyik-másik tévedését. Viszont a honvédsereg hibáit és hiányait csakis a vezetés ügyesége tehetné volna jóvá, csakhogy ennek ott, a hol gondolkodni és számítani is kellett, alig láthattuk valami nyomát, s a nálunk Magyarországon mai napig elterjedt felfogás, hogy katonai dolgokhoz mindenki ért, akár foglalkozott velük, akár nem: ugyan-csak megbosszulta magát.

Az apró-cseprő, mindenkor elégtelen, csapatokkal való úntalan kísérletezés is azt mutatja, hogy az erdélyi hadosztályparancsnokok nagyobb erőket nem tudtak vezetni, így hát az a túlságos bizakodás, mely őket a hadjárat elején eltöltötte, korántsem volt jogosult.

Valóban fatális dolognak kell mondanunk, hogy míg az anyaországban annyi ügyes és használható hadosztály- (hadtest-) parancsnok akadt, addig Bemnek ebből a fajtából, a nyári hadjáratra, egy sem jutott.

Ez is egyike volt azoknak az okoknak, a melyek az erdélyi hadsereg helyzetét, 1849 nyarán, annyira megnehezítették.

GYALOKAY JENŐ
honv. tüzérszázados.

1. függelék.15-ik lovas Ezredtől.**Név Jegyzék**

Azon egyénekről, a ki a Fogarasi előőrségen az ellenséggelli
össze ütközés alkalmával elvesztek és megsebesültek.¹

		Osztály	Század
Elvesztek :			
Bartók Károly tizedes,	junius 29-én 1849	3	1
Koré Ferenc közőr	« 29-én 1849	3	1
Vetésy Lajos «	« 29-én 1849	3	1
Jakabos Sándor tizedes	julius 4-én 1849	3	2
Janka Antal közőr	junius 29-én 1849	4	2
Pál Ferenc «	« 29-én 1849	3	1
Balázs Dániel «	julius 4-én 1849	3	1
Sebesültek :			
Zsigmond István tizedes	} 29-én 1849 junius	3	1
Nagy Lajos közőr		3	1
Ferencz Samu «		3	1
Miklós Sándor tizedes		4	2
Dózsa Ábrahám közőr		4	2
Simon Lajos «		4	2
Elfogatott gondatlansága miatt:			
Nagy Mihály közőr	junius 26-án 1849	4	2

Összesen elveszett 8, sebesült 6.

Makray
Alezredes.

¹ Gyalokay család levéltára. 1848 49. — 49. sz.

Standes Ausweis

Auf den 10. July 1819.¹

Dis- location	Und zwar	Infanterie		Cavallerie		Artillerie			Summa					
		Mann	Pferd	Mann	Pferd	Mann	Pferd	Kanonen		Einzeln	Zusammen			
								6	3			der	der	Mann
Hermann- stadt	In Garnison mit Gewehr bewaffnet " Lanzen " Kranke und Marodeurs Dienstbare Kranke Ohne Pferd Unausgerüstet	214	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
		417	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
		32	—	86	72	—	—	—	—	653	—	—	—	—
Mátyás Husaren	—	—	—	55	39	—	—	—	—	—	—	—	—	
		—	—	42	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
		—	—	3	9	—	—	—	—	186	120	—	—	—
Artillerie	—	—	—	—	—	82	34	2	—	—	—	—	—	
		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
		885	17	—	—	—	—	—	—	982	17	—	—	—
Rothen- thurm	55. Honvéd / Dienstbare mit Gewehr. Bataillon / Kranke und Marodeurs Mátyás Husaren Artillerie	97	—	20	20	—	—	—	—	—	—	—	—	
		—	—	—	—	67	20	—	4	67	20	1069	57	—
		460	—	—	—	—	—	—	—	—	460	—	—	—
Frecke ² Brücken	88. Honvédbataillon mit Gewehr bewaffnet. Mátyás Husaren Artillerie	—	—	—	12	12	—	—	—	—	—	—	—	
		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
		—	—	—	—	95	54	2	4	95	54	567	66	—
Fogaras	Héfaluser Baon (3 Kompagnien) { Mátyás Husaren... { Artillerie { Mátyás Husaren zur Erhaltung der Ordnung, Correspondenz und Verbindung	509	10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
		11	—	96	101	—	—	—	—	96	101	—	—	
		—	—	—	—	51	26	3	2	51	26	667	137	—
In den nuntliegenden Ortschaften	—	—	—	—	116	116	—	—	—	—	—	—	—	
		2625	27	430	369	295	134	7	10	3350	530	3350	530	

Sig ut supra.

Pap
Oberstl.

¹ Gyulokay család levéltára 1848/49. — 62. sz. — ² Freck = Felek. A szóbantforgó hid Felek és Fenyőfalva között van.

3. függelék.Bokory őrnagy.*Bem József*Altábornagy Úrnak.¹

Fórró ezredes úr engem négy századommal, fél század székely huszárokkal és két 6 fontos ágyúkkal Maros Solymosról Altábornagy úr rendeletére ide Szebenbe azon útasítással küldött, hogy további parancsot Altábornagy úrtól nyerendem.

Két századom már három hónap óta a' Marospartosi táborban van.²

Ma Szebenbe érkeztem, mit Altábornagy úrnak jelentem, s a' létszámokat mellékelvé, további parancsát itt bevárom.

N. Szebenben, július 17-én 1849.

Bokory,
Őrnagy.

¹ Gyalokay család levéltára. — 1848/49. 49. sz.

² Gyalokay család levéltára. 1848/49. 76. sz.

² A gyulafejevári ostromló-sereghez volt beosztva. U. o. 33. és 67. sz.

4. függelék.

72-dik honvéd zászlóalj.**Létszám Kimutatás***Julius 17-re, 1849.¹*

Nevezetesen	Őrnagy	Orvos	Zászlós	Zászlóalj dobos	Százados	Főhadnagy	Alhadnagy	Őrmester	Tizedes	Dobos	Ács	Közhonvéd	Összesen
Törzs _ _ _ _	1	2	1	1	—	—	—	—	—	—	—	—	5
1-ső század _ _	—	—	—	—	—	—	2	1	7	2	1	82	95
2-dik század _ _	—	—	—	—	1	1	—	2	6	1	—	86	97
5-dik század _ _	—	—	—	—	—	1	2	2	11	2	1	90	110
6-dik század _ _	—	—	—	—	1	1	1	—	8	2	1	56	69
Összesen _ _	1	2	1	1	2	3	5	5	32	7	3	314	376 ²

Kelt N. Szebenben, mint fent.

Bokory
Őrnagy.¹ Gyalokay család levéltára. 1848/49 — 75. sz.² Ez a zászlóalj létszámra legkisebb volt az erdélyi hadseregben. (A fentebb jelzett időben mindössze 586 ember.)

Létszám-Kimutalás

a fent írt Századról.³

Század	tegnap maradt a létszám		azóta fogoyott		tehát maradt a létszám		Ezek közül vagyon				Helyben maradt		Ezek vagynak				Ágyúfontos								
	ember	ló	ember	ló	ember	ló	elrendelve		távollevő		szabad-sággal		ember	ló	gyutasos fegyverrel	kovács szuronyos fegyverrel	Vadász fegyverrel	Lándzsával	Karddal	Pisztollyal	Karabinnal	6 fontos	3 darab		
2-ik Őrnagy 1-ső	76	61	1	—	1	—	76	62	4	3	2	—	3	—	67	59	—	—	—	—	67	59	1	—	—

Legyzés. A fentlirt Század 1-ső Szármnya⁴ 71 ember 61 ló táborba Maros-Vásárhelyt létezik.

Az elrendelték közül Százados Csulak Úr Bem tábornok Úrhoz.

* * * Déván 3 ember 3 ló a Levélrendezésre.

A távol lévő 2 ember betegsége mián szolgáltat lehetetlen honnyába botosztatot. Déván hátra hagyva áristombba 3 ember, mely a szabadság rovata alatt látható.

Úti-Allomás Nagy Apold Julius 16-án 1849-ben.

Láttan:

Bokory

őrnagy.

Zonda

főhadn.

¹ 11-ik huszárezred. — ² vagyis 7-ik század. — ³ Gyulokay család levéltára. 1848/49 — 73. sz.

⁴ Minden lovasszázad két szármnya, vagyis felszázadra tagozódott.

6. függelék.

*Rotherthurner Grenz Commando.***Standes-Ausweis***Auf den 16. July 1849.¹*

Namentlich	Offiziere		Vom Feldwebl abwärts Summa		Kranke			3 Pfünder Kanone		3 Pfünder		Pferde		
	Stabs	Oberoffiziere			in Loco	Auswärts	Zusammen	Kugel	Kartesche	Heit	Geschirrite	Pferde	Summa	
55. Honvéd Batallion ...	2	20	853	875	27	60	87	—	—	—	11	4	15	
Altellirie " " " "	—	2	41	43	—	3	3	4	840	192	7	32 ²	39	
Fourwessen " " " "	—	—	20	20	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
15. Huszaren Regiment	—	1	19	20	—	—	—	—	—	—	20	—	20	
Zusammen...	2	23	933	958	27	63	90	4	840	192	38	36	74	

Ihász,
Obristlieut.

¹ Gyalokay család levéltára, 1848 49 — 74. sz.

² A tüzérség és szekerezet külön-külön lévén kimutatva, a hámoslovakat az utóbbinak rovatába kellett volna írni.

TÁRCZA.

BETEG ÉS SEBESÜLT KATONÁK A MAGYAR FÜRDŐK BEN A XVIII. SZÁZADBAN.¹

A hét éves háborúban nagyon megnövekedett azon beteg s sebesült katonák száma, kiket, hogy egészségüket visszanyerjék s ismét harczképesek legyenek, rövidebb-hosszabb gyógykezelésre fürdőbe kellett küldeni. Azonban Németországban mindenféle dült a harcz, az osztrák fürdők, melyek amúgy sem voltak valami nagy számmal, már túlszűfoltak voltak s így Mária Terézia királynő elhatározta, hogy a magyarországi fürdőügyet felkarolja s rendezi olyaténképen, hogy a hadsereg követelését is kellő mértékben kielégítse.

A királyné ily értelmű rendelete alapján a helytartótanács felszólította a megyéket, kutassanak gyógyforrások után, orvosaik küldjenek be róluk véleményes jelentést; szintúgy tegyenek jelentést a már meglevő gyógyfürdők földrajzi fekvéséről, éghajlati viszonyairól, gyógyerejükről, van-e ott fürdőtelep, milyenek a lakás- s ellátási viszonyok stb.

A megyék kellő alaposzággal s rendszerességgel tettek eleget e felszólításnak s mikor a jelentések beérkeztek, kitünt, hogy a gyógyhatású ásványvízforrások száma sok százra rúg. Természetesen ezek jó részét egyrészt földrajzi fekvésénél fogva, másrészt pedig azért, mert távol

¹ Orsz. Ltár. Helyttan. o. : Militaria. Lad. L. nr. 2.

esett lakott helyektől, a katonák gyógykezeltetése szempontjából nem jöhetett tekintetbe, azért a kormány nem is tett az érdekekben semmit.

Az akkori harczteréhez, később pedig a békeidőben a katonasággal leginkább megrakott Csehországhoz s Morvaországhoz legközelebb fekszik az északkeleti felföld s így érthető, hogy elsősorban Trencsénteplicz lett katonai gyógyfürdővé, különben még ma is javarészben az. Ezenkívül igen gyakran küldtek beteg katonákat Budára, Pöstyénre, Nagyváradra, Stubnyára és Selmecze. Leghamarabb Teplicz fejlődött s csak miután túlzásfúltság miatt vettek számításba más fürdőket is, küldték a katonákat az előbb említett helyekre, de rendszerint csak akkor, mikor Teplicz már nem fogadhatott be több beteget. Valahányszor más fürdőt kellett ilyen czélokra berendezni, mindig a tepliczi minta volt a mértékadó.

Trencsénteplicz ekkor már általánosan ismert, jó hírnevű fürdő volt. Bár a fürdőtelep több kiváltsággal volt felruházva, így mentes volt a beszállásolás alól is, nem volt valami nagy. A fürdővendégek száma pedig egyre növekedett s a XVIII. század hatvanas éveiben állandóan háromszáznál több fürdővendég tartózkodott ott. Így a fürdővendégek nem számíthattak valami nagy kényelemre, a lakosság ellenben egyre emelkedett jólétben s drágításban.

Az akkori megyei orvos jelentése szerint a kéntartalmú víz nemcsak belső betegségeket gyógyít, hanem kiütéseket s sebeket is. Így azon előnyön felül, hogy könnyen megközelíthető, ez is arra bírta a katonai hatóságokat, hogy itt létesítsék az első katonai fürdőtelepet. Mindenekelőtt építettek 300 beteg katona s azok kísérői számára elegendő lakást, melyeket ágyakkal és ágyneműekkel maga a katonaság szerelt fel. Ha azonban ezek megteltek, azt kívánta a haditanács, hogy helyezték el a többi katonát a polgárok házaiban. Mikor a polgárság előjogaira hivatkozva ez ellen élénken tiltakozott, a katonai hatóság hajlandó volt az így elszállásolt katonákért dupla ágybért, vagy hálópénzt fizetni. A lakosság azonban nem volt hajlandó ezen ajánlatot elfogadni, azon egyszerű gazdasági oknál fogva, mert ha a katonákat szállásolják be náluk, elesnek a sokkal nagyobb jövedelmet hajtó polgári fürdővendégtől. Végre is, hogy az örökös viszálynak véget vessen, a katonaság kibővítette az épületeit.

A fürdőző katonaság ellátási költségeit a katonai hatóság fedezte, de arról, hogy elegendő kenyér, hús s más egyéb élelmiszer legyen, a megyének kellett gondoskodnia. Rendelt is a megye erre a czélra külön fürdőbiztosokat, mert ez bizony sok gondot okozott s sok fáradsággal járt. A hétéves háború befejezése után egy időre megcsappant ugyan

a Tepliczre küldött beteg katonák száma, de csakhamar ismét emelkedett s egyik-másik esztendőben kétszeresre vagy háromszorosra is felszökött. Íme 15 év kimutatása :

1761-ben volt Tepliczen 439 katona.

1762 s 1763-ból nincs adat.

1764	99	1770.....	316
1765	93	1771.....	170
1766	81	1772.....	321
1767	101	1773.....	kb. 300
1768	439	1774.....	253
1769	865	1775.....	343

Ennyi s ily változó számú ember ellátásáról gondoskodni nem csekély feladat volt. Panaszkodtak is eleget a szegény fürdőbiztosok. A legtöbb gondot okozta a hús beszerzése. A fürdőn csak egy mészáros volt s ez egyedül nem elégíthetett ki minden kívánalmat s ezért a megye a dubniczi s trencsényi mészárosokat kötelezte, hogy gondoskodjanak az esetleg mutatkozó hiányok pótlásáról. A kenyérhez szükséges lisztet a trencsényi katonai élelmiszerraktár szolgáltatta. A többi élelmiczikkből a megye jelentése szerint, jó pénzért mindig kapható, a mennyi csak kell.

A magyar fürdőkre azonban nemcsak a magyar ezredek küldték katonáikat, hanem a cseh, morva, német s olasz ezredek is. Az ezredparancsnokok a beteg katonákról jelentést tettek a hadsereg főparancsnokságnak s ez intézkedett azután azoknak fürdőbe küldéséről. A helytartótanács útján idejekorán értesítettett a megyei vagy városi hatóság, hogy akkor s akkor annyi s annyi beteg katona érkezik, tegyék meg a kellő intézkedéseket. Ha kisebb szállítmányok mentek, egy altiszt kísérte őket. Nagyobb szállítmányokat egy-egy tiszt vezetett a melléje beosztott altisztekkel s közlegényekkel.

Miután a fürdőtelepek nem voltak valami nagyok, tehát orvos sem volt ott annyi, mint ma a legkisebb fürdőhelyen. Hogy tehát a katonák kellő orvosi kezelés alatt álljanak, minden nagyobb betegszállítmányhoz beosztottak egy-egy felcsert vagy táborigyógyintézet s néhány betegápolót. Érdekes, hogy ilyen szállítmányokkal sokszor beteg katonasszonyok is küldettek gyógykezelésre katonai költségen. Szállítás közben kellő alkalmatosságokról, pihenő helyekről stb. a megyének kellett gondoskodnia, szintűgy arról is, hogy a felgyógyulás után a katonák azonnal visszaszállíttassanak ezredeikhez.

Arról, hogy a fürdőbe elindított katonák mily betegségekben szenvedtek, igen ritkán szól a hadsereg főparancsnokság az ő átírataiban.

Általában megrongált egészségi állapotuk helyreállítása céljából küldik a katonákat fürdőbe, vagy pedig mert gyógyfürdőre van szükségük, menesztik őket négy vagy hét hétre (ez a rendes kezelési időtartam) valamelyik fürdőbe. Néha azonban feltüntetik a betegséget is: kiütések; sápadtság, szédülés s más ilyen állapotok; sebesülés, ideiglenes rokkantság, stb.

Ezrekre s ezekre rúg azon beteg katonák száma, melyeknek a magyar fürdők adták vissza egészségüket ezen időben s azontúl is mind máig, ma pedig különösen.

Dr. PELZ BÉLA.

HADTÖRTÉNELMI APRÓSÁGOK.

Levelek a török hódoltság korából. (1559., 1660., 1669., 1672. és 1684.) Az alábbiakban a török hódoltság korának néhány jellemző iratát adjuk. Közülök az I., II., III., V. számú behódolásra való felszólítás, melyek közt különösen Hasszán váci bég levele érdemel figyelmet, még e korban is szokatlanul durva, erőszakos hangjánál fogva. A IV. számú annak bizonyítékául szolgál, hogy a prédálás, rablás úgy magyar, mint török részen még béke idején is napirenden volt.

I.

Nos Ali vayvoda vester hispaja, servitor illustrissimi et magnifici Hazon begii Koppaniensis etc.

(Mi Ali vajda, a ti hispajátok a tekintetes és nagyságos koppányi bég, Kászon, szolgája.)

Az iharosi, csicsói, szentpáli, udvarhelyi biráknak és közönséges polgároknak, kicsinynek, nagynak, tudásokra adom, hogy én most koppányi bégnél vagyok. Immár az nagyságos bég levelét is küldtem nektek, hogy be jöjjetek én hozzám, de semmi lettképen be nem jöttök. Én magam is sokszor irtam és izentem nektek, azt sem fogadtátok. Azért im most is küldöttem nektek mind az nagyságos bég levelét és az enyémet is, hogy bejöjjetek. Ennek előtte valamivel tartoztatok volna én nekem, azt nektek mind megengedem. Ez jövőendő esztendőről is minden jót végezek veletek, ha szép szóval hozzám jöttök, az én hitemre fogadok nektek, hogy senkitül semmi bántástok nem léssen, mindenekül megoltalmazlak, annak fölötte hitlevelet adok kezetekben, az koppányi bégét, hogy sem Kaposvárból, sem Pécsről, sem Koppányból semmi bántástok nem léssen, hanem békével házatoknál megmaradhattok.

De ha be nem jöttök szép szóval, esküszöm az Istennek, hogy rabbá tétetek, mert az nagyságos koppányi bégnek arra parancsolatja vagyon az hatalmas császártúl, hogy valamely faluk ennek előtte török-

nek fizetnek, ismét fizessenek, ha nem fizetnek megraboltassa. Mert az király az frigyét úgy végeztette, az hatalmas császárral, azért sokkal jobb leszen, ha én hozzám jöttök, ezután a mit találtok, az ti bűnetek, nem enyim, ebből választ várok tőletek az levél vivő embertül. Ugyan azzal hozzám jöhettek, ha akartok. Ex Koppány Mária fogantatása ünnepén anno 1559. — A lap szélén török pecsét.¹

II.

Én az hatalmas győzhetetlen török császár vácsi végvárának mostan fő gondviselője, békje, Haszán bék, Isten akaratjából.

Kemenczei, Thjuri, Medovárczai, Nemtini, Ledéni, Krussovai, Badini, Duborvai bírák és esküdt polgárok, hamis hitetlen kurvafiak, hány parancsolatom megyen hozzátok, mind csak elhallgatjátok. Látva azért ez czimeres parancsoló leveletem, hagyom és erősen parancsolom tinéktek, valamint fejeteket mindmagatoknak, minden házatok népének szeretitek, azért sem órát ne mulasszatok, mindjárt magatok bírák, két két eskütt emberrel hozzám bejőjjetek, több parancsolatomat ne várjátok, mert ha három nap mulva hozzám be nem jöttök, — tudjátok, erős kerített várban nem laktok, — mindjárt lovasokat küldök, nyakon kötve hozatlak be tikteteket ; kemenczei bíró, te neked azt parancsolom, ez leveletem lóháton bizonyos embertől küld, hadd hordozza meg azokon az falukon, ugyan azon ember kezemben hozza, hadd tudjam meg tüle, micsoda válasszal járt oda ; ez parancsolatomat el ne hallgassad, mert te adsz számot róla, ha négy nap alatt az az ember, az ki az levelet elviszi, hozzám válasszal nem jön be, elhigyjed bíró, karóban kell megszáradnod. Ugy nyissad fel az szemed. Hamar, hamar ez parancsolatom hozzátok. Kelt Vaác városában, 22 február 1660.

III.

Mi, Kuczuk Mehemet pasa, az hatalmas és győzhetetlen török császárnak az Dunán innend levő minden hadainak igazjáró szerd árja Érsekujvárának helytartója, gondviselője és parancsolója.

Te, tavarnoki bíró, és mind fejenkint, ezt parancsolom tinektek : ez úri czimeres levelünket látván, ide Ujvárbán bejőj, te bíró valami

¹ Országos Levéltár Missiles.

² Országos Levéltár Limbus III. sorozat 26. csomó.

harmadinagaddal, esküdt emberekkel, az uratok itt vagyon Ujvárban, Jussuf ispagia, hanem mindjártot bejőjjetek, több parancsot reátok ne várjatok, mert ebül jártok, az Saljin Olaj béghez jőjjetek ide, az útban igazit, az uratok ki legyen, hanem jőtetest jőjjetek, ezt el ne hallgassátok, hogy rosszul ne járjatok. Datum Ujvár 28 septembris 1669.¹

IV.

Mi, az hatalmas és győzhetetlen török császárnak Szechen várának és Hollókőnek és Buják várának gondja viselője és parancsolója, az nagyságos és tekintetes Husain bek.

Megértettük az uraságod levelét, melyben ír uraságod, mód nélkül elhajtották az kecskét, tudván, hogy nem paraszt embernek mörhája. Azért mi is azt irhatjuk uraságotknak, hogy az magyar vitézek szintén úgy elhajtják az török marhát, mostan is Tatárszentmiklósról az budai vezérnek elhajtották, melyet az hatvaniak visszanyertek, annakfelette az törökországból az magyar vitézek elhajtottak négyszáz juhot, melyet az egriek visszanyertek, ennekfelette minden nap csak egy borjut nem tarthatunk, mindjárt elhajtják, és az malomban csak egy kila búzát nem tarthatunk, mindjártot vittet vittet viszik, az mellett mi is mód nélkül nem cselekedtünk, tudván hogy nem paraszt ember jószága, hanem hódulatlan ember kecskéi voltak, mert im mi az földünkben találtuk az kecskéket. — Hiszem tudjátok, hogy az két császár között békességet tartjuk, nem mondjuk azt, hogy még egy borjut elhajtának az török vitézek, de ti meg nem tartjátok az békességet, miránk ne panaszkodjatok, hogy mód nélkül cselekedtünk, ez után ne legyen olyan mód nélkül való dolog, úgy legyen az jóakarát köztünk. Ezek után Isten adjon jó békességet köztünk. Anno domini 1672, irattatott Szechen várában.

Kívülről: Adassék ez levelem Divin várában lakozó Murányi Györgynek, nekünk szomszéd barátunknak tulajdon kezében nagy hamarsággal.²

V.

Hatalmas győzhetetlen tündöklő török császár urunk váradi végházának és több hozzá tartozandó véghelyének főgondviselője és parancsoló ura, az méltóságos tekintetes és nagyságos Mehemet pasa.

¹ Egykorú masolat. *Országos Levéltár* Missiles.

² *Országos Levéltár* Missiles.

Kecskeméti, Karaszi, Oroszujfalvi, Laskodi, Jakai, Kercsi, Szamoshegyi, Gyulaházi, Kisdobosi, Gemsei, Ladányi, Paki, Iskei, Mándoki, Kiskéri bírák és falubeliek ezen czimeres levelemet megolvastván, fejtekre parancsolom, hogy bejőjjetek hozzám, el is ne hallgassátok, mert ha szófogatatlanságtok miatt kárt és rabságot szenvedtek, én oka nem legyek, hanem magatok legyetek okai, az bűn fejteken legyen. Datum in Varada 18 Martii 1684.

Kívülről: Kecskemét, Mándok, Kisvarsány, Kisdobos és több falubelieknek adassék.¹

Dr. Kárfy Ödön.

Ibrahim egri pasa levele a kassai főkapitányhoz. (1632). Mi Szokolovits Ibrahim Passa, Istennek engedelmeiből a hatalmas és győzhetetlen török császárnak a Tisza Duna között levő várai- és hadainak szerdárja, és böles tanácsja, Eger várának helytartója, minden hozzánk illendő tisztességes szolgálatunkat és vitézi barátságos szomszédságbeli jókat kívánunk megadatni te nagyságodnak, hozzátartozókkal egyetemben.

Mai napon kedden vettük a nemzeti *Girincsi Istvántul és Szécséni Miklóstul* te Nagyságod levelét, melyből bőségesen mindeneket megértettünk legyen. A mi részünkről némely panaszokat ír te Nagyságod. Isten is ezekre bizonság, hogy ezen dolgokban sokakban nekünk hírünk nem volt, de mindenkben a két hatalmas Császár között való békességhez tartottuk magunkat; efféle történeteket te Nagyságod rendire nem értettünk legyen. Hon írja Nagyságod hogy hadaival felszerkenvén, Eger körül levő hódoltságot más helyre szállítja legyen, a fejer kenyér helyett a köleskenyér is jóízűven esnék: nem uri szó, mert az Ur Isten az ő teremtett nemzetségét éhhez meg nem öli. Penig a mi hatalmas és győzhetetlen császárunk szárnya alatt szolgálatunkban te Nagyságod írása szerint éhen nem maradunk.

Azt is írja te Nagyságod, hogy tatár képében egynehány martalóczokat készítettünk volna. Eszünkben, se gondolatunkban sem volt. Azt nem igazán mondták. A szép békesség ellen semmi gondolatunk nincsen, ahhoz tartjuk magunkat.

Ezek kívül is ír te Nagyságod *Gadna* nevű falu felől, és a *szendrei* vitézek felől. — *Visnyó* nevű falu mellett tizenöt csavargók egy vitézünket levágván, utánnok menve a vitézink *Hys* nevű falu, mely *Eger* vétele utáni hódolt legyen, viszont hódolásokat elhagyván, ezekre

¹ Országos Levéltár Missiles.

akarva menni, *Gadnára* történet szerint úgy találtak legyen, reájok lövöldözvén, egynehány gyermeket így kaptanak el.

Onnan *Szentpéterre* jöven ettenek és ittanak ; a városbul kiindulván a *szendreiek* utánok jöven, reájok ütötenek. Ha ők birták volna ezen vitézinket megbirták volna, meggondolhatja, te Nagyságod mint jártak volna. Nem kellett volna reájok ütniek ; te Nagyságod a szép békesség alatt levél által minket megtalálhatott volna.

Vitéz Ur barátom a mi részünkről látjuk sok a panasz, de némely dolgokról kellett tudósitanom te Nagyságodat. Ennekelőtte a *hatvani Dervis* bégh, magát a békességhez tartván, *Hatvanba* jöve telében *Fileki-* és *szécsényi-* és *gyarmatiak* reájok ütvén, harmincz vitézinknél többet közülök levágának. Mely dolgot a Vitézlő Ur barátunknak oda fel a Palatinusnak megirtuk volt aképpen és fogadást is tette nek, hogy ezen károkat megfordítják, de fogadásokban meg nem állanak.

Minapában is *Hatvanhoz* közel tizen négy emberünket levágák, nyolczvan lovat és tizenkét ezer forintot elvinek több hovaloval együtt ; mely latorságcselakedő latrok közül mainapig is kezünkben vannak, kikkel te Nagyságod emberi beszéllettenek légyen. *Szécsénben* ezen megnevezett lovakat és jószágokat szömlátomást elkótyavetézék. Ezekután *Szolnok* alá háromszázan menvén, másodnap *Hatvan* alá menvén, mint jártanak meghallotta Nagyságod, a *Balassa Ferencz* nagyságos ur levén a *Sárközben*, *Hatvan* enyengöket ott levágá, trombitát fuvatván számtalan kincsöket elvivé és *Szolnok* mellett is egynehány *pesti* vitézeket felvervén, közülök egynehány *besliát* elvivén kiket ezer, kit háromezer forinttal sarczoltatott. *Szarvaskő* alól is emberinket elvivék, most is sarcz alatt tartják. A *cserépi* porkoláb fia is *Szendrőből* sarcz alatt szabadula, és ezek felett is a békesség ellen sok dolgokat cselekedtenek.

Szegedön alól is hajós törököket felvervén, egyet közülök ötezer forintra sarczoltatott *Bakos Gábor* ; sőt ezek fölött is az *Bács* országban harmincz falunál többet hódoltattanak, kik soha ennekelőtte nem holdoltanak, Számtalan sok lovat és jószágot hordottanak el minduntalan, mégis nem szünnék efféle dologtul, te Nagyságod a vitézeket megtartóztassa, és a szép békességhez tartsa magát. Mi is az hatalmas és győzhetetlen császárunknak voltaképpen értésére adjuk, és mind az felséges római császárnak s mind az tisztességes és nekünk böcsületes úr barátunknak a *Palatinus Urnak*. Megítélük tudjuk, ki lehessen bontója a szent békességnek.

A Nagyságotul hozzánk küldetett böcsületes személyeket békeséggel elkísértettük, és *Ónodba* kísértettük.

Ezek után Isten éltesse Nagyságotat.

Egren die 21. Ann : 1632.

Idem qui supra. (Fenti.)

(A levél párja a *kismartoni hercegi főlevéltárban.*)

Dr. Merényi Lajos.

Egy hadi bírói ítélet 1662-ből. Hadi bíróról, iudices bellici, az 1567-ik évi 41-ik törvénycikkben van először szó. A törvénycikk szerint azonban a végvárok kapitányai által megbízott hadi bírák nem csupán a vár és a hadsereget érintő ügyekben bíraskodnak, hanem a nemesség birtokügyeiben is. A panasz az 1649-ik évi 81. t.-cz. szerint meg-megújult.

Intézményileg tehát a hadi bíróság már az 1567-ik év előtt fennállott s mint az 1655-ik évi 7-ik t.-czikkből kitűnik, létesítése a felségjogokból folyt. Az országgyűlés az 1559-ik évi 8. t.-cz. szerint az intézményt a magyar törvényekkel összhangzásba igyekezett hozni.

A hadi bíró, juratus assessor sedis bellicæ évi fizetése az 1609-ik évben 200 frt volt.¹

Egy 1662-ik évbéli hadbíróági tárgyalásról reánk maradt feljegyzés, mely Kassa város levéltárában a 8707. szám alatt őriztetik, betekintést enged az intézmény szervezetébe s az eljárás módjába. Az okirat szerint Kassán az 1662-ik év augusztus hó 16-án Barna György, tabulæ regiæ assessor, Keczer Ferencz, Pongrácz Kristóf, tabulæ regiæ assessor, Udvarhelyi György, Abaujvármegye alispánja, Baxa István Abaujvármegye jegyzője, Béllavári Miklós, szepesi kamarai tanácsos, Dobay Andras, Sárosmegye jegyzője, Szentpétery István, tokaji főkapitány, Figedi Nagy András, szendrői főkapitány, Farkas Fábián putnoki főkapitány, Pap János diósgyőri főkapitány, Bálintffy Ferencz hadi bíró, Divinyi Péter, Semsey György, Kállay Mihály, Kassa város főbírája, Bárczy Ferencz, abaujvármegyei táblabíró, Madarász Márton, Kassa város jegyzője és több juris peritis viris előtt folyt a tárgyalás in sede iudicialia bellica a vádlottak ellen ú. m. Farkas Mihály, Szatmár város bírája, továbbá Kereki István Szatmár város jegyzője, Lónyay Jakab, Csizsár János és Barbély András szatmári polgárok ellen.

A vádló Gersei Petheő Zsigmond, felsőmagyarországi alkapitány s a vád az volt, hogy nevezettek Oroszlány váradi basával az országra

¹ Turul, 1911. évf. 72. lap.

veszedelmes összeköttetésben voltak s a szatmári végvárat a török kezére akarták játszani s neki meghódolni. Az ügyben már előbb tanakat vallattak Leleszen. Az egyik tanu egy Funk nevű német vallotta, hogy őt Heister generális küldte a váradi basa udvarába, bizonyára hogy a szatmáriak ügyében kémkedjen. A tanu ugyanis vallomása szerint, borotvált fejjel ment a törökhöz s tar fejét a tanúknak is megmutatta, az okirat szerint «in cuius suæ associacionis documentum esse capite desumpto pileo rasuram tarcicam iisdem testibus oculate demonstrasset.» Az ítélet szerint a pör a vádlottak felmentésével ér véget.

A nemes és vitézlő seregtörvényszék multjából. A magyar hadi bíróság multjáról kevés emlékünknél szól. Az alább közlött iratok a veszprémi nemes és vitézlő seregtörvényszék előtt tárgyalt per irataiból maradtak reánk egykorú másolatban s bepillantást engednek az intézmény szervezetébe, eljárásába s a vele kifejlődött jogszokásokba.

A per az 1684-ik év május hó 25-én indult meg s még a következő év márczius hó 8-án is folyt.

Nemzeti vitézlő jelenlevő bírák uraimék alázatos kész szolgálatainknak ajánlásával instálunk kegyelmeteknél.

Kegyelmetek szent és bölcs törvényszéke eleiben terjesztjük, hogy minekutána itt Beszprémben Beszprém vármegyében lakozó Barrabás Márton szomszédunk hidvéghi Beslia Musztafa agának Gellyei Mátyásért hitlevelet adott volna az felülvaló időkben bizonyos ideig és azon adott idő elmulása után is sokkal hitevelének s fogadásának ő kegyelme eleget nem tett volna, hitlevelét ki nem váltván s Gellyei Mátyásnak sarczában hátra levő százharmincz tallérát fogadása ellen meg nem adta volna. Tavaly pünkösöd előtt egy Veaszi nevű rác rabunkat bocsátottuk volt Törökországban feje szabadulásáért, kinek az sarca kétszáz forint, három közönséges paplan három-három talléros, három vég aba, három pár karmazsh csizma, három egész selyem ö(v), három selyem futa, három kalpag volt, említett hidvéghi Musztafa aga ott benn fogta. Ezt megtudván, fő és vicekapitány uraimékat megtaláltuk, kik ügyünket törvénybe igazítván, ahová hogy mi is nevezett Barrabás Marton uramat citáltattuk, megemlékezvén hitleveléről, nemzeti vitézlő Laskoi András vicekapitány urunkat kérte, hogy hozassa ki hitlevelét, mely kinn lévén, minékünk kedvünket keresi, kiről valamint ez jelenlevő májusunak ötödik napján ő kegyelme ezen kegyelmetek nemes és vitézlő seregtörvényszéke előtt valóságos tudományt és bizonyosságot tett, az szerint most is hasonló valóságos bizonyosságot méltóztatik tenni, a kire nagy alázatosan kérjük is ő kegyelmét, kinn

levén már a megírt mód szerint beadott hitlevele. Sokképpen vontatja a dolgot ; jár ott némely elme, hogy benn levén a hitlevél, azért rabot ott benn nem foghattak volna ; az igen csekély refugium (mentség, menedék), elég erre az, hogy ő kegyelme a hagyott időre hitének és fogadásának eleget nem tett, ki miatt ilyen háború időben ott benn fogatott az mi rabunk, kinek egészen az ő kegyelme hitlevelének ki nem váltása az oka, mely időben és dologban nemcsak az hatalmas pogány, de még mi keresztyének is hasonló úttal adósságunkat megvehetnének törvénynek büntetése nélkül.

Hogy pedig némely itt való uraiméknak az töröktől hasonló hitlevelek itt kinn légyen és az török is azt ki nem váltja, mi annak okai nem vagyunk, azért az mi keresetünk azzal le nem szállhat ; vagyon utjok s módjok, keressék. Továbbá az kezességre sem igazíthat az hatalmas pogány erő ellen ; elég az, hogyha az ő kegyelme hitlevele ott benn nem lett volna, az mi rabunkat ott benn nem fogták volna, hanem az postája vagy magát vagy sarczát kihozta volna. És dato (kit meg nem engedünk) ezen előszámlált törvénytelen s helytelen beszédek valamit segíthetnének is Barrabás uramon, de mindezeket semmissé teszi vicekapitány urannak tett kötése s obligatiója, midőn kérte ő kegyelmét, hogy hozassa ki hitlevelét, ki ha adós és köteles nem volt volna, mi szükség lett volna azt kihozatni. Mivel azért országunk törvénye ezt tartja, *a ki mint köt, úgy oldozik is*, másképpen pedig nyilvánvaló az, hogy az mi rabunk megírt sarczával együtt csupán csak az ő kegyelme hitlevele miatt fogatott ott benn és abból esett egészen az mi kárunk. Ellenben nyilvánvaló az is, hogy az ki rab sarczát keresi, az adósságot keres, kiben minden költség és fáradság megítéltetik országunk törvénye szerént. Ez okáért inhæreálván nevezett vicekapitány urunknak tett kérésének és fogadásának és az magunk igaz causánknak és országunk törvényének, kívánjuk nem az Gelyei Máttyás hátramaradott sarczát, hanem az mi rabunk egész sarczát megítéltetni una cum expensis (= a költségekkel egyetemben), mivel ha ő kegyelme Gelyei hátramaradott sarczát az hagyott időre vagy az mi rabunk ott benn fogása után beküldötte volna, az mi rabunk sarcza oda nem vészett volna, kinek finális törvényét és executióját is juxta leges regni (= az ország törvénye szerint) kívánjuk. Kegyelmetek alázatos szolgálai Weszprémben lakozó Kis András kovács özvegye.

Kis Varga Miklós.

Nemzetes vitezlő jelenlévő weszprémi tisztviselő és birák uraimékhöz szóló alázatos supplicatiónk.

1684 die 25 Maii. Ez jövő hétfőre differáltatik.

1684 die 8 Junii. Sub sedria¹ militari revisa. Hagyatik ez jövő csötörtöki terminusra, akkor sine ulteriori dilatione meritorie (= további halasztás nélkül érdemileg) meg kell felelni.

1685 die 14 Februarii. Reassumpta causa praesentibus dominis iudicibus ordinari.

Anno 1685 die 8 Martii. Reassumpta causa in sede bellica praesidii Weszprimiensis praesentibus egregiis dominis Andrea Laskoi vicecapitaneo, Petro Gorupi, Petro Horvát supremis ducibus, Stephano Gyallodi et Stephano Martonfalvai duce et comitatus Weszprimiensis iudlium etc. Pro ambobus actoribus Benedictus Atyai cum nostris reservatisque de iure reservandis cupit iuxta supplicem libellum sibi ipsis satisfieri.

Procurator J. (-n causam attracti)² Petrus Czizovszki petit tam actionis, quam productorum paria extradari. Deliberatum: Dantur.

Par producti sub litera A. Adjon Isten minden jókat Kegyelmednek, mint szomszéd vitéz Urnak. Szomszéd vitéz Kapitány Urám, Barátom. Megértvén az Kegyelmed akaratját, mi légyen Barabás Márton hitlevele felől, hogy Kegyelmednek megküldjem, de nem hogy azért a Mátyásnak hátra maradt sarezáért itt fognám, de még ezer forintért sem fognám, noha a Mátyás a kétszáz tallérból minekünk hatvanhat tallérnál többet nem fizetett. De mivel mi azt a hamis ráczot a Mátyásért meg fogtuk, de esküszöm török hitemre, hogy a rácz is elszökött, de immár az az mi vétünk; ha megfoghatjuk, megvesszük; ha nem, odavész. Mi azért a Mátyást immár abból a dologból *nem kergetjük*. Im azért a Barrabás hitlevelét Tholnai Ferencztől Kegyelmednek megküldöttem, a Mátyás penig maradt volt még minekünk száz és 34 tallérral adós. Ezek után Isten éltesse Kegyelmedet mind az Kegyelmed kedveseivel jó egességben. Irtuk Hidvégen 1684. 18 die Martii.

Kegyelmed szomszéd vitéz barátja

Musztafa Besli aga.

Az vitézlő nemzetes Beszprémi vicekapitánynak Lasko Andrásnak, mint vitéz úrbarátonnak adassék ez levelem illendő becsülettel.

Par producti sub litera B. Én Barrabás Márton császár és koronás király urunk ő felsége Beszprémi egyik lovas katonája adom ezen hitlevelemet Hidvég városon lakozó Besli Musztafa agának, alagának hidvégi Ibrahimnak, Mamhut odabasának Gellyei Mátyás rabjokért,

¹ Sedes iudiciaria = Törvényszék.

² Az alperes ügyvédje: Czizovszky Péter.

kinek hátramaradott sarcza másfélszáz tallér ; ezen másfélszáz tallérokat fogadom igaz keresztyéni hitemre, vitézi emberségemre, hogy tizenkét holnapra az vitéz barátimnak Hidvégre beküldöm, sem rabért, sem rab sarczáért azon sarczot sem magam le nem tartom, sem másnak letartani nem engedem, ezt hozzátevén, ha az terminus nap előtt megtalálma halni, *az régi végbeli jó szokás szerént* a testet tartozom Hidvégre beküldeni ; de ha az terminus nap után meghalna, *úgyis* az sarczát tartozom fogyatkozás nélkül megfizetni. Melynek nagyobb erősségére és bizonyosságára adtam ezen hitleveletem, szokott magam pecsétemmel megerősítettem. Datum Weszpremi die 30 Maii. 1682. (L. S.)

Per me Stephanum Gömöri iuratum notarium *sedis militaris* praesidii Weszpremiensis pariatu et extradata.

(Eredetije Kassa város levéltárában ; lajstromozatlan.)

Onodi János levele Győri Ferenczhez (1706). Kötelességgel való szolgálatunknak ajánlása után ! Isten minden jókkal hogy kegyelmeteket szeresse, szívesen kívánjuk.

Nemzetes Bíró Uram!

Itt levő dolgainknak folytatásának rendi hozván magával, el nem mulathatánk, hogy kegyelmedet paucis ne tudósítanánk. Elsőben is vizegenerális uramat, mihelyen ide érkeztünk volna, megudvarolván, magunkat insonuáltuk ; de lött csak olyan válaszung, hogy mindaddig várakozásban legyünk, míg méltóságos generális gróf *Forgáts Simon* uram ő nagysága el nem érkezik ; annak utána a nemes királyi városok követei conflualván, a gratificáció eránt megegyeztünk, hogy az installáció után vigyük végben, holott vigyázzván az nemes vármegyékre is, itt-é vagy Kassán legyen, azt még nem determináltuk. Annak utána discurrálván az armalisták dolga eránt, minthogy igen ellenünk vannak az nemes vármegyebeliek, hogy dolgunk jobban folyhasson, nánthogy az két méltóságos generális correspondenter vagon commissarius Keczer Sándor urammal, egyenlő akaratból ő kegyelmének az oberfált gratificáció felül adtunk tizenöt aranyat és ígerte ő kegyelme mindenben jóakaróját, vagon is reménységünk az itthon való maradásunk felől, aminthogy intimálta is ő kegyelme, hogy minden városok a parte minden armalista conciviseknek személyeket describálván, mind inhabilitásokat, mind tiszteteket lajstrom szerint cum rationibus aliquot annexis elkészítettünk ő kegyelmének, be is adjunk, hogy annyival is inkább dolgainkat jobban promoteálhassa. Ezek után a nemes vármegye bejövén az tábor helyre legutólszor, mindjárt az trombitásnak szoporniczás lova miatt nem kevés bajunk volt, a minthogy simpliciter

nem is acceptálják és az lovak közzé is nem bocsátják, hanem kénytelenítettünk az kocsiból egyik lovat alája adnunk, ebből taliter-qualiter magunkat enodálván, incidit in Scyllam, qui vult vitare Charybdim, mert az rézdobost mind generális uram s mind az nemes vármegye egyáltalában kívánják, sőt nagy despectusnak tartják, hogy ez lévén az első vármegye s itt kellene az rézdobot mind reggel s este megvenni, de nagy præjudiciumára Saárosban verik meg, ebben is mennyi disputációnk az trombitás attestatiójával együtt lött legyen, csak az jó Isten tudja, azért erről provideáljon Kegyelmetek, mert immár még tegnap felfelé mentenek az dragonyos executiók és az nemes városra is be fog menni. Ma penig hora nona (= kilencz órakor) léssen az nemes vármegyéknek néminemű dolgok felől való consultációjok, kivalképpen azon nemesek büntetése avagy compellációjok felől, az kik otthon maradtak; ez iránt is mit fognak determinálni, nem tudjuk; mindazonáltal, a kik nem compareáltak, magokra vigyázzanak, mi penig mindenekre prospiciálunk.

Ezzel maradunk Kegyelmeteknek kötelességgel való jóakarói, nemes város ablegatusai. Datum ex castris ad Visoly positis anno 1706 die 24 Augusti.

*Noadi János.
Ujfalusi György.*

Kivül: Per illustri ac generoso domino Francisco Győri, liberæ ac regiæ civitatis Cassoviensis indici etc. domino nobis obsevandissimo Cassoviæ.

Alatta más kézzel: Præsentatæ 25 Augusti 1706.

Mellékelt czédulán: P(ost) S(criptum). Minthogy az kocsis igen apræhendálja azon harmadik lónak itt való maradását, mert az negyediket, minthogy semmire való, nem acceptálják, ha lenne valamely alkalmazatos lova az nemes városnak otthon, az trombitás alá való, minthogy magunk is sajnáljuk azon gyeplős lovat itt hagyni, küldene mást az nemes város.

(Eredetije Kassa város levéltárában 12541/16. szám alatt.)

Bornemisza István levele Diák Imréhez (1708).

Mint jóakaró uramnak, Kegyelmednek ajánlom szolgálatomat.

Isten minden jóval áldja meg Kegyelmedet, kívánom.

Tekintetes neme Sáros vármegye zászlójával megindulván, trombitásunknak trombitája elromlott, kihez képest Kegyelmedet kötelesen kérem, ne terheltessék csináltatni, mivel nem késhtünk, sietnünk

kell táborra. Munkájától azon becsületes mesterembernek meg fog fizetni és vagy két konz papirost pénzemért ne terheltecsék vétetni, Kegyelmed jóakarattját igyekezem megszolgálni. Kívánom levelem tanálja (igy) Kegyelmedet szerencsésen.

Datum Alsó-Mislye 23 Augusti 1708.

Kegyelmednek kész köteles szolgája

Bornemisza István.

Kívíl: Generoso domino Emerico Diák liberae ac regiae civitatis Cassoviensis indici primario, domino michi observando. Cassoviae.

(Eredetije Kassa város lvtban. 12854/30. sz. alatt.)

Adulék Rákóczi Ferencz kalonaszágához (1710).

Kassa város levéltárában, a lejstromozatlan ügyiratok között, a következő 1710. évből származó feljegyzést találtam :

In inelyto regimine *Réteianae equestris ordinis.*

Obester uramnak Rétey György uramnak equi numero 4.

Gönczi János vicecolonellus uramnak nr. 3.

Főstrása mester Tót Márton uramnak nr. 3.

Quártélymester Szegedi János uramnak 1.

Adjutans Görgey Sámuel uramnak 1.

1. (első) főhadnagynak Nitrai Mihály uramnak nr. 2.

2. Buda Gergely főhadnagynak 2.

3. Mező János uramnak 2.

4. Makranczi János uramnak 2.

1. (első) vicehadnagy uramnak Szabó Jánosnak 2.

2. vicehadnagy u. Szabó Jakab uramnak 2.

3. vicehadnagy u. Szócs Mihály uramnak 2.

4. vicehadnagy u. Kis István uramnak 2.

5. vicehadnagy u. Szabó Zsigmond uramnak 2.

6. vicehadnagy uramnak Győry Ferencznek 2.

1. (első) zászlótartónak Szabó János uramnak 1.

2. zászlótartónak Sípos György 1.

3. zászlótartónak Diósi György uramnak 1.

4. zászlótartónak Szabó Mihály uramnak 1.

Négy strásamesternek Fejérpataky János, Szabó Ferencz, Timár Mihály és Szabó Samu uraméknak 4.

Négy furirnak Balogh István, Kereszturi György, Szabó István és Szócs György uraméknak 4.

Gregariorum nomina sequuntur modalitate infrascripta.

In prætitulato regimine gregarii effective de præsentī numerantur numero 204.

In inclyto *regimine Nikhaziano.*

Perillustris generosus dominus supremus colonellus Georgius Nikházy nihit accipiet, nec prætendit.

Vicecolonellus Kenheczy János uramnak 3.

Auditor uramnak Petneházy uramnak 1.

Adjutáns Kis István uramnak 1.

Profontmester Sztankay András uramnak 1.

Trombitás Sipos János uramnak 1.

Kovács Jánosnak 1.

1 (első) főhadnagy Dési Ádám uramnak 2.

2. főhadnagy Ratony István 2.

3. főhadnagy Harsághy Sándor 2.

1 (első) vicehadnagy Szabó András 2.

2. vicehadnagy Szabó Zsigmond 2.

1. (első) zászlótartónak Szabó István 1.

1. (első) strásamester Vendéggy Gáspár 1.

2. Gerecs Mihály strásamester 1.

3. Kurimszky Márton strásamester 1.

4. Naményi Gábor strásamester 1.

Furir Kovács Gábor 1.

Summa gregariorum numero 52.

Aggregatorum numero 5.

In inclyto *regimine Beleznaiano.* Vicecolonellus Trencsiny János uramnak 3.

Főstrásamester Fekete László uramnak 3.

Adjutáns Istvánffy György uramnak 1.

Quártélymester István Deák 1.

1. (első) főhadnagy Bagoly István 2.

2. főhadnagy Hangacsy Zsigmond 2.

1. vicehadnagy Melda István 2.

2. vicehadnagy Hunyor András 2.

Öt strásamester Sárkány István, Bagi János, Kis Ferencz, Szabó Mihály és Hangacsy György 5.

Summa gregariorum numero 56.

Generalstáb.

Vicecolonellus Barta István uramnak 3.

Adjutáns Salya Mihály uramnak 2.

Adjutáns Szalay Mihály uramnak 2.
 Jósa Ferencz secretarius uram 1.
 Biró János szekérmester 1.
 Voluntér uraimék 9.
 Supremus ductor Stephanus Farkas 2.
 Viceductor Andreas Szodoray 2.
 Vexillifer Michael Balogh 1.
 Vigiliarum magister Paulus Deák 1.
 Summa gregariorum ad hos spectantium numero 20.
 Capitaneus Franciscus Péchy 2.
 Gregarii numero 6.

KEMÉNY LAJOS.

Nemesi felkelés számára megállapított egyenruha-tervezet. (1806.) Falusi levelesládából került kezembe egy 1806-ból való két íves hivatalos írás, melyet gróf Haller János főispán adott ki mihez tartás végett «Az közbátorság fenntartására ügyelő nemes sereg kapitányának.» Nem teszi kötelezővé az egyenruhát a nemes sereg tagjainak, hanem — úgy látszik — nagy volt a kedv bennük ilyenbe öltözni és részben a fényűző vetélkedés megakadályozására, részben «hogy valamely sinor mérték adattassék» készült ez a szabályzat.

A francia háborúk okozták, hogy országgyűléseink, a megyék és a társadalom sűrűn foglalkoztak ezekben az időkben a magyar hadsereggel és a nemesi fölkelés kérdésével.

Az erdélyi kormány sem vonhatta ki magát ez alól és többek között az 1809-iki kolozsvári országgyűlés is vitatta e tárgyat; meg is határozta, hogy a megyék, székely székek s a szászok milyen arányban állítsanak ki katonaságot. Gróf Bánfi György lett a vezére ennek a seregnek és a békesség megkötéséig állottak fegyverben a csapatok. Ezt megelőzőleg történt aztán, hogy a megyék saját kezdeményezésükre szervezkedtek és nemességüket olyan nemes seregekben sorakoztatták és gyakoroltatták, mint a milyen számára ez az egyenruha-tervezet készült.

A legénység, a közvitéztek ruhája nagyon kevésbé különbözött a fő- és altiszteketétől. A csákón aranypaszománt, a zsinórzat is inkább aranyos, vagy teveszór s a bandalière vagyis a pantallér orosz lány fővel való rézdíszítése volt az egész különbség. De beszéljen maga a leírás:

Az köz Bátorság fenn tartására ügyelő Nemes Sereg kapitányának.

Ámbár a Nemes Vármegye meg álitotta légyen, hogy ezen Seregnek valamely Hadi köntösben egyezőleg öltözni nem szükséges, szabad-

ságában hagyott ugyantsak, hogy azon Nemes Sereg Tagjainak tettzenék önként egy forma köntösbe öltözni az olly feltétel alatt, szabadságában hagyatik, hogy fényes és költséges ne légyen : Hogy tehát a Nemes Vármegye ezen végzése egy felől teljeseadjék, másfelől pedig, azoknak, akik az öltözés módjára nézve magokat már számosabban jelentették, valamely sinor mérték az egyeztetésre adattassék, szükségesnek tanáltam aztatt eképpen meghatározni.

Mente.

Ez légyen világos kék közönséges Posztobol sárga réz három rend Pikellyel, hasonló színű szőr Sinorral meg sinorozva flanerel bélelve és fekete Bárány bőrel prémezve és ugy készülve, hogy egészen bé gombolo légyen.

Nadrág.

E légyen hasonló színű Posztobol, hasonló színű Sinorral három rendel hányás nélkül meg sinorozva.

Tsáko.

Ez légyen fekete Posztobol, kék színű vitéz kötéssel, kék és fekete Tolluval és külön pántlikából készölt Rosával.

Pantallér.

Ez légyen fekete Börből, sima fekete Tásakájával.

Csizma.

Bornyu bőr, vas Sarkantyúval.

Nyakravulo.

Fekete tsinos, de ollyan, aki tsak a torkát, nem pedig az alát is bé foglalja.

Loszerszám.

Fekete, minden réz Czifraság nélkül, tsakhogy tsinos és jó legyen.

Tarsoly.

Veres, Viz folyás módjára, három rend szőr sinorral bé szegve, a közepin keresztül viz folyás modjára ki vágot kék Poszto, vagy fényes

Materia és azon ülő fekete Griff Madár, szőlő gerezd lévén a szájában, ennek veres Tokja.

Kard.

A mennyire ki telik, vas hüvellyek legyen, a kard és Tarsoj Szijai pedig veressek.

Igy tanálatván le oltsobbnak és tsinosabbnak az öltözöt, az kapitány ur kommandoja alatt levő vitézeknek azt tuttára fogja adni oly formán, hogy senki ugyan annak meg tsináltatására nem fog ugyan kénszerítettni, de az a ki fényesebben fog megjelenni bizonyosan büntetésre méltónak fog találtatni, mert akinek tehetsége vagyon az fényesebbnek meg szerzésére, az bizonyosan erre oltsobban is szert tehet.

Az all Tisztek ezektől tsak abban különböznek, hogy csákojokon keskeny arany Paszománt legyen, a Tarsoly bé szegése pedig szőr sinor helyet ugyan lapos Teve szőr sinorral legyen víz fojás mogyára készítve.

A fő Tisztek pedig ezektől különböznek hogy köntössek jobb Posztból Szőr Sinor helyet Teveszőr Sinor legyen, a Csákojokon két rend Arany Paszománt, a Tarsoly Sinor helyet Arany Paszomantal legyen be szegve és a Pantaléron egy rézből készült, de meg aranyozot Oroszlán fő legyen, a hozá tartozando lánczokkal. A kardon függő a Vitézeknél legyen kék és sárga szörből, az all Tiszteknek hasonló Teveszörből. A főbb Tiszteknél pedig Arany és kék Selyemből elegyítve.

Ez tehát azon határozás, Melyet az kapitány Urnak hozám tett kérésére meg nyugtatás végett és hogy Seregét aszerint utasithassa ezeket irni szükségesnek találtam.

D(icső) Sz(ent) Márton. Die 8-va Januarii 1806

Gróf Haller Gábor mp. Fő Ispány.

Dr. Dékány Kálmán.

Levél Arzemysl 1914-iki ostromáról Csaszkcóczy Emil m. kir. honvédszázadosnak, Ludovika Akadémia tanáruinak édesanyja révén jutottam birtokába az alábbi levélnek, a mely Przemysl 1914. évi első ostromának idejéről mond el igen érdekes részleteket. A levél írója: *Micheller István dr. budapesti ügyvéd*, tartalékos tűzértiszt. A levél értékét emeli, hogy írója nem hivatásos katona, az eseményeket tehát nem a mesterségében járatos katona, hanem a polgárember szemével nézte és így azok lelkére is nagyobb hatással voltak. Azt hiszem szolgálatot teszek a magyar hadtörténelmi irodalomnak, ha e becses levelet megmentem az enyészettől. Szövege szószerint a következő:

Krovniki-Przemysl, 1914 október 21. este 3/48-kor.

Kedves Ilyke! Vacsora és tea után az erős szivarozás folytán nagy füst volt a szobánkban s így kimentem az udvarra, hogy némi friss levegőt szíjjak. Majdnem koromsötét volt, alig lehetett látni valamit, — de annál többet hallani. A koromsötétség daczára irtó puska- és géppuskaropogás veri fel az éjjeli csendet. Olykor-olykor erősebb ágyúdörgés szól bele a harciba, a melyet a vár felmentésére érkezett hadseregünk a mieinkkel együttesen Przemysl keleti oldalán az oda koncentrált orosz hadakkal e hó 11-ike óta éjjel-nappal szakadatlanul folytat.. Már ide s tova 11 napja szorongva figyeljük a magaslatokról reggel 5-től este 5-ig a rettenetes küzdelmet, a melyet a két fél a legnagyobb elkeseredettséggel vív egymással szemben. Mindkét fél kapott erősítéseket csapatokban és ágyúknban, — különösen az oroszok, a kik állítólag további 7 hadtesttel jöttek az övéik segítésére.

Nem lehet megállapítani, hogy mely fél scenirozta ezt az éjjeli támadást a másik ellen, e kétség és bizonytalanság az, mely elfogja az ember szívét, mert hátha a mieink ellen szól a rettenetes puskatűz és kattog oly velőtrázó módon és eszeveszettséggel a géppuska s hozzájárul a bizonytalanság, hogy vajjon jól végződik-e a mi bajtársainkra ez a küzdelem. Gondolhatja, hogy ha az ember messze távol, az ujságok hírei alapján követi a háborús eseményeket -- s aggódik a saját csapatainkért, — mennyire elfogja az aggodalom azt, a ki közvetlen közelből kénytelen hallgatni ezeket a rémes hangokat, hogy csak óvja meg Isten az irtózatoss elpusztulástól a mieinket. Mert most folyik a döntő ütközet.. Adja Isten, hogy a katasztrófa elmaradjon.

Mielőtt kimentem, azzal a gondolattal mentem ki, hogy ezt az estét Magának szentelem s írok levelet, a bevezetését ez a kimenetel adta meg. Nem akartam levelet írni, de így ne gondolja, hogy Magát mostoha elbánásban akarom részesíteni s csak képeslapokkal elintézni s kedves sorai folytán hosszasabban, levélben írok.

Tegnapelőtt Przemyslből levelező-lapot már küldtem. Oly hosszú, 28 oldalas kimerítő levelet, mint a milyent a napokban Gerlóczy Bandihoz intéztem, nem írhatok, merete gyrészt édes-kevés idő áll rendelkezésemre, másrészt talán Magácskát nem is érdekli annyira az a mindenféle körülmény, a melyek közt itteni életem lezajlik. Ha tévedek, úgy Maga az előbb hivatkozott ok alapján meg fogja bocsátani s alkalomadtán rajta leszek, hogy hibámat jóvá tegyem. Ha Hamar útján hozzá tud jutni ahhoz a levélhez, úgy addig is olvassa át.

Mindenekelőtt, hogy el ne felejtsem, a lapon elfelejtettem, a telefont ne szereljék le ; a havi 25 koronával több vagy kevesebb kiadás

egy csöppet sem bant s Magát se bántsá ; halásan köszönöm jóindulatú figyelmeztetését. Mert mégis itt-ott szükségük lehet reá ; aztán meg a leszereltetés után nehezen tudnék új számhoz jutni s megint számvaltoztatással volna bajunk, de felmondási időt is kívánnak s így arra is fizetni kell. S hátha mégis visszatérek, bár erről majdnem teljesen lemondottam.

A mi fizetését illeti, szíves fáradozását hálásan köszönve, a szept. 15-ig járótt úgy szept. 9. körül feladattam, azt remélhetőleg idején kézhez kapta ; az okt. 15-ig járótt, mivel e hó 10-ig zárva voltunk s a posta nem közlekedett s a 11-iki megnyitás után se akarták mindjárt felvenni, csak 16-án adathattam fel, közben az is megérkezhetett. Szíves elnézését kérem ezúttal is a késedelemért. Ha a jövőben ilyen vagy más okból pontatlan volnék, úgy legyen kegyes mindannyiszor Hamarhoz fordulni, a ki szíves lesz számlám terhére kifizetni. Egyben felkérem, szíveskedjék neki szólni, hogy fizesse ki a november 1-én esedékessé váló házbért és járulékait, a házmester havi 2 K szemétpénzét és Mohosné 10 K havi járandóságát szept., okt. és nov. és a jövő hónapokban is, hogy az se szenvedjen szükségét.

Nővérem járandóságát jövő évi január 15-ig Pozsonyban előre gondoskodtam s így ha addig haza nem jövök, neki febr. 15-től kezdődőleg havi 150 K lesz elküldve, ha valamiképp magam nem bírnék ez iránt és idején intézkedni.

Egyrészt a Maga kedves lapjából X/8-ról, másrészt nővérem X. 4., 7., 11. leveleiből, a melyeket mind tegnapelőtt vettem kézhez, szept. 12. óta nem kaptam semmiféle lapot, úgy látom, hogy Maguk mit sem tudtak arról, hogy mi ostromállapotban vagyunk. A napokban végre megjött ujságok is mélységesen hallgatnak arról, hogy okt. 10-ig milyen helyzetben volt Przemysl és csak 11-én emlékeznek meg róla, hogy az ostrom alól fel lett mentve. Tényleg az északi és nyugati oldalakról az orosz teljesen elhúzódtott, ellenben a keleti — Lemberg felé oldalon még tartja magát és itt vonva össze ereje legnagyobb részét, állja a rettenetes harczot a mi haderónk ellen. Ez a harcz tehát a VI. B. vagyis a váröv 6-ik kerülete mentén folyik, természetesen itt is némileg tovább húzta magát az orosz, hogy a mi kerületünk ágyúí oldalvást ne ágyúzhassák. Azért azonban egyes ágyúinkkal egyes ütegeit meg tudjuk kapni s így a mi kerületünk nemkülönben beleszól ebbe a harczba. Másrészt van egy üteg, a mely kerületünk egyik, a siedlickai szakaszával szemben továbbra is megmaradt a régi positiójában és folytonfolyvást szórja a shrapnelleket és gránátokat, hogy továbbra is lekötve tartsa az ott levő erődöt és ágyúit. Ott vannak ember magasságyúira

az orosz hullák, úgy hogy az orosz lövöldözése folytán azok eltakarításáról nem lehet gondoskodni. Ezen kerületnek ezen szakasztól délre eső szakasza előtt, a hol én állok, október 11-én már kimehettünk a váröv dróthálózatán, mert ebben az irányban az orosz ágyúival hozzánk nem tud érni. Kimentem és megnéztem azt a 250 hullát, a melyek az ott kiirtott erdő tüleveleitől barnult helyén heverték. Ezek az október hó 5-én hajnalban intézett s visszavert támadás áldozatai voltak. Tehát már öt napja, szélben, esőben, hidegben heverték ott. Ki hanyatt, ki arczra bukva, ki oldalt görbülten ; az egyik vánkoston pihentette vérző fejét. Lehet, hogy úgy ez, mint többen csak megsebesültek volt s az öt napi ott heverés s elvérzés folytán pusztultak el. Ám mi nem mehettünk a szerencsétlenek segítségére, mert okt. 10-ig az orosz lövöldözött bennünket, másrészt ott aknák, bombák voltak elhelyezve, a melyeket az ember észrevétlenül lábával megérinthet s ezzel levegőbe repül, tehát veszélyben voltunk ezek miatt ; de ezek hol létét az oroszoknak elárultuk volna. A kiket más helyekről behozhattunk, azokat be is hoztuk ; az egyik ilyen szerencsétlen sirva panaszkodott, hogy öt gyermeke van odahaza. Tekintettel az öt napi ott fekvésükre, szívat szíva mentem ki, azonban mit sem éreztem, mert hisz erős hideg idő és esőzés volt akkoriban. Nem mondhatom, hogy a látványtól valami rémesen irtóztam volna, természetesen küzdöttem a meghatottsággal, a midőn az egyiknek feltartott karjában jegygyűrűt láttam, másrészt a másiknak ég felé emelt mindkét karját megpillantottam, egy párat pedig erősen deranzsált állapotban szemléltem. Idősek és ifjabbak keverve voltak ; volt köztük három hadnagy. Szanaszét heverték ott szuronyos puskák, főzőedények, töltények, sapkák, kis kézi lapátkák, kenyérsákók s mindenféle holmik. Négy szuronyos puskát elszedettem, egyet magamnak megtartottam, a többit tisztársaim közt szétosztottam. Azonfelül a magam részére az egyikről leszedtem a tölténytartóövet, a melyben 100 töltény igen praktikusan van elhelyezve (100 töltény ezenkívül a kenyérsákóban és patrontáskában van, úgy hogy az orosz 200 tölténnyel van felszerelve, míg a miénk 120 tölténnyel).

A siedlickai szakasz előtt heverő oroszok legtöbbje kezeit az arca elé tartja. Ezeket a géppuska ölte meg ; ez a legöldöklőbb és legirtózatosabb fegyver ; ebből percenként 360 lövést tesznek. Ez tehát, ha egy nagyobb tömeg támad, rémes gyorsasággal százával szedi le az embereket. Úgy látszik az az iszonyat, a mely a kattogó géppuska hangjára fogja el az embereket, viszi a kezeket az arcz elé. Ám hiába, a következő pillanatban a többi százzal együtt lehull ó is.

Aztán persze messze távolban is feküdt egy-egy hulla ; sőt egy fél-

órányi távolban fekvő, felgyujtott falu utcáján is jó távol egymástól hevert öt hulla; ezek valószínűleg sebesülten odavánszorogtak s ott az úton pusztultak el. Sőt később egy másfél órányi távolban fekvő hegynek túlsó oldalán, a hol ezerszámra voltak igen ügyes, egy-egy ember tartózkodására alkalmas lyukak kivájva, a melyekben az oroszok az ostrom ideje alatt éjjel-nappal tartózkodtak, szintén leltünk orosz halottakat. Lehet, hogy ezek az ide repült ágyúlövedékeink lőtték agyon, de lehet, hogy ezek is sebükkel lefeküdtek s elpusztultak.

Állítólag az oroszoknak az ostromból kifolyólag 30—40,000 embere veszett el.

Ezek voltak az ostrom végét jelentő s emberi szempontból szomorú képek; jó úgy-e, hogy ezeken túlestünk.

Az eseményeknek reánk következő fordulatát aug. 31-én közölték velünk; összehívták a kerület körülbelül 100 tisztjét s tudtunkra adták, hogy hadseregünknek jobbszárnyát az oroszok benyomták, így tehát ennek következményeivel 3—4 napon belül számolni keil, a mennyiben megjelenhetik a kozák lovascsapat, lovasított tüzérség és lovasított gyalogság. A munkálatok tehát a megfeszített erővel folytatandók s befejezendők. Én szeptember hó 3-ig Rombovice faluban voltam, de mert ez kívül esett a várövön, úgy háromnegyed órányira keletre s így az orosz előnyomulás leghamarabb ért volna, szept. 4-én át kellett mennem a várövbé és pedig Krovniki faluba, a hol jelenleg is tartózkodunk.

Az események nem jöttek oly rohamosan mégsem, mert a mieink több helyütt feltartóztatták az oroszot. Szeptember 6—8. hallottunk távoli ágyúdörgést a magaslatokról, a mely nap-nap után erősebb lett, ezek voltak a lembergi, grodeki és javorovi ütközetek hangjai. Aztán elcsendesült. Hogy ezek utolsója hogy végződött, nem tudtuk, kétség és gyanú támadt, hogy a katasztrófa küszöbön áll. Szeptember 13-án rengeteg kocsisor jött be a várövön átvonuló útvonalakra. Utána jöttek — t. i. ez a 3-ik hadtest trainje volt, — ágyúk, csapatok, lovasok, automobilon, sebesültszállító kocsik, rettenetes tömege. Három nap és három éjjel tartott ez az átvonulás, a mely minden forgalmat lehetetlenné tett. Én szept. 14-én besiettem Przemyslbe, hogy az eseményeket a gócpontban megfigyeljem és naplóm részére feljegyezzem. Oly irtózatos torlódás volt és annyira zsúfolva az egész utca, hogy ágyúk lafettáin kellett átmásznom, hogy az átellenben levő kávéházba bejuthassak. A gyalogjárók autók, kocsik által voltak elfoglalva. Mindez a visszavonuló 3-ik hadtest volt.

A mint ez átvonult, nyomában jött az orosz sereg, a mely egyik

részével nyomon követte a mi 3-ik hadtestünket, a másik része, három hadteste a vár ostromának feküdt, kezdett bennünket átkarolni.

Szeptember 16-án kezdték a mi erődjeink az ágyúzást egyrészt a mieink után nyomuló oroszok ellen, másrészt a vár körül elhelyezkedni kezdő orosz hadtestek ellen. Az egyes erődök lövéseiből meg lehetett állapítani, hogy az átkarolás tekintetében az orosz merre és mennyire halad. A midőn már köröskörül az összes erődök szóltak, ebből nyilvánvaló volt, hogy az egész vár körül van véve és semerre sincs ki út. A vasúti síneket mindjárt a mint a 3-ik hadtest átvonult, minden irányban felrobbantották s egy pár napig autóval tartották fenn a postai közlekedést, a míg az orosz egy párat el nem fogott; mire ezt is abbahagyták s így a külvilággal való érintkezés megszűnt, egyedül a rádiótelegráf maradt fenn, a melynek segítségével a várparancsnok érintkezett a külvilággal, illetve odakint levő hadvezérrel. A főhadvezér egész karával és repülőgépeivel már körülbelül 10—12 napja elment innen; utána ment az osztrák-magyar bank itteni fiókja, a melyet a zúzavarban hiába kerestem, hogy a legénységi zsold kifizetésére ezreimeimet váltsa fel.

Nagy élvezettel hallgattuk a magaslatokon a mi ágyúink tüzelését. Épen nem nagy élvezettel hallgattuk a közben elhelyezett orosz ágyúk tüzelését. Megindult mindkét részről a várostromot bevezető rettenetes tüzérségi harc. Erről rengeteg sokat lehetne írni, kötetekre menőt. Éjjel-nappal szakadatlanul bömböltek az ágyúk, néha oly irtózatos hevességgel, valóságos űrletes, eszeveszett irammal, hogy a föld rengett beléje, a ház rázkódott, összeomlani készült. Ez olyankor volt, a midőn az orosz egyes helyeken már roppant szorongatott s a helyzet roppant veszedelmes volt. Az orosz nem kímélte a municiósi készleteit; majdnem mindig sortüzet adott le, egy-egy nap csak a mi VI-ik kerületünkre ezrekremenő lövést tett, sőt volt két nap, a melyen 10,000 lövést adott le a mi kerületünkre. Október hó 2-án parlamentairek jelentek meg, a kik a vár átadására szólították fel a várparancsnokot, a ki természetesen elutasítólag felelt. Erre másnap lanyhább volt a lövöldözés, de annál rémségesebben indult meg okt. 4-én kora hajnalban s úgy látszott, hogy ezen az emlékezetes napon akarja bevenni a várat. Evvel az irlgalmatlan hevességgel folyt aztán a harc végig egészen az elvonulásig.

Részünkről a 30 és fél cm-es Mörserek is működtek, dörgésük iszonyatos, hatásuk rettenetes volt; ha becsapódtak a hegy hátába, abból 60—80 méternyi magas füstből és földből álló sötét hatalmas oszlop emelkedett a levegőbe, a föld rövidre visszahullott s a füst lassan eloszlott. Egy pár lövéssel egy egész holdat lehetett felszántani.

Az elhelyezkedés elején volt, hogy a megfigyelő 8 ágyú közeledését egy hídhoz jelezte. A Mörser a térképek alapján a hídra beállították s a mikor az első ágyú a hídhoz ért, kilőtték ; mind a 8 ágyú, koci, ló, ember repült szanaszét. Falvakat egy-két lövés romokba döntött és felperzselt. Alig tettek kezdetben a mieink egy pár ilyen Mörser-lövést, a mely írtó hatással dühönghetett az oroszok közt, rögtön felszállt az oroszoktól egy repülőgép s kereste ennek a szörnyetegnek elhelyezését. Talán negyed óra sem telt bele, az orosz ütegek javarésze a Mörser helyére kezdett erős tüzelést, mert ám a mieink is megsejtették, hogy az orosz repülőgép miért kóválygott a levegőben s rögtön a leszállása után összeszedték a Mörser s elvitték más helyre. A korábbi hely persze sokat szenvedett az oroszok ágyúlövéseitől.

Az egész ágyúzás alatt fent a magaslatokon az erődök vonalán kellett tartózkodnom kora reggeltől késő estig, sőt éjszakákon keresztül. Ebédre sem távozhattunk el ; a legénységi konyha ott volt a hegy lejtőjén, nekem és három tisztársamnak a faluban külön szakácsunk főzött s a tisztiszolga tábori főzőedényekben kihozta az ebédet, hozván persze tányérokat, evőeszközt, bort, poharat, ásványvizet. Ilyenkor valami közeli bódéba mentünk s ott asztalt, padot hevenyészttünk s jóízűen elfogyasztottuk az ebédet minden pillanatban készen lévén arra, hogy közibénk vág egy orosz gránát úgy, hogy szanaszét repülünk. A shrapnell ellen, ha magasabban felrobban, még megvédhet a fedezék, a melynek deszkája felett 30 cm föld van ; ám gránát ellen, a mely 2 m mélységre fúródik a földbe és a betonfalazatot is szétveti s teremnyi nagyságú tölcserít csinál a földben, -- nincs semmiféle fedezék. A legénységi konyhát egy pár gránát úgy körültölésérezte, hogy a szakácsok eliszkoltak. Majd megsiketültem a magaslatokon ; hátam megett, a mint a lövészárókban álltam s látesővel átnéztem a túlsó magaslatokra, a honnan az oroszok ágyúi állottak, s rajtam keresztül dörögtek a mi ágyúink, sivitott a golyó ; onnat jöttek az orosz golyók s repültek felettem vagy messzebb oldalvást nagy zajjal felrobbanván. Október 6-án reggel nagyon közel megkörnyékeztek s az előttem s közvetlen mögöttem lecsapódóktól oly szűk villába voltam fogva, hogy már teljes biztosra vettem, hogy elpusztítanak. Egy kis nyitott bémélyedésben állva, meg nem mozdultam s vártam. Hiába mozdultam volna előre vagy hátra, lehet, hogy ezzel a golyó útjába mentem volna. Jobb is volt, mert a későbbiek tovább és tovább csapódtak be. Szerencsém volt továbbá, hogy a két shrapnell, a mely oly közel kapott, felettem fel nem robbant, hanem a földbe fúródott s ott döntötte ki tartalmát ; mert ha felettem felrobban, úgy vagy a benne levő golyók találnak, vagy az aczélfalának

szétszakadó részei szakítanak szét (Sok orosz shrapnell rossz, fel nem robban s ez nekünk jó!).

Jól mulattunk azon, hogy a mielőtt egy izben tüzet gyújtottunk, hogy a kihült ebédet felmelegítsük, a főzödény fedele összeolvadt, nem lehetett kinyitni; végre úgy segítettünk magunkon, hogy egy hatalmas vésővel úgy megnyitottuk, mint a conservdobozokat szokás leverni.

A mint az orosz elment, nem is ebédek odakint; háromnegyed 12-re hintó jön elibém a hegy lábáig húzódó fasorban s észrevétlenül eltűnve lemegyek a hintóhoz s kocsizom haza, a hol persze fehér abroszszal felterített asztal vár jóízű ebédrel. Soha sem vártam életemben annyira a háromnegyed 12 órát, mint most; már kora reggel 5 órától odafent vagyok; javarészt járkálok, a tisztekkel diskurálok, egy hozzám szegődött húséges kutyával játszadózom, naplómban jegyezgetek, szivarokra gyujtogatok s füstölök mint a kémény, mókázgatok, sokat persze nézegetek tüzéségi látcsóval az előttünk dühöngő rettenetes küzdelemre, nézem az ágyúból kicsapó láng felvillanását, shrapnellek felrobbanását, a mit a magasban hirtelen felbukkanó bárányfelhőszerű füstgomolyag jelez, s a gránátok becsapódását, no meg nézem az erdőkből az ágyúdübörgés folytán kizavart őzikék ide-oda futkározását, a mire katonáink reájuk lőnek s egy-kettőt lelőnek belőlök. Végre lesz 11 óra, erre elkezdek látcsóvezetni a falumba vezető fasorra, jön-e már a koci, s a mint messze felbukkan s én előbb széjjelnézek, nincs-e nálam magasabb felsőbbség a hegyen, szedem a lábamat lefelé. Ebéd után egynegyed 2 órakor megint a házam elé áll a koci s kivisz; 5 óra felé újból eljön értem s akkor parancskiadásra egy távolabbi faluba megyek.

Az éjszakai kirándulások és a magaslaton tartózkodások nem voltak túlságos kellemetlenek. A míg osztagom dolgozott, én a mély futóárkokban kimentem a lövészárkokba s onnat néztem a közel oldalt levő fényszóró működését, a mint hatalmas fénykévét vet át a túlsó hegyhátakra. Kilométerekre menő messzeségben nappali világosságot teremtett, valóságos panoráma volt. Néztük persze rögvést, mozog-e ott az orosz. Csak egy-két perczig tartott a megvilágítás, aztán elaludt, hogy kis idő multával más helyre vágja a kévét. Akár mozgott túlan valami, akár nem, az ágyúink oda dörögtek, hogy egyrészt megzavarja az orosz, s ne hagyják aludni, másrészt figyelmeztették, hogy fent vagyunk mi is. A fényszórókkal váltakozva dolgoztak a világítópisztolyok. Ebbe egy különleges patront tesznek bele s azt kilövik a magasba; mire az a magasban mint egy rakéta meggyulad s lefelé szálltában nagy messzeségre elvilágít. Dörgött persze az orosz is mi reánk egyrészt

ágyúival, másrészt puskáival; sőt egyes helyeken oly közel volt a váröv előtt elhúzódo dróthálókhöz, hogy kézi bombákat vetett s egyeseket megölt, többeket megsebesített.

Az ostromi alatt a kerületünkben levő egyik erődöt, melyiket az orosz ágyúk leginkább lövöldöztek, az oroszok az utolsó napokban két ízben be is vették; a komoly következményeket, a melyek ebből keletkezhetek volna, az ott tartalékban tartott honvédeink háritották el, mindkét ízben az erődöt visszafoglalták s az oda betódult oroszokat elfogták. A magaslaton messze egy másik szakaszvonalon állva, távcsővel láttam, a mint ez a honvédezred futólépésben tartott Siedlicka felé, a melynek külső részén van az erőd. Később értesültem a különös jelenség okáról; az oroszok ezen betöréséről pontos tényállást nem lehetett megállapítani, úgy látszik az osztrák Landwehr nem igen tartotta magát. Általában a katonaság itt Przemyslben majdnem mind magyar; osztrák nagyon kevés van, úgy látszik, csak a magyarban van meg a bizalom. Hát az itteni mindenféle nemzetiségű népség a legszegényetesebben viselkedett. A mint az augusztus 31-iki fordulat bekövetkezett, első dolgunk volt a lakosságot úgy a váröven belül, mint a váröven kívül s közel fekvő falvakból a legrövidebb idő alatt eltávolítani. Ez egyrészt az árulkodás elfojtására, másrészt azért történt, mert ezeket a váröven kívül fekvő falvakat, a melyek az oroszoknak az elszállásolást a váröv körül és a rejtett megközelítését a várnak megkönnyítették volna, irtó módon elpusztították, felperzselték, a földdel egyenlővé tették, szalmás házaikat szétvetettük, kőházait, iskoláit, majorjait, kastélyait dynamittal a levegőbe röpítettük. A falvak két héten keresztül égtek s rémesen bevilágították az éjszakát. Valamennyi templomot, a mely közel a váröven kívül feküdt s bent a váröven is, ugyancsak romhalmazzá robbantottuk. Ez azért történt, mert ezek a rutén templomok, a melyek legtöbbje nagyon gyönyörű volt s éppenséggel nem álltak arányban a községek szegényes külsejével és szűkös viszonyaival, állítólag orosz pénzen épültek s ezeknek viszonya, helyzete, fekvése az egyes erődökhöz s a vár egyéb pontjaihoz az oroszok által legpontosabban ki van számítva s így az orosz tüzérségnek a lövöldözésnél kitűnő segédcélul szolgálhat s biztos támpontot nyújt a többi erőd és pont helyzetének kiszámítására és meglövöldözésére. Úgy 50 lépésnyire lakom a krovniki faluban levő templontól; az egy gyönyörű három kupolás templom volt, belekerülhetett 200,000 koronába, az első robbanás mi kárt sem tett benne, a második lehajtotta a kupolák bádofedelét, a harmadik a középső kupolát döntötte romba, végre a negyedikre szétrepült a két oldalt álló kupola is. Nap-nap után látom a

romokat, a középső utcái bejárat falának egy része a felette álló márványkeresztel áll. Az én korábbi falum — Rombovice — eltűnt a föld színéről. Micsoda hatalmas fasora volt körülbelül másfél órányi hosszú utcájának, tele a kertek nagy gyümölcsfákkal, a falu végén volt Lyubomirszki herceg kastélya, majorkja s gyönyörű parkja évszázados fáival. Most mind romhalmaz, füstös fekete piszok. Ezek a háború rémes kísérői. Azóta az ágyúzás révén hol mi gyújtottunk fel falvakat, a melyekben az oroszok voltak, hol az oroszok gyújtottak aláink. Sokat volt vörös éjjeleken át a láthatár!

A lakosság persze mindent visszahagyott, mert csak a mit két kezébe kaphatott, vihetett magával. Itt hagyta lábas jószágait, kocsi-jait, lovait, szénát, szalmát, ki nem csépelte vetését, takarmányt, butorait, szóval mindenét. A mit lehetett s főleg a siránkozóktól, a kiket megszántam, az osztagom élelmezésére megvettem, mert hát a 250 ember napi élelmezéséről gondoskodni, illetve intézkedni, hogy az arra ki-rendeltek naponként a szükséges holmikat elhozzák, megszerezzék s ezek megszerzéséhez szükségesnek mutatkozó pénzeket kiadni, nyugtá-akat aláírni s az egészről havonként elszámolni daczára minden háború-nak s izgalmainak, én tartozom. Odakint az ágyú dörög, ropog rettenete-ten a puská s akkor este 8 óra után bejön hozzám a számvető-altisztem a napi számadás megejtésére, nyugtá s mindenmű jelentések alá-írására s történik a legénység zsoldjának kifizetése.

A mit meg nem vettem, azt önhatalmúlag birtokba vettem, hat lovat, két kocsit, egy hintót, a mely a papé volt s a mely az én kényel-memre szolgál, sokat járok rajta, hivatalos és nem hivatalos utakon, három tehenet, a melyek a reggeli kávéhoz a cacaóhoz a tejet szolgál-tatják s a rengeteg szénát, szalmát, a mely a pajtában s padlásokon van. Majd a kincstár kárpótól mindenkit, különben ha nem vettem volna gondozásba az állatokat, azok úgy is elpusztultak volna. A két koci egész nap szállítja az osztag élelmezésére szükséges dolgokat.

A nyugalmamat s jókedvemet mindvégig megtartottam, pedig ugyancsak hullámozott a kedélyek hangulata a deprimáltság igen mély határáig. Sokszor vett erőt a lelkeken a levertség s ideges hangulat. Egy sereg tiszt is idegbeteg lett s a kórházba menekült, sőt egy meg-tébolyodott; ennek csapatát aztán az én nyakamba sózták, a mi egy kissé sok volt nekem is, de azért vígan jártam utána; ez az osztag egy másik, háromnegyed órányira Krovnikitől fekvő faluban volt elszállá-solva, folyton kocsin kellett ülnöm. Azonfelül a tébolyda főorvosa engem bízott meg, hogy a tébolyodottak megfigyelésére az adatokat foglaljam össze s írjam le. Szóval dörögnek odakint az ágyúk s az ember írjon

tébolyodotról megfigyelést. Igen sok érdekes dolgot jegyeztem fel a naplómba s én azt hiszem, hogy egyrészt az, hogy folyton figyeltem mindent s a naplóm részére jegyezgettem s ezzel figyelmenet lekötöttem, másrészt annak tudata s érzete, hogy vesztetni valóm nincs, nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy mindenkor nyugodt és higgadt magatartást tanusítottam s jókedvem megtartottam. A naplóért sokat ostromoltak engem. mert sok humoros és tréfás, színes dolgot jegyeztem fel s valahányszor felolvastam, sokat neveltünk rajta.

El is felejttem sokszor, hogy öldöklő háborúban vagyok, mindig azt hiszem, hogy manőveren vagyok.

Mult héten kiküldöttek, hogy a várövön túl két órányira levő falutól éjszaka nehéz tüzérségi ágyúk felvonulását két szükséghid építésével és körülbelül három kilométer hosszú út készítésével tegyem lehetővé. Ott folyik a tüzérségi harc jelenleg. Kimentünk s este nyolcz órára épen készek voltunk, teljes csend volt. Egyszerre megvillan velünk szemben az egész láthatár, mintha az egészet láng borította volna el, utána következő pillanatban irtózatos, le nem írható dübörgés, sivitás, robbanás. Nyolcz orosz ágyú sortüzet adott le reánk. Lehattünk ott 500-on felül, teljes koromsötétség volt. Mindenkit a mély úba rendeltem, a mit épen vágtak ott s csendben húzódjék meg. A lövések rövidek voltak. Még háromszor kellett ezt az irtózatos sortüzet végighallgatni, mind vagy rövid volt, vagy hosszú, felettünk elrepült. Még vártunk egy ideig, mert az orosz fényzóróval felettünk elvilágítva keresett bennünket, de nem lehetett, mert a mély út eltakart. Utána haza vonultunk; semmi baj sem történt. Ez alkalommal néztem meg azokat a hegyoldalakat, a melyeket az oroszok velünk szemben az ostrom alatt elfoglalva tartottak. Ezer számra voltak ott a hegy lábánál félkörben, azonfelül a parti mélyedésekben lyukak ásva, a melyekben egy-egy orosz éjjel-nappal tartózkodott. A lyuk több mint egy méter mély, alul szalmával, fent részben rózsével, szalmával és földdel fődött volt s alkalmazkodott a test formájához úgy, hogy az orosz abban elég kényelmesen elhelyezkedett. Itt voltak azok a hullák, a mikről említést tettem már.

Másnap hasonló megbizatással újból kimentem oda s ugyancsak a tüzérség felvonulási útját — az előbbitől kiágazóan — csináltuk meg. Ez alkalommal is shrapnelleket kaptunk, de azok magasak voltak. Elbeszélgettem itt a tüzérségi brigadéros adjutánsával, egy tüzérfőhadnaggal, a ki rendeleteket hozott a tüzerek felvonulására. Vig volt, említette, hogy már részt vett a lemergi, grodeki útközetekben s nem hiszi, hogy neki baja legyen még. Másnap délután úgy őt, mint

a brigadérosát egy orosz shrapnell-golyó megölte, mind a kettőnek egyszerre vége lett.

A tüzérségnek csinált úton ezen második alkalommal egy óriási s teljesen ép orosz gránátot találtam; senki sem mert hozzányúlni, maguk a tüzérek legkevésbé, mert az ilyen nem explodált gránát bármely pillanatban felrobbanhat. Fogtam tehát én a 25 kilós súlyos gránátot, mint egy kis babát s úgy vittem ki s helyeztem el, hogy senki, legkevésbé ló vagy szekér bele ne ütődjék.

Igen érdekes dokumentuma ennek az ostromnak egy szolgálati jegy, a melyen egy tisztársam bejelenti kerületi parancsnokunknak, hogy 24 órája hallgatja a rettenetes ágyúharcot, ennek folytán az ő idegei összeomlani készülnek, feje, gyomra fáj, kér egy-két napra felmentést. A parancsnok a következő megjegyzéssel küldte vissza a szolgálati jegyet: «Im Kriege gibt's kein Zusammenbrechen der Nerven.» Meg akartam szerezni tőle e jegyet, de nem adta oda, mert ő is mutatni s emlékül tartani akarja.

Az időjárástól rendkívül sokat szenvedtünk. Az egész ostrom alatt egyfolytában éjjel-nappal esett, folyton csuron-vizesek voltunk, felhőszakadások, orkánok, jégeső, hó kergették egymást. Egész nap vert az eső és zúdult nyakunkba éjjel is. Valami borzasztó volt, azt hittük, hogy ennek nem lesz se vége, se hossza. Végre most pár napja kiderült s így megszáradhatunk.

Ujságot szeptember 15-ike óta nem olvastunk; a kávéház is zárva volt egy ideig a forgalmas napokban, reá volt írva: Geschlossen. Gondolhatja, hogy ez egy kissé érzékenyen érintett, mert hát a kávéház alaposan a vérembe ment. Ugyan később is reá volt írva, hogy «Geschlossen», de reájöttem a nyitjára, hogy udvaráról be lehet menni. Azonban persze az asztalokon semmi ujság és eltűntek a gyufaskatulyák. Nagy szükség volt Przemyslben a gyújtókban s a katonai kincstár mindezt reátette a kezét. Kaptunk ketten-ketten fél óra 1, azaz egy skatulyát. Ugyancsak kellett spórolni.

No de most már eleget untattam Magát, bevallom azonban, hogy igen későre jár az idő s nekem négy óraker fel kell kelnem; még egy keveset hallgatni fogom a most is ropogó puskatűzet, aztán nyugodt álmra hajtom fejem. Isten Vele; szívből üdvözli s kezeit csókolja . . .

Közli: PILCH JENŐ alezredes.

HADTÖRTÉNELMI IRODALOM.

Magyar történelmi életrajzok. A Magy. Tud. Akad. történelmi bizottságának segélyezésével kiadja a Magyar Történelmi Társulat. 1915. XXXI. évfolyam: Báró Dévay Pál altábornagy (1735–1800.). Írta : Fest Aladár. 8-r., Budapest, 1915. 413 l.

A szerző báró Dévay Pálnak hadi erényekben és vitézi érdemekben gazdag pályafutását örökíti meg, a mely eddigelé elkerülte történetíróink figyelmét. Pedig, mint a szerző is írja előszavában : Dévay megérdemli, hogy egyenlő fényvel ott ragyogjon a XVIII. század azon egyéb vitéz lovas vezéreinek tündöklő sorában, a kik a század derekán lojalís lelkesedéssel megmentették és megszilárdították Mária Terézia trónját, s a század alkonyán ismét dicsőséget és becsületet szereztek a magyar névnek a franczia köztársasággal vívott gigászi küzdelmekben. Hogy az érdemes munka napvilágot láthatott, annak köszönhető, hogy a szerző birtokába jutott az altábornagy föltötte becses és nagy kortörténelmi értékkel bíró önéletrajzának, valamint sógorához, nászához és ennek vejéhez intézett leveleinek. Előbbiben a vitéz katona maga írja le negyvennégy évre terjedő katonai pályájának minden nevezetes eseményét. Ezt a keretet a szerző nagy gondnal, ügyességgel és körültekintéssel töltötte ki a más forrásokból beszerezhető adatokkal. Mindezekből kitűnik, hogy Dévay már *Kolin* alatt vitézkedett ; ott járt Hadikkal és később Lacy gróffal *Berlinben* ; jelentékeny szolgálatot tett *Olmütz* ostrom alól való felszabadításában ; Frigyes királlyal és Daun marsallal együtt sebet vett *Torgau* alatt ; az egész háború folyamán számtalan sikeres felderítő járatával, eredményes portyázásával sok kárt tett az ellenségben, sok hasznot hozott saját hadseregünknek. Az első koalíció háborújában pedig, mint hadban erős öreg, ott volt *Longwy* elfoglalásánál ; a *Valmy* után való szerencsétlen visszavonulásnál utóvédül fedezte a koalíció hátráló seregét ; a szerencsétlen *jemappei* ütközet után ugyancsak mint utóvéd tartóztatta fel az üldöző franczia seregeket, később nagy szerepe volt az *Aldenhoven*

mellett kivívott diadalban; ő foglalta el *Tongres, St. Troud, Tirlemont* és *Löwen* belga városokat; a Durnouriez fölött *Neerwindennél* aratott győzelemben döntőleg lépett fel merész lovas támadásával; ő eskette a császár hűségére *Brüsszel* lakosságát; a Département du Nord várháborújában ő tartotta vissza a francziákat az ostromlott várak felszabadításától, itt szalasztotta meg Schwarzenberg herczeggel együtt *Landrecies* alól 2400 lovassal a francziáknak 30,000 emberből álló felmentő seregét; ott harcolt a *Tourcoing* és *Tournay* mellett vívott ütközetekben Pichegru hadai ellen, a visszavonulásnál ismét utóvédül a legnagyobb veszedelemben forogván, ezután visszaszorította Saint-Cyr francia tábornokot a *Pfalzban*; később Károly főherczeg alatt kiváló része volt Moreau üldözésében a Rajnáig. Életének fénykora azonban a francziák ellen vívott első koalíció háborújára esik, melynek elején mint ezredes, később pedig mint tábornok előbb ezredének, később pedig dandárának élén határozó részt vett az egymásután szakadatlanul következő öt hadjárat döntő ütközeteiben, mindig dicsőséget szerezve magának és magyar huszárijainak.

A bevezetés igen érdekes része az, hogy a Mária Terézia-rendnek 1857-ben kiadott (írta: Hirtenfeld J. dr.) jubilaris történetében közölt rövid életrajzi vázlatában a német szerző végzetes tévedése következtében és önkényesen bővítéssel *Vay de Vaya Paul*-t csinált a híres magyar huszártisztból! A vaskos tévedés után még nagyobb óvatosságra intjük a jubilaris és hivatalos kiadás olvasóit, mert nem ez az egyedüli hibája a könyvnek. Fest műve három könyvből áll. Az elsőben Dévaynak a hétéves háborúban viselt dolgait olvashatjuk, míg a másodikban a hubertusburgi békétől az első francia háború kitöréséig terjedő korszakkal foglalkozik a szerző; az utolsó könyvben az 1792—1797. évek eseményei vannak. A függelékben találjuk: Dévay leányági ivadékait és bárói diplomáját magyar fordítással. A könyvet hasonmások szövegei zárják be. Tökéletessé és beszédessé teszik a könyvet a korszerű képek és azután a vázlatok. Elismerést érdemel a kiadó, a ki nem fukarkodott, csakhogy minél szebbé és érdekesebbé tegye a kiváló könyvet. *A mű a magyar hadtörténelmi irodalomnak kétségen kívül egyik legértékesebb terméke. A hivatásos katonai pályára törekvő ifjak számára kitűnő olvasmány és nevelő hatása kétségen kívül áll. Főként fegyveres erőnk nevelő és képző intézeteinek magyar tagjai számára ajánljuk melegen a könyvet.*

A mi hőseink. Tisztjeink hőstettei a világháborúban.

A cs. és kir. hadilevéltárnak a világháborúra vonatkozó adatai alapján, *Woinovich Emil* cs. és kir. gyalogsági tábornoknak, a cs. és kir.

hadilevéltár igazgatójának vezetése és *Veltzé Alajos* cs. és kir. alezredes szerkesztése alatt megjelent német könyvnek a hasonmása. Az összeállításban közreműködtek: *Reich Árpád* m. kir. honvéd huszáralezredes, *Benedek Elek* és *dr. Benedek Marczell*. 8-r., Franklin Társulat, 207 l., ára díszes kötésben 6 korona. Mindaz, mit a könyvben tisztjeink és tisztjelöltjeink hőstetteiről elmond, hivatalos írásokon és kitüntetésekre való felterjesztéseken alapul. Ez a legfőbb értéke, mert hisz így félhivatalos kiadványa a cs. és kir. hadilevéltárnak. Oly tettekről van benne szó, a melyek felülemelkednek a pusztá köteleesség teljesítésén. A szerzők dicséretes munkát végeztek, mert a sok ezernyi hőstettből nem a katonai tekintetektől legjelentősebbeket választották ki, hanem inkább azokat, a melyek elbeszélésre a legalkalmasabbak voltak. Sajnálatos körülmény az, a mit különben maguk a szerzők is megemlítenek, hogy akárhogyan is válogatták az anyagot, mindenképpen csodálatra méltó hőstetteknek kellett kimaradniok a könyv szűkre szabott keretei miatt. De még így, hiányosan, vázlatosan is, lehetetlen, hogy egy nagy igazság fénye ne áradjon szerte a könyv lapjairól: hivatásos tiszttek, orvosok, ügyvédek, hivatalnokok, tanárok, kereskedők, magyarok, németek, horvátok, románok és más anyanyelvűek, egyformán hősök és testvérek voltak a rettenetes küzdelemben. A szerzők magyar tagjainak különös érdeme, hogy nem ragaszkodtak a hasonnevű német könyvhöz, hanem az osztrák honosok vitézi tetteinek helyébe jobbára magyar tiszttek cselekményeit illesztették be könyvük keretébe. A képekkel és *Helbing Ferencz* tanár mesteri rajzaival diszített könyvnek egyedüli hibája az, hogy ára, a mai szűkös világban hat korona. Bármiként, még állami tárnogatás mellett is, szinte potom áron kellene árusítani, mert hisz világos, hogy csakis így felelhet meg a könyv nemes hivatásának.

Pj.

HADTÖRTÉNELMI OKMÁNYTÁR.

I.

Tollkötő Albert, a szatmári hős.

(Adat Szatmár 1562-iki ostromához.)

URCSÁN hangzó nevét nem jegyezte fel a krónika, hősi hírét nem adták szájról-szájra a lobogó tábori tüzek mellett, nem vitte szerte az országban a lantosok vitézi éneke, és ha egy sárguló papírlap meg nem emlékezik róla, mint annyi sok száz derék vitéz emlékére, jó *Tollkötő Albertére* is, a hálátlan feledés borulna.

Szatmár város polgársága 1572 augusztus 2-ikán írja az alábbi levelet a királynak:

Nos universi cives civitatis sacrae caesareae majestatis Zathmariensis post fidelium servitiorum nostrorum in gratiam sacrae majestatis vestrae humillimam perpetuamque subiectionem. Venerat ad nos hic fidelis sacrae majestatis vestrae Albertus Tolkotheo, peticivitque nos, ut pro beneficiis ejus in nos tempore obsidionis praedictae civitatis per Budensem et Themesvariensem passas factae collatis, sacratissimae majestati vestrae, uti viro de nobis benemerito scribere vellemus, nos igitur immemores et ingrati esse nolentes, sacrae majestati vestrae

Mi, császári felséged Szatmár városának összes lakószói, hűséges szolgálatainknak felséged kegyelmébe való alázatos és örökös ajánlása után. Jöve hozzánk felségednek hive, Tollkötő Albert és kért bennünket, hogy irántunk való jótéteményeiért, — a mondott városnak budai és temesvári basák által való ostromoltatása alkalmával, — felségednek róla, mint a ki tőlünk jót érdemel, irnánk, mi tehát feledékenyek és hálátlanok nem akarván lenni, felségednek bizton tudtára adhatjuk, hogy ez a Tollkötő Albert a mondott szatmári ostrom alkalmával néhai

certo possumus significare, quod ipse Albertus Tolketheo tempore praedictae obsidionis Zakmariensis, per magnificum quondam Ladislaum Kerechyeny ad auxilium nobis ferendum, contra ipsos christiani nominis hostes cum peditibus centum et sexaginta, simul cum litteris ipsius domini Ladislai Kerechyeny missus fuerat, qui sibi commissa fideliter perageas, viriliter et animose inter tot tantosque hostes opem ferens, in medium nostri advenit ac toto obsidionis tempore, una cum caeteris sacrae majestatis militibus iuxta possibilitatis suae exigentiam constanter ac fideliter praefatae obsessae civitati servivit, quin hoc ommittere nolumus, quod una nocte, qua Thurci ad civitatem cum magna vi impetum fecerunt, nostrae res in tantum devenerant, ut iam etiam vexillum hostium in aggerem videbatur affixum, quo viso nostri concives perterriti multi propugnaculum ad tuendum sibi commissum, metu hostium aufugientes reliquerant, quam rem hic Albertus Tholkotheo percipiens cum septimo semet ad propugnaculum ipsum relictum se recipiens hosti iam pene instanti ac in civitatem intranti fortiter restitit, quod cum caeteris etiam militibus sacrae majestatis vestrae fuisset notificatum, ex exercitu per dominos magnificos Simonem Forgach, ac Stephanum Warday ac Valentinum Banffy cum suis copiis

nagyságos Kerecseny Lászlótól a mi segítségünkre küldetve a kereszténység ellenségei ellen, százhatszáz gyalogossal és Kerecseny László levelével, a reábizottakat hűségesen véghez vitte, bátran és vitézül annyi ellenség között segítséget hozva, közénk jött, és az ostrom egész ideje alatt felségednek többi katonáival tehetsége szerint állhatatosan és hűségesen szolgált az ostromlott városnak, — sőt még azt sem akarjuk elhallgatni, hogy egy éjjel, a mikor a törökök nagy erővel rohamot intéztek a város ellen, a mi ügyünk már annyira jutott, hogy már az ellenség zászlója is a sáncon ki volt tűzve, minek láttára a mi polgártársaink közül sokan megremülve hagyták el a védelmőkre bízott erősséget az ellenségtől való félelem miatt menekülve, mit észrevévén Tollkötő Albert heted magával az elhagyott erősségbe sietett, a már-már ott levő, és városba lépő ellenségnek vitézül ellentállott, a mit mikor felséged többi katonáinak jelentettek, nagyságos Forgács Simon, Várday István és Bánffy Bálint uraimék seregéből Tollkötő Albertnek segítsége érkezék, és így az ellenség nagy száma a várostól elűzetett. — Tehát, felséges uram is, — tekintetbe vévén hűséges szolgálatait, a melyekkel felségednek szolgált, — kegyeskedjék neki egy nemesi kúriát, mely most pusztá és lakatlan, és melyről biztosan tudjuk,

ipsi Alberto Tholkeotheo opem ferendo, sic demum maxima vis hostium a civitate est repulsa. Igitur sacratissima majestas quoque consideratis suis fidelibus servitiis, quae ipse sacrae maiestati vestrae impendit, dignetur sacratissima majestas vestra totalem curiam nobilitarem nunc desertam et inhabitatorem prorsus carentem, quam etiam hactenus sui praedecessores possedisse nos certo scimus, in possessione Kys Erdeod in comitatu Zakmariensi existentem habitam, eidem Alberto Tholkeotheo, novae donacionis sacratissimae majestatis vestrae titulo conferre, quam sacratissimae majestatis vestrae gratiam etiam nos omni fidelitate eidem sacratissimae majestati vestrae recompensare conabimur. Datum ex civitate dicta Zakmariensi 2. die Augusti anno Domini 1572.

Eiusdem sacratissimae caesareae majestatis vestrae perpetui ac humiles subjecti, universi cives et inhabitatores jamfatae civitatis Zathmariensis.

Kivülről: Sacratissimo principi et domino domino Maximiliano secundo Dei gracia electo Romanorum imperatori semper augusto, ac Germaniae, Hungariae, Bohemiae etc. regi, archiduci Austriae, duci Burgundiae etc. domino nobis elementissimo.

Eredeti hátán Szatmár város pecsétje.¹

hogy az ő őseié volt, Kiserdő birtokon felséged új adománya gyanánt a mondott Tollkötő Albertnek adni, felségednek mely kegyességét minden hűségünkkel megszolgálni törekszünk. —

Kelt a mondott Szatmár városában, 1572 augusztus 2-ikán. Császári felségednek örökös és alázatos szolgálói, a mondott Szatmár város lakószai.

Kivülről: Felséges fejedelem urunknak, második Miksának, Isten kegyelméből választott római császárnak, Németország, Magyarország, Csehország sat. királyának, Ausztria főherczegének, Burgundia herczegének, nekünk kegyelmes urunknak.

¹ Orsz. Levélt. A szepesi kamara iratai, benigna mandata, 1572. október 21.

II.

Adalék az 1601-iki hadieseményekhez.

Matyás főherczeg 1601 szeptember 13-án jelenti Joachim Frigyes brandenburgi örgrófnak és választó fejedelemnek az esztendő hadieseményeit. A terjedelmes jelentés kiemeli, hogy a töröknek Ázsiában való háborúja miatt Magyarországon nagyobb hadivállalata nem volt eddigelé és ezentúl se várható, de színlelt békealkudozásokkal, melyeket komolyan sohase vett, az időt annyira nyújtotta, hogy a mi részünkről Ferdinánd főherczeg csak nemrégiben indult el Miksa főherczeggel Kanizsa felé. Maga Matyás főherczeg némi habozás után a Buda vagy Székesfehérvár felé való vállalkozás között az utóbbit választotta, de a hadifelszerelés beszerzése és a zsoldosok hosszadalmas felfogadása miatt csak a közel jövőben indulhat.

Fontosabb eseményekről számol be Matyás főherczeg az erdélyi harcztérről, a hol Basta Goroszlónál augusztus 3-án megverte Báthory Zsigmondot. E csata részletes leírásában feltűnő a mindkét részről való elesettek aránytalan száma. Míg Báthory részéről a veszteséget 10,000 emberre teszi, Basta részéről alig 200-nak mondja. A csata zsákmánya 55 ágyu, 110 zászló volt. A jelentés mellett eredetileg két melléklet volt. Egyik Ferdinánd főherczeg jelentése, hogy Kanizsa alá érkezett; ez elveszett; a másik, mely megvan, Tordáról ad hírt Mihály vajda haláláról.

Durchleuchtiger Hochgeborner Churfürst, unser freindtlicher willig Dienst, auch was wir sonsten mehr liebs und gutts vermögen, zuvor. Freuntlicher Herr Oheimb. Von ainer guetten zeit hero, und zwar seider der Vestung Canischa schädlichen und laidig Verlust, haben wir Euer Liebden von dem zuestant des Wesens allhier nichts schreibwürdiges communicirn gehabt, weil dieser Orten und sonderlich auf der Hungerischen Gränizen nichts sonders vorgefallen, auch der Erbfeindt heur mit ainer so grossen Macht, wie

Fenséges választófejedelem! Tehetségünk szerint való kész szolgálatunk minden kedves és jó dologban ajánlása után, kedves rokon! — Jó idő óta, — még pedig Kanizsa várának sajnós és káros eleste óta, kedvességed részére nem volt közlendőnk az itteni állapotokról, mert itt, különösen pedig a magyar végeken, semmi említésre méltó dolog nem történt, és az örökös ellenség ez idén nem tört be akkora haderővel, mint tavaly, bizonyára az Isten oltalma és rendelkezése, hogy ez évben elég dolga akad ázsiai

vorigen Jahr beschehen, nit eingefallen, ohne Zweifel aus göttlicher Verhütung und Schikung, das er mit seinen asiatischen Krieg dies Jahr genueg zu schaffen hat. Deshalben dann die Zeit herumb auf den Frieden immer zu gedungen, der ihme doch nit Ernst gewesen, sonder um under dem betruglichen Schein so lang zu bleiben vermaint hat, bis er wegen des kunfftig Jar seinen bessern Vortl erlangt, daher man dann, Gott Lob, desselben mechtigen Einbrechen ohne Sorg in Hungarn zu sein verhofft.

Was aber in Sibenbürgen von dem Sigmund Bathory, so ein starke Macht von unterschiedlichen Völchern, als Sibenbürger, Hungarn, Polackhen, Türggen und Tartern zusammengebracht hat, attentiert worden, welchem Unheil doch Kay. Mtt. Veld Obrister in Sibenbürgen Georg Basta, nit derselben Kriegsvolckh, so über fünfzehntausend nit starkh gewesen, darbey sich auch der Michael Weyda aus der Walachey finden lassen vermittelst göttlichen Beystands tapffer begegnet, und den Bathroy seinen meineidigen Sibenbürgern und barbarischen adhaerenten und Helffern, bei Parosla¹ nahet an Sibenbürgen den dritten Augusti mannlich angriffen in die zehntausend nit

háborújával. Ezért is törekedett mostanában annyira a békére, melyet azonban komolyan nem kívánt, de annak álnok színe alatt addig remélt megmaradhatni, míg jövő evre jobb alkalma nyílik. Ezért, hála Istennek, Magyarországon való betörése nem okoz különös gondot.

Hogy azonban Erdélyben Báthory Zsigmond, — a ki erdélyiekből, magyarokból, lengyelekből, törökökből és tatárokból álló nagy haderőt gyűjtött össze, — mit kísérett meg, erről kedvességed talán már ezelőtt is értesült. Ezzel a veszedelemmel ő császári királyi felsége hadvezére, Basta György, seregével, mely alig volt 15,000 főnyi, ezek közt az oláh vajda is, Isten segítségével vitézül szembe szállt, és Báthoryt, esküszegő erdélyieit és barbár pártosait augusztus 3-án Goroszlónál, közel Erdélyhez, férfiasan megtámadta, nemcsak 10,000-et közülök megölt, de 55 ágyú, a teljes lőszer és élelem, valamint a teljes tábor elfoglalása után futásra kényszerítette és e gyönyörű győzelem

¹ Poroszló.

allein erlegt, sonder mit Eroberung fünff und fünfzig Stueckh Geschütz, aller Munition, Proviant und gantzen Lagers in die Flucht geschlagen, auch zum Zaichen solcher herrlicher Victorj er Basta einhundert und zehen Fahnen von türggischen, tarterischen, und andern Sorten heraus und Ihrer Mtt. geschickht, darunder der unserigen über zwayhundert nit geblieben seyn sollen. Dessen werden Euer Liebden vielleicht vor diesem erinnert worden seyn.

Immassen dan auch hieneben verzeichnet finden sub nr. 1. was sich unlängst hernacher mit obgesagten Michael Weyda hat zugetragen, und aus was Ursachen gedachter Basta denselben aus den Weg raumen und umbringen lassen. Darauf nun guete Hoffnung dieselben Provinzen möchten demals zu beständigem Gehorsamb gebracht khönen werden.

Anbelangend aber yetzige Kriegs Expedition in Hungern, da haben wir uns, waiss Gott, uichts hehres angelegen seyn, dann das wir bey gehabter dies Jahr guetter occasion und des Erbfeinds grosser Macht weniger Sorg gegen Ofen oder Stuelweissenburg, so wohl als auch unser geliebter Vetter Ertzherzog Ferdinand mit der zur besten habenden auslendischen Hilf sich umb Kanischa wieder zu erobern annimbt, die nunmehr fürgenommene Impresa eher und zeitlicher verrichten mögen. Wir

jeléül Basta 110 török, tatár és másfajta zászlót küldött ki ő felségének, míg a mi veszteségünk alig 200 ember.

Valamint 1. /- alatt feljegyezve található azt is, hogy mi történt nemrégiben Mibály vajdával, és hogy mely okból tétette félre útjából és ölette meg Basta. Erre most nagy a remény, hogy ez a provincia állandó engedelmességre lesz hozható.

A mi már most a magyarországi hadivállalatokat illeti, Isten a tanunk, hogy nem volt nagyobb gondunk, mint hogy mi az ebben az évben adott jó alkalommal, és mert az ellenség túl erejére most kevesebb a gondunk, Buda vagy Székesfehérvár felé, kedves rokonunk, Ferdinánd főherczeg pedig a lehetséges külföldi segítséggel Kanizsa visszafoglalására fordítsa figyelmét minél előbb és gyorsabban. De ő felsége parancsára, nemcsak a megkísérlett béketárgyalás miatt tartóztattunk

haben aber aus Bevelch Ihrer Majestät, nit allein wegen der ver-
suchten Friedensaction ein guete
Zeit hero wie oberührt betrüglich
aufgehalten, innhalten müssen, son-
der es hat uns auch an denen
hierzue genöthigsten Requisites so
fast gemangelt, das uns unmöglicher
gewesen eber antzucken. Je-
dennoch nach allermöglichster Be-
mühung umb die Kriegswerbung
das Wesen so wait forgebracht, das
wir auf fortgehabte reiffe Berat-
schlagung die Impresa gegen Stuel-
weissenburg zurichten endlich ge-
schlossen. Und demnach dem Hert-
zogen de Mereure¹ unsern general
Leutnant mit ihrer Artillerie,
Kriegsvolkh vor Weissenburgh zu
ruckhen, und der Belegung in
Gottes Nahmen einen Anfang zu
machen bevolhen, welche durch den
selben berait den zehentē dies
beschehen, auch was uns seithero
an heut aus dem Feldtlager für
Zeittungen zukommen, und wie
man mit der Hülf des allmechtigen
glücklicher und vielleicht balter
Eroberung starke Hoffnung ge-
fasst, das haben euer Liebden aus
der andern Beylag² freundlich zu
vernemen.

So sein auch wir gleich im
Werckh uns in aigner Person von
hinnen zu erheben, und dem Felt-
lager gestracks zuzuziehen, auch
zu unserer glücklichen Hinabkunft

fel család módon, de erre a hozzá-
való felszerelésnek is annyira hi-
jában voltunk, hogy lehetetlen
volt előbb hozzálátunk. Mégis leg-
nagyobb erőfeszítéssel annyira ju-
tottunk a zsoldosok fogadásával,
megfontolt tanácskozás után a
Székesfehérvár elleni vállalkozást
határoztuk el. És ezért Merciere
fővezérünket a tüzérségével és
haderejével Székesfehérvár felé az
ostrom Isten nevében való meg-
kezdésére rendeltük, a mi e hó
10-ikén meg is történt, a mint
hogy a másik mellékletből ked-
vességed azt is megtudhatja, hogy
a táborból ma érkezett hír szerint
Isten segítségével a szerencsés és
nemsokára való visszafoglalására
erős a reményünk.

Mi is azon fáradozunk, hogy
személyesen innen elinduljunk és
azonnal a táborba vonuljunk, és
azt is nemsokára tudtul adjuk
kedvességednek, hogy mikép ér-

¹ Merciere?

² Hiányzik.

sowohe yetzige Weissenburgische Impresa als auch nach verhofter derselben glücklichen Eroberung mit göttlichen weittern Beystand und hiezue von seiner Allmacht verliehenen guetten Wetter, und habender Gelegenheit, ferner fürgenommen seyn wierdt, allen angelegenen möglichsten Fleiss zu befördern. Hiezwischen auch und nachgehends des weittern erfolgten Success und Verrichtung Euer Liebden alsbaldt zu avisiren rit zu underlassen.

Zu dem gleich ietzt haben wir de dato denn neunnden dies aus obwohlgedachts unseres Vettters Ertzherzog Ferdinanden Veldt-lager Schreiben empfangen, das Ihr Liebden mit Ihrem Kriegs-heer nahet ain halbe Meil Canischa hinzu berüertes Tags angelangt, alda sie ainen Tag oder zween zu verharren, und nach wohlange-stellten Sachen gar an die selb Festungruckhen damaln Willens gewesen. Bey derselben befinden sich derselben Brueder Ertzherzog Maximilian, der Hertzog von Mantua und Don Juan de Medices. Der Allmächtig verleihe nun zu beyder Theyle seine Gnad, und wir bleiben Euer Liebden mit aufrechter und be-stendiger Freundschaft allzeyt beygethan. Geben in der Statt Wien den dreyzehenden Septem-bris anno im sechzehnhundert und Ersten.

Matthias von Gottes Gnaden

keztünk le, miként folyik a vállalat és Isten segítségével való alkalmas időjárással miként foglaljuk majd el Székesfehérvárt, és adandó alkalommal milyen más vállalkozásba fogunk.

E hó 9-én kaptunk levelet említett Ferdinánd főherczeg rokonunk táborából, hogy ő kedvessége egy fél mértföldnyire érkezett Kanizsához és ott egy vagy két napig szándékozik maradni, hogy jól elrendezve mindent, a vár ellen vonuljon. Vele van testvére, Miksa főherczeg, a mantuai herczeg és Medici János is. A Mindenható adja mindkét részre kegyelmét, mi pedig kedvességed iránt őszinte és állandó barátságban maradunk. Kelt Bécs városában, 1601 szeptember 13-án.

Mátyás, Isten kegyelméből Ausz-

Erzherzog zu Östereich, Hertzog zu Burgund, Grave zu Tyroll.

Kivülről: Dem Durchleuchtigen Hochgebornen Fürsten Herrn Joachim Friedrichen Marggraven zu Brandenburg, zu Stetin, Pomern, der Cassuben, Wenden Hertzogen, Burggrafen zu Nürnberg, und Fürsten zu Rügen, des Heiligen Römischen Reichs Erz Camerer und Churfürsten unseren freundlichen lieben Herrn Oheimb.

tria főhercege, Burgundia hercege, Tirol grófja.

János Frigyes fenséges fejedelem úrnak, Brandenburg őrgrófjának, Stetin, Pomeránia és a Kasszúbok, Vendek fejedelmének, Nürnberg várgrófjának, Rügen fejedelmének, a szent római birodalom főkamarásának és választó fejedelmének, nekünk baráti kedves rokonunknak.

Ennek melléklete :

Aus Siebenbürgen von Thorda den 24. Augusti Ao 1601.

Der Michael Weyda ist an denen Wolthaten die Er von Irer Kayserlichen Majestät empfangen, nicht vergnüegt gewest, sonder derselben baldt vergessen, und darauf seiner unbestendigen und tyrannischen Art nach neue Handlung anfangen wollen, dergestalt das er den Zäckln und Siebenbürgern geschrieben sich ime zu untergeben, guetes thails derselben Provinzen mit feur und schwert veröt, darzu er dann seine Walachen, Rätzen und Moldauer brauchet hat, und das noch mehr ist, hat er die Kirchen zu Alba Jula verderbt, der heiligen Bilder daraus geworfen, und zebrochen, das heylig Sakrament auf die Erden geworfen, inmassen solches die Catholischen welche daselbst wohnen begangen, und sich gegen Irer Kayserlichen Majestät Veldt obristen den Herrn Basta beklagt

Erdélyből, Tordáról, 1601 augusztus 24-ikén.

Mihály vajda nem elégedett meg azokkal a jótéteményekkel, melyekben ő felségétől része volt, de azokat rövidesen elfelejtette, és állhatatlan zsarnok természetere szerint újra akart ellenkezni, annyira, hogy a székelyekre és erdélyiekre rájuk írt, hogy adják meg magukat neki, és azok területét tűzzel-vassal pusztította, erre pedig oláhjait, ráczeit és moldoviait használta fel, és ezen kívül a gyulafejérvári egyházat meg rongálta, a szentek képeit belőle kidobatta, eltörette, a szentséget földre dobatta, miért is az ott lakó katolikusok ő felsége ottani hadvezérénel, Basta úrnál panaszt tettek, aki több ízben eltiltotta a vajdát a zsarnokoskodástól és ő felsége országának pusztításától. Mire azt felelte, hogy ő felségének egyebütt is sok a földje és erre a tartományra nincs szüksége. Ezért

haben, welcher da er Ime Wayda vielmals solches untersagen lassen, nicht also zu tyrannisiren und Irer Majestät Landt zu verderben, hat Er zur Antwort geben, Ir Kayserliche Majestät hetten sonst viel Landts, wern dieser Prowinz nicht bedürftig. Dieser und anderer mehr Ursachen wegen, ist Herr Basta verursacht worden Ihm gefänglich ainzuziehen, derowegen zu dem Effect 200 Teutschen und 200 Wallonische Schütz an des Weyda Quartier geschickt seinen Leib zelt zu umbringen, und denselben unbeschehens zu überfallen, und wo es sein könnte, entweder gefangen zu nehmen, oder da er sich zue Gegenwehr setzen würde, Ihm umbzubringen. Inmassen der zwey, ain Teutsher und ain Wallohn den Weyda überfallen und gefangen zu geben begehrt, als die aber gesehen, das er sich zur Wehr stellen wollen, und zum Säbl griffen, welchen er berait zum halben Theil entblöst, ist Ime der Wallon vorkommen, und ein Helleparte in den Leib gestossen, darauf gestraks der Teutsch im niedergehaut. Bedachter Weyda ist im Werckh gewest, wann man Ihn nicht fürkommen wär, sambt allen seinen Wallachen zu Waissenburg zu residiren, hat Ime daselbst das Stadt Rathaus zurichten lassen, und weisen seine Schreiben aus, welche Herr Basta dem Weydischen Kriegsvolekch nach dessen Entteilung

és más okokból indított Basta úr arra, hogy elfogassa, ezért ennek végrehajtására 200 német és 200 vallon puskást küldött a vajda állomására, hogy sátorát vegyék körül és váratlanul rohanják meg, és ha lehetséges, vagy fogják el, vagy pedig ha védekezik, öljék meg. Erre ketten, egy német és egy vallon a vajdát megtámadták, és el akarták fogni. De mikor látták, hogy védekezni akar és kardjához kap, melyet félig ki is húzott már, a vallon megelőzte és egy alabárdot döfött testébe, mire a német hirtelen levágta. A mondott vajdának az volt a szándéka, hogy, ha meg nem előzik, minden oláhjával együtt Gyulafejevárott vegyen szállást és a városházát a maga részére alakíttatta át, és írásai, melyeket a vajda seregének Basta úr megmutatott, tanuskodnak terveiről. Halála után a szászok városai és a székelyek ő felsége kegyelmére megadják magukat és az ország nemesei szintén tárgyalnak Bastával, hogy kegyelmébe fogadja őket. A boldogult Péter vajda fia, kinek Markó a neve és a kit ő császári felsége Innsbruckban neveltet és taníttat, Bastánál tartózkodik és az oláhok őt akarják vajdául, mert a törvényes vajda véreből származik — és ezért jó reménységünk van, hogy ez a tartomány rövidesen ő császári felsége hatalma alá lesz vetve. Székely Mózes sereg nélkül szerte

vorgewiesen, was er im Schilt geführt, und wie leichtfertig dieser Weyda gewest ist. Nach dessen Tot nun thuen sich die säcksischen Stätt und Zäckhel Ihrer Kayserlichen Majestät Gnadt untergeben, und der Adl im Landt lassen auch mit Ihme Basta tractirn, sie zu Gnaden anzunehmen. Weyland des Petern Weyda hinderlassener Sohn, Marco genannt, welchen Ir Kayserliche Mayestät zu Innsprugg erziehen und studiern lassen, und bey dem Basta sich befindet, wollen die Wallachen zu ihrem Weyda annehmen, weil derselb des rechten Wallachischen Weyda geblüet ist, daher den guete Hoffnung, diese Provinz werde in kurzem Irer Kayserlichen Mayestät gehorsam unterworfen werden. Seckhl Moisesfleicht im Landt daselbst ohne Volekh von ainem Orth zum andern, und seynd 1000 hungarische Pferd zu dem Basta gefallen, wo der Sigismundus¹ und Czaki sich befinden, kan man nicht wissen.²

az országban egyik helyről a másokra menekül, — hogy merre van Zsigmond¹ és Csáky, nem tudják.

III.

Kászon basa levele Miskolcz városához.

(1663.)

Nos potentissimi et invictissimi imperatoris confinii Agriensis, necnon intra Danubium et Tibiscum

Mi a leghatalmasabb és győzhetetlen császár egri végházának, és a Duna—Tisza közén levő

¹ Báthory.² Berlin. *Állami titkos levéltár.* Siebenbürgen. — I. oszlop. 4 téka.

existentium praesidiorum et exercituum gubernator et commendans, illustrissimus athleta Kaszon bassa.

Vos iudices Miskolczienses, sub amissione vitae et fortunarum vestrarum mandamus vobis, ut nec hora nec die expectata, quam primum has nostras mandatorias armales litteras videritis, actutum quatuor currus bene ferratos praeparando celerrime huc mittatis, pro vehendis tormentis, simul pro sedecim equis carrulibus heltias cum funibus necessariis, siquidem eosdem currus dominus supremus noster vezirius sub Budam ad campum Pestiensem pro tormentis vehendis efflagitet. Nam sua dominatio illustrissima cum exercitu ingenti potentissimi imperatoris nostri propediem est eo ventura. Haec nullatenus praeter aures vestras transire permittatis, quia ea de causa depraedabimini, nec aliis negotiis id assimilate, oculos vestros aperite, ne vos poeniteat. Has armales litteras nostras a vobis reportandas exspectabimus. Scriptae in praesidio Agriensi, die 21. Junii 1663. Idem qui supra.¹

váraknak és hadaknak kormányzója és vezére, nagyságos vitézlő Kászon basa.

Ti miskolczi bírák életetek és javaitok elvesztése terhére meghagyjuk nektek, hogy se órát se napot nem várakozva, mihelyest meglátjátok ezt a czimeres parancsoló levelünket, rögtön négy jól vasalt, ágyú szállításra alkalmas szekeret küldjete, tizenhat igás lóra való hámmal, a szükséges kötelekkel, mert a szekereket a mi arunk, a mi fővezérünk Buda alá, a pesti mezőre követeli ágyúk szállítására. Mert ő nagysága a leghatalmasabb császárunk hadseregével rövid idő alatt oda érkezik. — Ezt semmiképen se süketeljétek el, mert ennek okáért megfogtok prédáztatni, — se más dolgokkal ne halogassátok. Nyissátok ki a szemeteket, ne hogy megbánjátok. Ezt a czimeres levelet tőletek visszavárjuk. — Kelt Eger várában, junius 21-én, 1663. — A fenti.

DR. KÁRFFY ÖDÖN.

¹ Országos levéltár Missilis.